อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นางหนู น้าสุนีย์

เทพศิรินทราวาส

วันจันทร์ที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๙

อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นางหนู น้าสุนีย์

ณ เมรุวัดเทพศิรินทราวาส

วันจันทร์ที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๙

คำปรารภ

ในการฌาปนกิจศพคุณย่า (หนู น้าสุนีย์) ในวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๐๙ นี้ ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะจัดทำอะไรขึ้นสักสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่ท่าน ตามกำลังความสามารถที่จะพึงกระทำได้ แต่ก็ยังมิได้กำหนดแน่นอนลงไปว่าจะเป็นสิ่งใดดี เผอิญข้าพเจ้าได้มีโอกาสอ่านหนังสือ คำแปล "คำเล็คเชอร์ของท่านนายพันเอก ร. อิงเกอร์โซล" จึงเกิดความคิดที่จะพิมพ์หนังสือแจกเป็นอนุสรณ์ขึ้นมาทันที และการที่ข้าพเจ้าเลือกพิมพ์หนังสือเล่มนี้ก็เนื่องจากเห็นว่า มีเนื้อหาที่น่าสนใจ ควรแก่การศึกษาหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่ชอบค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องศาสนาแล้ว นับได้ว่าเป็นคู่มือที่ดีได้เล่มหนึ่ง เพราะเป็นหนังสือที่ประมวลข้อเท็จจริง ของศาสนาคริสต์ในทัศนะของชาวคริสต์เอง เป็นเรื่องของคน

วงในเขาวิพากษ์วิจารณ์กันเอง คนนอกไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยเลย ซึ่งแสดงถึงความเป็นผู้มีใจกว้าง กล้าพูดของคนคริสต์ ถึงแม้ว่าหนังสือเล่มนี้ จะเป็นเรื่องของศาสนาคริสต์ก็จริงอยู่ แต่ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อพระพุทธศาสนาเลยแม้แต่น้อย จึงเป็นการสมควรที่พุทธศาสนิกชนจะได้รู้เห็นไว้บ้างเพื่อประดับสติปัญญา เพิ่มพูนความรู้อันจะเป็นแนวทางไปสู่การใช้วิจารณญาณในการศึกษา เปรียบเทียบศาสนาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและยุติธรรม โดยอาศัยแนวความคิดแบบสามัญสำนึกของผู้ประพันธ์ มีข้อที่ควรคิดในการอ่านหนังสือเล่มนี้คือ อย่าคิดว่าศาสนาพุทธของเราดีกว่าของเขาแล้วดูหมิ่นเขา เพราะพระพุทธเจ้าทรงสอนไม่-ให้คิดอย่างนั้น ควรอ่านเพื่อการศึกษา และคิดว่ามีศาสนาดีกว่าไร้ศาสนา

เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง ที่ไม่สามารถจะสืบทราบนามอันแท้จริงของผู้แปลหนังสือเล่มนี้ได้ คงทราบแต่เพียงนามปากกาที่ใช้ว่า "ผู้แปล" เท่านั้น ทั้งนี้เพราะต้นฉบับได้ตีพิมพ์ไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๔ กาลเวลาจะผ่านพ้นมานานแล้วเพียงใดก็ตามข้าพเจ้าก็ไม่อาจที่จะลืมกล่าวขอบพระคุณ "ผู้แปล" ได้ และคุณความดีทั้งหลาย ที่จะพึงมีพึงได้จาก

หนังสือนี้ข้าพเจ้าใคร่ขออุทิศให้แด่ " ผู้แปล " และผู้ประพันธ์ตลอดไป

ขออำนาจกุศล อันเกิดจาก วิทยาทานนี้จง เป็นปัจจัยดลบันดาลให้คุณย่าผู้ซึ่งเป็นที่เคารพรักของหลาน ๆ มีความสุขในสัมปรายภพจงทุกประการ

(*ถาวร น้าสุนีย์*)

๑๙ ต.ค. ๐๙

คำเล็คเชอร์

ของ

ท่านนายพันเอก ร. อิงเกอร์โซล

โดย

“ ผู้แปล ”

คำนำ

หนังสือเล็คเชอร์ศาสนานี้ ได้เลือกคัดแปลมาจากหนังสือเล็คเชอร์ศาสนาของ Colonel R. Ingersol (นายพันเอก อิงเกอร์โซล) ชาวอเมริกัน ซึ่งคณะสมาคมเรชั่นนัลลิสต์ (คือ สมาคมที่ถือศาสนามีเหตุผลเป็นจริงพอ) ได้รวบรวมพิมพ์ขึ้น

คำเล็คเชอร์ของท่านอิงเกอร์โซลนี้ ปรากฏว่ามหาชนนิยมกันมากจนถึงราษฎรในเมืองอเมริกาได้เรี่ยไรกันสร้างรูปท่านอิงเกอร์โซลไว้เป็นอนุสาวรีย์ ในประเทศอเมริกา ได้เลือกคัดแปลออกมาบางตอน แต่ส่วนข้อความบางแห่งมีถ้อยคำอันรุนแรง หรือไม่สู้จะมีประโยชน์แก่ภาษาไทยนัก ก็คัดออกเลยไม่แปลเสียบ้าง อีกประการหนึ่งหนังสือ

เรื่องนี้มีข้อความบางแห่งลึกซึ้ง และเปรียบเทียบเอาเรื่องต่าง ๆ มาอ้างไว้ก็มี เพราะฉะนั้นอาจแปลโดยความเข้าใจผิดไปบ้างก็จะเป็นได้ โดยเหตุนี้ต้องขอออกตัวและขออภัยเสียก่อน ข้อสำคัญผู้เล็คเชอร์นี้เป็นผู้เกิดในประเทศที่นับถือศาสนาคริสเตียนเป็นพื้นบ้านพื้นเมือง ก็ย่อมจะยกเอาเรื่องศาสนาของพื้นบ้านพื้นเมืองที่ตนเคยได้รู้ได้เห็นมากกว่าศาสนาอื่น ๆ ขึ้นมาเป็นข้อคัดค้านเป็นธรรมดา ผู้อ่านบางทีเมื่อไปพบข้อความในนี้บางแห่งที่เป็นเรื่องศาสนาคริสเตียนเป็นพื้นบ้านพื้นเมืองก็จะมืดแปดด้านไม่สู้จะเข้าใจเรื่องแจ่มแจ้งได้ ข้าพเจ้าจึงได้ขยายความเพิ่มเติมไว้ให้รู้ คือคำในวงเล็บ แต่ขอแนะนำว่าถ้าอยากทราบเรื่องราวของศาสนาคริสเตียนให้ละเอียดแล้ว (เราไม่ควรทำใจของเราให้ลำเอียงโดยไม่อยากอ่านเสียเลย) ควรซื้อหนังสือที่หมออเมริกันพิมพ์เป็นภาษาไทยไว้ขายดู เพราะราคาไม่สู้จะแพงนัก (ไม่ใช่จะยุให้อ่านแล้วเข้ารีต)

ก่อนที่จะลงเอยคำนำนี้ขอเล่าประวัติของท่านนายพันเอก อิงเก่อร์โซลแต่ย่อ ๆ เพื่อให้ผู้อ่านรู้เรื่องว่าผู้เล็คเชอร์

เรื่องนี้เป็นคนชนิดใด

นายพันเอก อิงเกอร์โซลผู้นี้ เกิดที่ตำบลเตรสเดนในเมืองนิวยอร์ค เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๖ และถึงแก่กรรมเมื่อปี พ.ศ ๒๔๔๑ ท่านเป็นบุตรของหมอสอนศาสนาผู้หนึ่ง เพราะฉะนั้นจะต้องนับว่าท่านเป็นบุตรออกนอกช่อผิดกับบิดาตรงกันข้าม ขอเล่าย่อ ๆ ว่าท่านผู้นี้มีฝีปาก โวหาร โต้ตอบชำนาญมากหาตัวจับยาก ส่วนความประพฤติเป็นผู้มีความโอบอ้อมอารี และมีความเมตตากรุณาแก่ผู้ที่ได้รับทุกข์ จะพูดจาก็พูดแต่ตรง ๆ อาจหาญ ไม่ครั่นคร้ามกลัวใคร ถ้าเราได้อ่านถ้อยคำของท่านจะเห็นได้ว่าท่านถือหลัก ใน ใจอยู่สองสามข้อ ถือความหาต้นเหตุผลพอ (reason) สิ่งใดที่ไม่มีหลักฐานหรือไม่มีเหตุผลพอเป็น ไม่เชื่อ ถือความยุติธรรมเป็นหลักของ ความเชื่อ ถือความ เมตตา กรุณา เป็นตัวศาสนา และถือความอิสรภาพกายวาจาใจและความเล่าเรียนเป็นหัวใจของการถือ ถึงแม้ว่าถ้อยคำที่ได้

เล็คเชอร์ไว้แล้ว จะมีถ้อยคำรุนแรงอย่างขวานผ่าซากบ้างก็ดี แต่ย่อมมีเหตุผลหลักฐานแทบทุกข้อ ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นหนังสือ เรื่องแปลก ที่ข้าพเจ้าเพิ่งได้เคยอ่าน และเห็นว่ามีประโยชน์ทางดำริ จึงได้อุตส่าห์พยายามยอมเสียเวลาแปล เพื่อแผ่ให้เพื่อนมนุษย์ได้อ่านรู้บ้างเท่านั้น และถ้าผู้ใดเห็นว่าเป็นเรื่องที่บาดตาบาดหูไม่ถูกใจตนแล้ว ข้าพเจ้าต้องขออภัยโทษด้วย

ผู้แปล

เรื่องที่น่าสนใจในเล่ม.........

คำบรรยาย

ว่าด้วยพระผู้เป็นเจ้า

ทำไมข้าพเจ้าไม่เชื่อว่ามีผู้สร้าง ?

ธรรมดาไม่ว่าเรื่องอะไรหมดทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่มีพิรุธไม่น่าเชื่อ หรือไม่มีพยานหลักฐานประกอบให้เห็นจริงได้ แต่เมื่อบุคคลมีความเชื่ออยู่ในสันดานแล้ว ก็ย่อมนึกหาทางแก้ตัวเอาเองว่าเรื่องนั้นเห็นจะจริง คงเป็นจริงได้ กฎแก้ตัวว่าเห็นจะจริงนี้ ผู้ที่มีความเชื่อมั่นในเรื่องศาสนาของตนจนเข้ากระดูก มักเอ่ยเจ้าคำแก้ตัวดังเช่นที่กล่าวมาแล้วเหมือน ๆ กัน เพราะฉะนั้น ไม่ว่าเรื่องราวอะไรทุกชนิด ถ้าไม่มีหลักฐานประกอบให้เห็นจริงได้บ้าง เราไม่ควรจะยอมตัวเชื่อตามเขาทีเดียว ผู้ที่มีความคิดไตร่ตรองอยู่บ้าง ไหนเลยจะยอมปล่อยใจตนให้เชื่อเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีปรากฏอยู่

ในคัมภีร์ไบเบิลของศาสนาคริสเตียน และเข้าใจซึมทราบดี ถ้าผู้นั้นไม่มีความลำเอียงแล้ว คงจะไม่เชื่อเรื่องราวที่มีปรากฏในคัมภีร์ไบเบิลศาสนาคริสเตียนเลย ถึงในเรื่องราวอื่น ๆ ก็เหมือนกัน ถ้าเราได้อ่านและพิจารณาโดยละเอียด ไม่มีความลำเอียงแล้ว ก็คงหมดศรัทธาในเรื่องราวของศาสนานั้น ๆ

มีคนโดยมากคิดตกลงใจเห็นว่า **พระยะโฮวา** (*เป็นชื่อของพระเจ้าในศาสนายิวและคริสเตียน*) ไม่ใช่องค์พระเจ้า คัมภีร์ไบเบิลก็ไม่ใช่ถ้อยคำที่พระเจ้าดลใจให้มนุษย์รู้ **ศาสนาคริสเตียนก็ไม่ผิดแปลกอะไรไปกว่าศาสนาของประเทศอื่น ๆ ย่อมเป็นศาสนาที่มนุษย์เม็ค (make) ขึ้นเอง** ลงท้ายผู้ที่คิดอย่างนี้ก็เหไปคิดเห็นเสียว่า ถึงอย่างไรก็ดี คงต้องมีท่านที่เป็นใหญ่เป็นประธานของโลก หรือเป็นเจ้าของโลกที่เรียกกันว่า **ท่านก๊อด** หรือ **พระเจ้า**แต่พระนามของท่านคงจะไม่ใช่พระยะโอวา คัมภีร์ไบเบิลก็คงไม่ใช่พระบัญญัติและถ้อยคำของท่าน และท่านคงจะสิงสถิตอยู่ที่ไหนแห่งหนึ่ง เมื่อคิดเช่นนี้มันก็

เหลวลงรอยเดียวกับผู้ที่เชื่อว่า พระยะโฮวาคือองค์พระเจ้า เพราะเป็นข้อคิดที่ไม่มีพยานหลักฐานอะไร เป็นแต่กล่าว ๆ กันว่าเป็นว่ามีเท่านั้น ขอให้นึกดูว่าโลกเรานี้ย่อมประกอบไปด้วยสรรพภัยพิบัติต่าง ๆ ถ้ามีท่านที่เป็นเจ้าของโลกที่เรียกว่าพระเจ้า พระเจ้าก็ย่อมจะมีพระหทัยกรุณา มีเมตตาและยุติธรรม และมีทิพยอำนาจอันยอดยิ่ง เหตุไรท่านจึงละเลยปล่อยให้โลกที่ท่านสร้างมายุ่งเหยิงเต็มไปด้วยสรรพภัยต่าง ๆ นานา มีเกิดไข้ห่า ทุพภิกขภัย แผ่นดินไหว และมหาภัยอันอื่นอีกมากมาย ผู้ที่มีอำนาจมากข่มขี่เบียดเบียนผู้ที่มีกำลังน้อย ความอยุติธรรมกลับชนะความยุติธรรม และบางทีผู้ที่ประพฤติตนเป็นกัลยาณชน มีศรัทธายึดถือพระองค์เป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึก ก็กลับถูกพวกพาลหยาบช้าทุจริตทำร้ายเบียดเบียนอยู่เสมอ เมื่อเป็นเช่นนี้ท่านเจ้าของโลกจะโปรดประการใด หรือท่านนิ่งเฉยไม่รู้ไม่ชี้เสีย

มิใช่มนุษย์ที่เขานับถือท่านเขาละเลยไม่ได้สวดอ้อนวอนท่านเมื่อไร

ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า บุคคลที่รู้สึกมีขีดขั้นในเขตความคิดของตน ไม่ปล่อยใจยอมตัวเชื่อเลยไป จนกระทั่งเรื่องราวที่ไม่มีพยานหลักฐานนั้น ย่อมเป็นผู้ที่เขาเรียกกันว่า **พวกแอ๊กนอสติก** Agnostic (*พวกที่ไม่เชื่อว่ามีผู้สร้าง*) ธรรมดาความคิดของมนุษย์ ถ้าไม่มีเขตขีดขั้นดังที่ได้กล่าวมานี้ คงต้องคิดเห็นไปทางที่คิดง่าย หรือทางที่ไม่มีอะไรกีดขวาง ลงท้ายก็ต้องคิดเห็นเป็นไปตามทางแห่งความนิยม ความคุ้นเคยส้องเสพที่ตนได้รู้เห็นมาแต่เดิม เพราะฉะนั้น เมื่อเขาคิดเห็นว่าโลกเรานี้ประกอบไปด้วยเหตุการณ์ และสิ่งที่น่าอัศจรรย์พิศวงต่าง ๆ เขาก็มีจิตคิดเห็นและเชื่อเอาทันทีว่า สรรพสิ่งและเหตุการณ์ที่มีและเกิดขึ้นทั้งปวงจะมีเป็นขึ้นมาเองไม่ได้ ย่อมมีผู้ให้แบบหรือทำให้มีขึ้น จึงจะเป็นและเกิดขึ้นได้ โดยเหตุนี้เขาจึงคิดเห็นว่า โลกต้องมีผู้สร้าง และโลกจะเจริญถาวรอยู่ได้ ก็เพราะท่านผู้สร้างคอยระวังพิทักษ์รักษาอยู่

แต่ท่านผู้สร้างนี้ มนุษย์ไม่อาจแลเห็นได้ เขาเชื่อแน่ว่า บรรดาวัตถุต่าง ๆ ต้องมีผู้สร้าง จะมีเป็นขึ้นเองไม่ได้ แต่เขาไม่นึกว่า ท่านผู้สร้างเองเป็นขึ้นมาอย่างไร สิ่งอื่น ๆ สิเขาเชื่อว่ามีผู้สร้าง แต่ส่วนผู้สร้างเขากลับความคิดไปเสียว่า ท่านผู้สร้างไม่มีใครสร้างท่านมา ท่านย่อมเป็นขึ้นมาเอง ครั้นต่อมาการอ้างอย่างครึเช่นนี้ มีคนสงสัยแลเห็นพิรุธมาก เขาก็หาอุบายแก้ไขเอาดื้อ ๆ โดยเขามีความเชื่อมั่นเข้ากระดูกอยู่แล้วว่า ท่านผู้สร้างท่านอยู่มาตั้งแต่ครั้งกัลป์ดึกดำบรรพ์ ท่านเป็นขึ้นมาเอง ไม่มีใครสร้างท่าน ท่านเอาความว่างเปล่ามาสร้างเป็นโลกและวัตถุธาตุต่าง ๆ แต่ก็น่าประหลาดที่ในเวลาโน้นมีแต่ความว่างเปล่า ท่านเอาอะไรมาเกิดเป็นรูปท่าน ท่านเอาอะไรมาเป็นฤทธิเป็นอำนาจ เป็นปัจจัย สำหรับมาสร้างโลก ท่านเอาอะไรมาคิดเป็นแบบสร้าง เพราะมันว่างเปล่าไม่มี

อะไรมาคิด และท่านอยู่ในที่ว่างเปล่า *(เห็นจะสบาย)* **ท่านเอาอะไรมาเป็นแบบตัวอย่างสร้าง**

ธรรมดาสิ่งทั้งปวงย่อมมีเหตุก่อนจึงมีผล ก็เมื่อมันมีแต่ความว่างเปล่า จะเอาความว่างเปล่ามาสร้างขึ้นให้เป็นรูปได้อย่างไร เมื่อมาเชื่อกันเอาง่าย ๆ ว่ามีผู้สร้างกันทุก ๆ คน จึงเป็นเหตุไม่ให้มีใครนึกฝันที่จะพิสูจน์ค้นคว้าหาเหตุแห่งความจริง เชื่อเอาทีเดียวว่าคงต้องมีผีสางเทวดา ครั้นเมื่อมีเรื่องหรือเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นเขาก็อ้างทีเดียวว่าเป็นด้วยอำนาจพระเจ้า หรือปีศาจบันดาล ที่ลงความเห็นเชื่อเอาง่าย ๆ ดังนี้ ก็เพราะความโง่และความหวาดเกรงหวั่นต่อภัยอันตราย และความลำเอียงเชื่อมั่นในเรื่องราวที่ศาสนาตนกล่าวเข้าครอบงำอยู่

ธรรมดาคนป่าคนดงที่เอาพะเพิงเชิงผาเป็นที่พักอาศัย แสวงหาผลไม้ผักหญ้าและล่าเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ในป่าเป็นอาหาร ก็ย่อมจะมีภัย และสิ่งที่น่ากลัวน่าพิศวงล้อมอยู่รอบข้าง เมื่อเขาย้ายอยู่ยังฝั่งทะเล เขาก็จะแลเห็นน้ำทะเลอันมีสีเขียวจัด ซัดเป็นละลอกและคลื่นติดเนื่อง

เป็นหลั่นกันไปจนสุดสายตา หารู้ไม่ว่าที่ถัดไปจากสุดสายตาจะมีอะไร เมื่อเขายืนอยู่ ณ ฝั่งแม่น้ำ เขาก็จะแลเห็นแม่น้ำอันกว้างใหญ่ มีกระแสน้ำพัดเชี่ยวจัด อันว่าลำแม่น้ำนี้ เขารู้แต่ว่าไหลไปยังสถานที่อันไกลแสนไกล จนเขาไม่สามารถจะรู้ได้ว่าต้นและปลายของแม่น้ำนี้จะมาแต่ไหน และจะไหลไปยังประเทศใด เหล่าสิงสาราสัตว์ที่เขาเคยเห็น บางชนิดก็มีรูปร่างกำยำโตใหญ่ มีกำลังวังชาและฤทธิ์เดชมากยิ่งกว่าเรา ส่วนโรคภัยไข้เจ็บที่เขาได้พบเห็น ก็ล้วนเป็นโรคน่าสยดสยองสะพึงกลัวดวง ตาเขาจะพร่าพราว เมื่อมีแสงฟ้าแลบมากระทบเข้า แผ่นดินที่เขายืนเหยียบอยู่บางทีก็แยกและกระเทือนหวั่นไหว ท้องฟ้าก็มีสีแดงเป็นโลหิต เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังพรรณนามานี้ เขาก็ย่อมมีความกลัวไม่รู้ว่าจะทำประการใด นอกจากเขาจะยอบกายเคารพ และ อ้อนวอนขอให้ท่านที่เป็นใหญ่ใครก็ไม่รู้ที่เขาไม่รู้จักหรือเคยเห็น ซึ่งเขานึกเอาเองให้มาช่วยเขา ในสมัยที่มนุษย์เรายังเป็นชาวป่าเถื่อนโง่เขลาอยู่ ความหวาดหวั่นต่อภัยต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ ก็ยังค่อย ๆ

คลานเข้าไปอาศัยในความคิดของมนุษย์ทีละเล็กละน้อย จนภายหลัง เลยเข้าไปฝังเป็นรกรากเป็นเจ้าเรือนอันแน่นหนาจนปลดทิ้งไม่ได้ กลายเป็นถือผีสางเทวดาที่ไม่รู้จักและเห็นตัวเกิดขึ้น ครั้นเมื่อมีเหตุเภทภัยอย่างหนึ่งอย่างใดขึ้นเขาก็ถือเสียว่าเกี่ยวข้องกับตัวเขา เขาก็นึกว่าชรอยเขาคงทำอะไรผิดไม่เป็นที่พอใจของท่านที่เป็นใหญ่คือ ผีสางเทวดา ถ้าหากว่าเขาจะงอนง้อขอโทษเสียโดยดีก็คงไม่เป็นไร โดยเหตุนี้เขาจึงเลี่ยงหันหาทางวิธีประจบ มีการสวดอ้อนวอนหรือทำพิธีบวงสรวงเซ่นไหว้อะไรต่าง ๆ ที่เขาเห็นดีเห็นควร ให้แก่ท่านที่เป็นใหญ่ ครั้นจะสวดอ้อนวอนเปล่า ๆ ก็ดูมันยังไม่เห็นเหมาะ เขาจึงคิดเอาดินและไม้หรือวัตถุธาตุต่าง ๆ มาทำ เป็นรูป ของท่าน ผู้เป็น ใหญ่ตามความคิดที่เขาได้นึกไว้ว่า ท่านผู้เป็นใหญ่คงจะเป็นดังนั้นดังนี้ (*ทีแรกมนุษย์เห็นจะทำรูปที่เขาทำขึ้นนี้ไว้ ณ ที่แจ้งหามีกำบังไม่ ครั้นต่อมารูปนั้นก็มีอันตรายอันตรธานไปด้วยถูกแดดฝน ไม่สามารถจะทนทานนานได้ จึงได้ทำเป็นที่กำบังพะเพิงแต่เล็กน้อย ต่อมาจึงได้เกิดทำเป็นศาลเป็นวิหารเป็น*

ลำดับมา) จนมนุษย์มีความเจริญขึ้น ตราบเท่าทุกวันนี้แล้ว เขาก็นบ นอบกราบ อ้อนวอน ขอให้ ได้รับความ พิทักษ์รักษาตัวเขาและคนที่เขารักใคร่ด้วย เขาหาอะไรมาได้ ก็จัดแจงเอามาแบ่งเจือจานเซ่นไหว้พระเจ้าที่เขาสร้าง ครั้นต่อมามีคนฉลาดเกิดขึ้นในพวกเดียวกัน เลยถือเอาโอกาสหลอกลวงพวกที่ยังโง่เขลา อ้างว่าตนเป็นผู้ได้รับฉันทะความพอใจมาจากพระเจ้า สำหรับมีหน้าที่จัดแจงนำเสนอความดีความชั่วของมนุษย์ให้พระเจ้ารู้ และเป็นมรรคนายกสำหรับนำทางพวกมนุษย์ทั้ง ปวงไป สู่พิภพ สวรรค์ หรือ วิมาน อะไรแห่ง หนึ่งที่มนุษย์นึกเอาว่า คงจะมีความสุขสบายมากกว่าที่เขาได้เป็นอยู่ในเวลานี้ แล้วพวกฉลาดพวกนี้ก็ไม่ต้องทำมาหากินอะไร เป็นแต่คอยหลอกลวงอาศัยเจ้าพวก ที่ยังโง่ต้องหาเลี้ยงชีพตนด้วย แรงกายเกาะกินอีกต่อหนึ่ง พวกที่ถือศาสนาคริสเตียนในสมัยนี้เมื่อเห็นพวกที่ไม่ถือศาสนาของตน เขานบนอบกราบไหว้พระของเขา ก็ดูถูกเห็นเป็นการประหลาดอัศจรรย์ แต่

ต้องยอมรับอยู่ว่ารูปพระของเขาทำด้วยอิฐปูน ก็ย่อมทำความสำเร็จประโยชน์ให้แก่ผู้ที่อ้อนวอนขออย่างพวกคริสเตียนเหมือนกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าวัตถุธาตุทั้งปวงย่อมมีอยู่ชั่วกัลป์ โลกเรานี้ไม่มีต้นไม่มีปลาย (วัฏฏะโก โลโก) วัตถุธาตุที่มีอยู่ย่อมวนเวียนไปมาไม่สูญหายไปไหน เกิดเป็นรูปแล้วก็ดับหายไปแต่ไม่สูญ ย่อมกลายเป็นรูปอื่นเท่านั้น ส่วนปัญหาเรื่องต้นเหตุและปลายเหตุของสรรพสิ่งทั้งปวงว่า มันเป็นขึ้นมาอย่างไร ข้าพเจ้าเห็นว่า มันเหลือวิสัยหรือเกินขีดแห่งความคิดของมนุษย์ที่จะคิดไปถึง

การนับถือกันทุกวันนี้มักถือตาม ๆ กัน หาค่อยตริตรองหาเหตุผลว่า จะเท็จจริงดีชั่วประการใดแน่ไม่ คนโดยมากคงคิดเห็นเสียว่า บรรพบุรุษปู่ย่าตายายของตน เป็นคนดีมีความคิดฉลาด และมีใจคององอาจกล้าหาญ เพราะฉะนั้น ศาสนาที่ท่านได้นับถือมาย่อมเป็นศาสนาที่ถูกแท้จริง ครั้นคิดเห็นเช่นนี้ก็เลยถือตาม ๆ กันมา ไม่ต้องใช้ปัญญาตริตรองว่าจะถูกผิดเป็นประการใด เพราะความ

นับถือปู่ย่าตายายเป็นข้อและเป็นเหตุ ที่ทำให้ผู้นั้นไม่ได้ตริตรองด้วยปัญญาตนเอง ถ้ามามัวถือตาม ๆ กันไปหมด ความเจริญของมนุษย์ก็จะกระเตื้องขึ้นช้า และมิกลับถอยหลังไปหรือ

ธรรมดาสิ่งทั้งปวง ซึ่งบรรพบุรุษของเราถือหรือคิดขึ้นก็ดี ควรเราจะต้องคิดอ่านทำให้มันดีเจริญยิ่งขึ้น ที่ไหนเลอะเทอะเหลวไหลก็ควรตัดทิ้งเสียบ้าง ควรเอาไว้แต่ที่มีคุณมีประโยชน์ เมื่อมามัวถือตาม ๆ กันไป ไม่ได้คิดตริตรองด้วยปัญญา จะมีคุณประโยชน์อย่างไร

ศาสนาทั้งปวงใคร ๆ ก็ย่อมรู้อยู่ว่า ประเทศหนึ่งคณะหนึ่งก็ย่อมถือไปอย่างหนึ่ง มนุษย์ที่นับถือนิกายไหนศาสนาไหนก็มักมีใจลำเอียงเอาใจช่วย และป่าวประกาศเกียรติคุณ แห่งศาสนา ของตนว่า เป็นศาสนา ที่เที่ยงแท้และวิเศษกว่าศาสนาอื่น ๆ ถ้ายิ่งเชื่อมั่นเคร่งครัด พวกที่ถือศาสนาเดียวกันก็นิยมนับถือและชมเชย แต่เดี๋ยวนี้มีข้อประหลาด อยู่ข้อ หนึ่ง ที่ตัวเอง หาเห็น ข้อพิรุธ เหลวไหลของศาสนาที่ตนถือไม่ ส่วนข้อพิรุธโกหกของ

ศาสนาอื่นเขาเห็นได้ดี เช่น พวกคริสเตียนเห็นได้เป็นแน่ชัดว่า พระมะหะหมัดผู้เป็นศาสดาจารย์ของพวกศาสนาอิสลาม (*แขก*) เป็นคนโกหกหลอกลวงหาใช่เป็นผู้แทนพระเจ้าไม่ ที่รู้ได้เช่นนี้ก็เพราะมีพยานหลักฐานโดยชาวเมืองเมกกะ (*คือเมืองที่พระมะหะหมัดเกิด ที่แขกไทย ๆ ในนี้เรียกว่าเมืองกบิลพัสดุ์*) ปฏิเสธว่าพระมะหะหมัดไม่ใช่เป็นผู้แทนพระเจ้า ข้อนี้แล พวกคริสเตียนยึดถือเอาเป็นหลักฐานอย่างสำคัญว่าเป็นพยานอยู่ในตัว ให้เห็นได้อย่างง่าย ๆ และชัด ส่วนข้างศาสนาคริสเตียน พวกคริสเตียนก็ยอมรับอยู่แล้วว่า พลเมืองเยรูซาเล็ม (*เมืองที่พระเยซูเกิด*) ซึ่งเป็นชาติยิว ชาติเดียวกับพระเยซู ก็ปฏิเสธว่าพระเยซู หาใช่เป็นองค์พระเจ้า หรือพระบุตรพระเจ้าไม่ แต่พวกคริสเตียนกลับยึดเอาข้อที่ปฏิเสธของชาติยิวนี้ว่าเป็นองค์พยานให้เห็นได้ว่า พระเยซูเป็นบุตรพระเจ้าจริงแท้ คนโดยมากเมื่อเกิดในประเทศไหนก็ย่อมจะนับถือศาสนาประเทศนั้น ย่อมมีใจลำเอียงเข้าข้าง

ศาสนาที่ตนถืออยู่เสมอ เขาไม่คิดหาหลักฐานว่าความจริงนั้นเป็นอย่างไร เป็นแต่เขารู้สึกมีความเชื่อเท่านั้น ศาสนาอื่นเขาเห็นว่าเป็นศาสนาโกหก หรือเท็จเทียม และเรียกพระของศาสนาอื่นว่าผีปีศาจ (*อย่างพวกคริสเตียนเรียกอยู่ทุกวันนี้*) พอเขาเกิดมา ก็ได้รับคำสั่งสอนของศาสนาเข้าอบรมเป็นนิสัยมา ว่า:—

๑. *ต้องมีผู้เป็นใหญ่เป็นประธานเลิศกว่ามนุษย์ ที่เรียกว่าพระเจ้า*

๒. *ท่านดลบันดาลให้รู้จักท่านได้*

๓. *ถ้ามีความเชื่อถือมั่นในท่าน ท่านจะประทานบำเหน็จรางวัลความชอบตอบแทนให้*

๔. *ถ้าไม่เชื่อหรือทำการหมิ่นประมาทในท่าน ท่านจะลงโทษ*

๕. *พิธีอย่างนั้นอย่างนี้เป็นที่ชอบพระทัยท่าน*

๖. *ท่านได้ตั้งศาสนาขึ้น*

๗. *นักพรต ซึ่งบวชในศาสนาเป็นผู้แทนท่านในมนุษยโลก*

คนทุกคนคงไม่มีข้อติดขัดอย่างไรที่จะเชื่อว่า พระ-เจ้าของตนเป็นเจ้าอันเที่ยงแท้ และเขาอ้างว่า พระประสงค์ของพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นประการใด ก็ย่อมมีปรากฏจะแจ้งในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาของเขาแล้ว ตัวของเขาก็ถือ ถูกต้อง ตาม พระประสงค์ ของ พระเจ้า ด้วยคนหนึ่ง ส่วนคนถือศาสนาอื่น ๆ ล้วนแต่เป็นผู้โง่เขลางมงาย ถือผิดและเป็นคนประพฤติชั่วและทำบาป นิกายที่แท้จริง ก็คือนิกายที่เขาเป็นสมาชิกถืออยู่ และพรรคพวกของผู้ถือศาสนาของเขาเองเท่านั้นที่จะเป็นผู้ถือศาสนาถึงพระเจ้าได้ เขาหมิ่นประมาทเห็นศาสนาอื่นเป็นเหลวไหล ยังมีหนำซ้ำนึกกระหยิ่มใจตนเองว่า เป็นผู้ฉลาดได้ถือศาสนาอันเที่ยงหรือเข้าสู่หนทางสว่าง ถ้าหากว่าพวกคริส-เตียนไปเกิดเป็นชาติเตอรกี ก็ย่อมถือศาสนาอิสลาม ถ้าพวกแขกไปเกิดเป็นชาติอเมริกัน ได้ศึกษาความรู้ก็คงต้องถือศาสนาคริสเตียน

ทุก ๆ ประเทศย่อมมีความคิดความประพฤติ และอะไรต่าง ๆ ผิดแปลกกัน ดังจะเห็นเป็นพยานได้ในกฎหมาย

ขนบธรรมเนียม ประเพณี และศาสนาของประเทศนั้น ๆ ที่ผิดแปลกกันไปดังนี้ ก็เป็นเพราะดินฟ้าอากาศของประเทศไม่เหมือนกัน ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นเครื่องสำหรับปรุงแต่งของสัตว์และมนุษย์ให้ผิดแปลกกันไป ย่อมเป็นสิ่งแน่นอนไม่มีข้อคัดค้านได้ว่า มนุษย์ที่เกิดเป็นชาติประเทศไหน ก็มักจะถือศาสนาของประเทศนั้น โดยความเลื่อมใสศรัทธาจริง ๆ ส่วนศาสนาอื่นเขาไม่รู้ไม่ชี้ จะดีจะชั่วกันอย่างไรก็ตาม ทั้งเขาไม่อยากจะดูแล ไม่อยากจะรู้ด้วย ศาสนาที่เขานับถือถูกต้องตรงกับใจเขา ทั้งนี้ ก็เพราะตัวเองทำใจให้เหมาะกับศาสนาที่เขาถือ ส่วนข้อที่ถูกใจเขานี้เขาก็อ้างว่าเป็นพยานให้เขารู้สึกว่าพระเจ้าดลใจเขา

มนุษย์เรา มีความ ชอบธรรม ที่จะ ตรวจดู ข้อความเท็จจริงในศาสนาของตน ซึ่งเป็นศาสนาที่บรรพบุรุษเราถือไหม ?

ข้อนี้พวกคริสเตียนยอมรับว่า พวกที่ไม่ถือศาสนาคริสเตียน มิใช่แต่จะมีความชอบธรรมตรวจดูศาสนาของเขาเท่านั้น ยังต้องพิจารณาดูข้อเท็จและจริงอีก

ชั้นหนึ่ง เพราะฉะนั้น พวกคริสเตียนจึงได้ส่งพวกมิสชันนารีผู้สอนศาสนาคริสเตียน ไปยังประเทศที่ไม่ได้ถือศาสนาคริสเตียนเพื่อไปแนะนำสั่งสอนพวกนั้น มิใช่แต่พวกมิสชันนารีจะสั่งสอนให้เขาพิจารณาศาสนาที่เขาถือมาแต่เดิมเท่านั้น ยังซ้ำกลับล่อลวงให้พวกเขาละทิ้งศาสนาที่เขาถือมาแต่เดิมเสีย และกลับใจมาเข้ารีตถือศาสนาอย่างที่พวกมิสชันนารีถือด้วย โดยอ้างว่า พวกที่ถือศาสนาอื่นควรจะละทิ้งศาสนาที่บรรพบุรุษของเขาถือเสีย และให้มาเข้ารีตถือศาสนาคริสเตียน เพราะเป็นศาสนาเที่ยงแท้จริง ก็เมื่อพวกคริสเตียนกล่าวว่า พวกเหล่านั้นมีความชอบธรรมที่จะพิจารณาศาสนาของตนดังได้กล่าวแล้ว ก็ดูเหมือนพวกคริสเตียน มีความ ชอบธรรม ที่จะ พิจารณา ดูข้อเท็จจริงของศาสนาตนได้เหมือนกัน แต่พวกคริสเตียน ยังกล่าว แก่พวก ที่ไม่ได้ ถือ ศาสนา คริสเตียนวิตถารขึ้นไปอีกว่า "**เจ้าจะต้องพิจารณาดูข้อเท็จจริงที่มีอยู่ในศาสนาของเจ้า และเจ้า ต้องละทิ้งศาสนาที่**

เจ้าถือเสียด้วย และมาเข้ารีตถือศาสนาตามข้า เพราะเป็นศาสนาเลิศเที่ยงแท้ ถ้าไม่ทำเช่นนี้ เจ้าจะมีโทษในพระเจ้า และต้องตกนรกไปเป็นพวกปีศาจ" ส่วนคำสั่งสอนในพวกคริสเตียนต่อพวกคริสเตียนด้วยกันแล้ว กลับสั่งสอนกันว่า "เจ้าอย่าได้พิจารณาหาข้อเท็จจริงในศาสนาของเจ้า คือศาสนาคริสเตียนเลยเป็นอันขาด ถึงหากว่าเจ้าจะพิจารณาหรือไม่ก็ดี แต่เจ้าต้องมีความเชื่อให้มั่นมิฉะนั้นเจ้าจะต้องมีโทษบาปอันหนัก และไม่มีโอกาสขึ้นสวรรค์ได้" ถ้าหากว่ามีศาสนาที่แท้จริงอยู่แต่ศาสนาเดียว ทำไมเราจะหาหนทางรู้ให้แน่ว่าศาสนาไหนเป็นแท้ เห็นมีอยู่ทางเดียว คือเราต้องทำใจให้เป็นกลางไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร พิจารณาดูศาสนาที่อ้างว่าเที่ยงแท้ทุก ๆ ศาสนา ความชอบธรรมที่จะพิจารณาได้นี้ เป็นข้อสำคัญที่จะให้เรามีความรู้เชื่อหรือไม่เชื่อได้ แต่ให้เข้าใจว่าไม่ใช่ความชอบธรรมสำหรับให้เชื่อโดยไม่ได้พิจารณา เมื่อเรามีความชอบธรรมที่จะพิจารณาได้แล้ว เราก็มีความชอบ

ธรรมที่จะแสดงความเห็นที่เราคิดได้เหมือนกัน พวกคริส-เตียนก็ได้พิจารณา และออกความเห็น ติเตียนศาสนาอื่นๆ มาแล้วทุกๆ ศาสนา คือเหยียดเอาศาสนาเหล่านั้นเป็นศาสนาโกหกหลอกลวง และเรียกพระของศาสนาเหล่านั้นว่าปีศาจ และกล่าวหาว่าพวกนักพรตหรือพระของศาสนาเหล่านั้น ล้วนเป็นผู้หลอกลวงหรือถูกหลอกลวง พวกคริสเตียนโดยมากคงจะเห็นการไปอ่านดูคัมภีร์โกหร่านของศาสนาแขกไม่มีประ-โยชน์ บางทีพวกคริสเตียนในพันคนก็คงไม่มีใครสักคนหนึ่งที่ได้เคยเห็นว่ารูปร่างโกหร่านเป็นอย่างไร ไม่ต้องถึงกับได้อ่านดอก แต่ถึงอย่างนั้นพวกคริส-เตียนยังเต็มใจ เชื่อเอาแน่นอนว่า คัมภีร์โกหร่านเป็นคัมภีร์เท็จ ซึ่งผู้โกหกแต่งไว้ล่อลวง ส่วนศาสนาอื่น ๆ เป็นต้นว่า ศาสนาพราหมณ์ พุทธ ขงจู๊เหล่านี้ พวกคริสเตียนก็ไม่อยากรู้อยากฟังคำสั่งสอนของศาสนาเหล่านั้นว่า จะดีชั่วเท็จจริงเป็นประการใด เป็นแต่เชื่อเอาง่าย ๆ ว่า ศาสนาเหล่านั้นไม่

เที่ยงแท้ เที่ยงแท้อยู่ก็แต่ศาสนาคริสเตียนศาสนาเดียวเท่านั้น การสวดอ้อนวอนหรือบูชาสังเวยและพิธีอะไรต่าง ๆ ถ้านอกจากศาสนาคริสเตียนแล้วล้วนเป็นการโกหกไม่สมประสงค์ทั้งสิ้น พวกคริสเตียนกลับซ้ำกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า เพราะพวกเหล่านั้นถือผิด บ้านเมืองจึงไม่ค่อยเจริญแลเกิดความพิบัติต่าง ๆ

ทุกวันนี้เราย่อมรู้อยู่แล้วมิใช่หรือว่าความเจริญของบ้านเมืองหาได้อาศัยศาสนา หรือความกรุณาของพระเจ้าไม่เลย ย่อมอาศัยดินฟ้าอากาศและการทำนุบำรุงหัตถกรรมกสิกรรม และยังต้องอาศัยความอดทนหมั่นขยันของพลเมือง และการศึกษา และอิสรภาพทั้งกายใจด้วย บ้านเมืองนั้นจึงจะมีความเจริญวัฒนาการ **ไม่ใช่เจริญมาจากการถือผีสางเทวดา** ต่างว่าคนทุก ๆ คนมีความซื่อตรงเปรียบกับสิ่งที่เขาจำเป็นจะต้องถือ และศาสนาทั้งปวงเกิดขึ้นโดยธรรมดาโลกธาตุ (Nature) ของมันเป็นเอง ข้าพเจ้าก็ไม่มีข้อสรรเสริญหรือติเตียนใคร **เพราะคนที่ประพฤติดี**

ถือศาสนาไม่ดีก็มี คนชั่วถือศาสนาที่ดีก็มี เพราะสมองของมนุษย์ย่อมเป็นสถานที่ประชุมแห่งความคิดต่าง ๆ นับประสาอะไรกับความคิดมากคน แต่ความคิดคนๆ เดียว ก็ยังคัดค้านกันเองอยู่แล้ว วันนี้เห็นอย่างโน้นพรุ่งนี้เห็นอย่างนี้ โดยเหตุนี้ความคิดของมนุษย์ก็เปรียบเหมือนประเทศน้อย ๆ ประเทศหนึ่งซึ่งมีการขบถ (*ความคิดไม่อยู่ที่*) อยู่ในประเทศน้อยๆ นั้นเสมอ

ธรรมดากระแสของพระพาย ถึงมาตรว่าจะพัดไปทางเดียวก็จริง แต่อาจจะพัดพาเอาเรือหลายลำให้แล่นไปคนละทางได้ ฉันใดก็ดี มนุษย์เราที่อ่านหนังสือเล่มเดียวกัน อาจจะเขียนหรือคิดหาทางไปสวรรค์ได้มากทาง หรือผิดกันก็ได้ ข้าพเจ้าขอพูดด้วยน้ำใสใจจริงว่า ข้าพเจ้าก็ได้พิจารณาศาสนามามากแล้ว เห็นคล้าย ๆ กัน ลงท้ายก็กระทำสัญญาอ้างว่า ถ้าใครมีความเชื่อมั่น และประพฤติถูกต้องตามโอวาทที่สั่งสอนแล้ว ก็จะได้รางวัล (สวรรค์) เป็นการตอบแทน

ในคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ จริงอยู่ที่ย่อมมีความจริงความสว่างอยู่บ้าง แต่ก็มีข้อเท็จหลอกลวงเหลวไหลและความชั่วคล้ายอสรพิษอันคลานแทรกอยู่ในคัมภีร์ คอยฉกกัดคนที่เปิดดูเหมือนกัน

ตัวข้าพเจ้าเอง ชอบอ่านหนังสือ ที่ไม่ได้อ้างว่าแต่งขึ้นโดยพระเจ้าดลใจ หรืออ้างว่าเป็นคำสอนของพระเจ้า หนังสือที่มหาจินตกวีเชกสเปียร์แต่งไว้ ทำให้ข้าพเจ้าเพลิดเพลินมาก ดูดดื่มเสียยิ่งกว่าคัมภีร์ของท่านศาสดาจารย์ทั้งปวง ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านนักปราชญ์ **ดาวิน, ฮักสเล, เลย์เลส** เหล่านี้มีความรู้ถึงกำเนิดโลก พื้นดิน และวิทยาต่าง ๆ ดีกว่าผู้ที่แต่งคัมภีร์ว่าด้วยเรื่องสร้างโลก เรื่องน้ำท่วมโลกวินาศ มากมายหลายร้อยเท่า

ข้าพเจ้ามีความเชื่ออยู่ก็แต่ศาสนาที่มีเหตุผล คือศาสนาแห่งธรรมดาโลกธาตุ ซึ่งได้ตั้งขึ้นโดยชอบธรรมสำหรับสั่งสอนให้มนุษย์ฉลาดมีความรู้จักผิดและชอบ ไม่เป็นทาสแห่งความเชื่อผีสางเทวดา และมีความรู้รอบคอบ

ในธรรมสภาวะของโลกแท้จริง ไม่ใช่บัญญัติซึ่งอ้างว่าได้มาแต่สวรรค์ หรือพระเจ้าหรือเทวดาบอก

ท่านทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าขอให้ท่านทำในใจให้ตรงเป็นยุติธรรม ใช้ปัญญาอันสุขุมตริกตรองดูว่า ทุกวันนี้เราอาศัยอยู่ในสถานที่ซึ่งมีสิ่งประหลาดอยู่รอบข้าง เมื่อท่านแหงนขึ้นไปในอากาศ ก็จะแลเห็นท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ไม่มีเขตเป็นที่สุด อันว่าท้องฟ้านี้ย่อมมีดวงดาวจะคณนานับได้ยาก อย่าว่าแต่สิ่งซึ่งอยู่บนท้องฟ้าเลย ถึงของเล็กน้อยซึ่งมีอยู่ในพื้นโลก เช่นเม็ดกรวดทรายใบไม้ใบหญ้าทั้งปวงเหล่านี้เดิมมันมาจากไหน ธรรมชาติเดิมของมันมาอย่างไร มันเป็นขึ้นมาอย่างไร ท่านก็แทบจะหมดปัญญาตอบปัญหาตื้น ๆ ง่ายเช่นนี้ไม่ออกอยู่แล้ว สำมะหาอะไรจะไปรู้ถึงสิ่งที่มันเป็นมหาลึกลับ (*เช่นเรื่องสร้างโลก*) ยิ่งกว่านี้ยังเป็นเรื่องเหลือวิสัยที่จะคิดออก กลับซ้ำยังมีเรื่องขัดขวาง (*ศาสนา*) คอยปิดปากปิดหนทาง กาย วาจา ใจ ไม่ให้ค้นคว้าหาความจริง เพราะฉะนั้น เราควรเชื่อแต่สิ่งที่ควรเชื่อ ควรใช้ปัญญาตริกตรองพิจารณาโดย

ละเอียดเสียก่อน ไม่ควรจะด่วนปล่อยความคิดของเราให้แล่นไปเกินเขตที่ควรคิด

ในศาสนาคริสเตียนอ้างว่า ได้ตั้งขึ้นและเจริญทวียิ่งขึ้นเป็นลำดับมา เพราะเทพยดาคอยปกป้องรักษาทำนุบำรุงอยู่ เมื่อพูดกันตามภูมิวิทยาศาสตร์แล้ว สรรพสิ่งทั้งปวงย่อมเกิดขึ้นโดยธรรมดาโลกธาตุ (Nature) สภาพเป็นเอง ไม่เป็นหรือมีประหลาดอัศจรรย์อะไร นักปราชญ์ทั้งหลาย ย่อมไม่อ้างว่า สิ่งโน้นสิ่งนี้ เกิดขึ้นด้วยทิพย์อำนาจของเทวดา เขาย่อมอ้างและอธิบายถึงธรรมชาติของมันเท่านั้น เขาไม่อ้างเพื่อให้มนุษย์พิศวงเขาเป็น แต่พยายาม จะเปิด ความสว่างให้ มนุษย์ เกิดสติปัญญาขึ้นเท่านั้น เขาย่อมเชื่อว่าสรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งปวง ไม่ต้องอาศัยอำนาจผีสางเทวดาก็อาจจะทำความสำเร็จได้ เขารู้อยู่ว่าวัตถุต่าง ๆ ย่อมมีอยู่เท่าเดิม ไม่สูญหายขาดเกินกันไปได้ มนุษย์เราถ้าขาดการเล่าเรียน ก็ย่อมจะมีความเชื่อเหไปทางที่ตนได้เคยสร้างเสพและคุ้นเคยมา บางทีก็เชื่อด้วยตา

หรือหูเป็นต้นว่า ถ้าใครไปบอกมนุษย์พวกนี้ว่า โลกกลมและเดินรอบพระอาทิตย์ เขาก็คงหัวเราะและไม่เชื่อ เพราะมันตรงกันข้ามกับที่ตาเขาแลเห็น การเชื่อเอาง่าย ๆ โดยไม่หาหลักฐานเช่นนี้ ย่อมทำความคิดให้เสื่อมทรามลงไป ข้าพเจ้าเห็นว่า สิ่งและเหตุการณ์ ทั้งปวงที่ประหลาดอัศจรรย์ เมื่อมนุษย์คิดยังไม่เห็นและตีปัญหายังไม่ออก ก็เหมาเอาว่าเป็นด้วยเวทมนต์คาถาหรือผีสางเทวดาอาเพท (*ดูโรคอหิวาต์เมื่อเดิมยังไม่รู้ว่าสมุฏฐานของโรคคืออะไร ก็เหมาเอาว่าเป็นเพราะผีห่าทำ จนมีวิธีไล่ผีสวดคาถาอาคมต่าง ๆ*) ต่อเมื่อเหตุการณ์อะไรที่คิดออกแล้ว เจ้าตัวผีเทวดาก็หลุดหายลืมไป ไม่เอามาพูดอีก ธรรมดาเหตุการณ์ทั้งปวงควรเราจะต้องเอาปัญญาชั่งน้ำหนักดูเหตุผล และต้องดูความประพฤติและความเชื่อถือของผู้ที่เล่าด้วย บางทีผู้ที่บอกก็เล่าโดยสุจริตอย่างที่ตนได้เห็นมา แต่อาจจะผิดความคาดหมายไปก็ได้ เป็นต้นว่าคนที่บอกเราเป็นคนถือผีแข็งแรง เมื่อเห็นเหตุที่น่าอัศจรรย์พิศวง ผู้นั้นก็ย่อมมีจิตประวัติลำเอียงไปข้างผี ๆ ตามที่เขาเชื่อ และเมื่อเขามาเล่าบอกกับ

เรา เขาก็คงอ้างผีขึ้นเป็นประธาน ฉันใดก็ดี ผู้ที่ถือศาสนาคริสเตียน เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ก็เชื่อเอาทันทีว่าเป็นด้วยพระเจ้าหรือปีศาจทำ ส่วนพวกที่ถือศาสนาอื่นก็อ้างไปตามเพลงที่เขาเชื่อดังที่ศาสนาของเขาได้อบรมมา ในสมัยกาลที่มนุษย์ยังไม่รู้จักอ่านเขียน เหตุการณ์อะไรที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น ก็ย่อมเล่ากันด้วยปากต่อ ๆ กันมา เพราะไม่รู้จักจดจารึก ครั้นต่อปากกันมามากเข้า เจ้าเรื่องอัศจรรย์พิลึกพิลั่นก็ยิ่งแทรกเข้าทุกที ถ้าไม่มีปาฏิหาริย์และอัศจรรย์ปนแทรกอยู่ด้วย ผู้ฟังก็ไม่สู้จะชอบเพราะผู้เล่าและผู้ฟังต่างมีความเชื่อถืออยู่ด้วยกันแล้ว จนเป็นเหตุให้ไม่มีใครสงสัยหรือเห็นตัวพิรุธของเรื่อง ทั้งนี้ก็เพราะยังโง่อยู่วิชาความรู้ยังไม่เจริญแพร่หลาย สิ่งไรทั้งหมดก็แล้วแต่พระผู้เป็นเจ้าจะกรุณา เหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก็เป็นด้วยอำนาจเทวดา

ข้าพเจ้าลงความเห็นเชื่อแน่ว่า ต้นเหตุเดิมของศาสนาต่าง ๆ ก็คงมีมูลดังนี้มาก่อน และศาสนาที่ข้าพเจ้าเคยรู้เคยได้ยิน ก็เห็นล้วนแต่อ้างว่า ตั้งขึ้นเจริญแพร่หลาย

อย่างมหัศจรรย์ ว่าเป็นด้วยอำนาจพระเจ้าหรือเทวดา **สิ่งอะไรที่สวดอ้อนวอนบนบาน ถ้าสมประสงค์ก็ว่าศักดิ์สิทธิ์ ถ้าไม่สำเร็จก็ว่าท่านไม่โปรด** ในปัจจุบันนี้ก็ยังมีผู้ที่เชื่อผีสางเทวดาอยู่ เขาคิดว่าท่านคอยระวังรักษาและประทานความชอบหรือลงโทษได้ เช่น อวตารลงมาในมนุษยโลกฉะนั้น

อีกพวกหนึ่งเชื่อว่า ในเหตุการณ์ที่เล็กน้อยเทพเจ้าท่านไม่มาวุ่นวายดอก ต่อเมื่อมีเหตุฉุกเฉินสำคัญซึ่งเกี่ยวกับประเทศชาติศาสนา ท่านจึงจะมาวุ่นวายด้วย พวกเหล่านี้ถือว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก และให้โลกเป็นไปได้โดยเรียบร้อยเหมือนหนึ่งเครื่องจักรเดินเอง ถ้าเครื่องนั้นหยุดหรือชำรุดไป ท่านผู้สร้างจึงจะลงมาแก้ไขและทำนุบำรุงให้คงเดิมอย่างเก่า

อีกพวกหนึ่งคิดเห็นว่า สรรพสิ่งและเหตุการณ์ทั้งปวง ย่อมเป็นขึ้นมาเองโดยธรรมดา ที่จะมีผู้คอยระวังรักษาให้ดีให้ร้ายหรือเกี่ยวข้องด้วยไม่ได้ นอกจากธรรมดาโดยโลกธาตุให้เป็นไปเอง จะมีสิ่งที่อยู่เหนือหรือนอกธรรมดา

ของมันมาวุ่นวายไม่ได้ (*ถืออย่างนี้เรียกว่า* Rationalist *คือ อาศัยปัญญาตน*) พวกที่เชื่ออย่างที่ ๑ ที่ ๒ ว่ามีผู้สร้างนั้น ได้มีพยานหลักฐานอย่างไรบ้าง เขาก็คงตอบว่ามีพยาน ปรากฏ แจ้ง อยู่ใน พงศาวดาร และ คัมภีร์ ของ ประเทศ และ ศาสนานั้นแล้ว แต่เขาไม่ลืมตาดูว่า บรรดาข้อความต่าง ๆ ที่มี ปรากฏ อยู่ใน คัมภีร์ใน พงศาวดารนั้น เต็มไป ด้วยเรื่อง "นอนเซนซ์" (Non - sense) ที่ไม่อาจเป็นได้ คือ ผิดธรรมดาโลกธาตุ (*เนเชอร์*) เป็นต้นว่าเด็กเกิดมาเอง ไม่ได้อาศัยบิดาเป็นกำเนิด (*อย่างพระเยซู*) มนุษย์บางคน ไม่ได้กินนอนหลาย ๆ ปีก็อาจมีชีวิตอยู่ได้ บางคนก็มีอายุ ตั้งหลายร้อยปี บางคนก็อ้างว่าถูกปีศาจเข้าสิง เอามา ชำระสะสางไล่ผีจนผู้ที่ถูกหาว่า ผีเข้าก็ต้องยอม รับว่า ผีเข้า จริง เลยต่างคนก็เชื่อว่าเข้าจริง การหลงละเมอถือ กันอย่างนี้ ในสมัยโบราณไม่ใช่จะเชื่ออยู่แต่ใน จำพวกนักพรตและราษฎร ถึงพระมหากษัตริย์และ พวก ชั้นสูง ที่ใน สมัยนั้น นับถือว่า เป็น ผู้ มีความ รู้ดี ก็ยังถือตามไปด้วยเหมือนกัน ตกลงก็กลายเป็นบ้า

กันไปหมด เบ็นเหยื่อแก่ความไม่รู้เท่าตามความเพ้อความฝัน ถึงที่สุดก็คือความกลัวหวั่นหวาดต่อภัยนั่นเอง จึงได้ถือสิ่งเหล่านี้ ก็เมื่อมนุษย์เอาความกลัวขึ้นมาตั้งหน้า ไม่คิดหาต้นเหตุข้อเท็จจริงดังนี้ พยาน หลัก ฐาน ที่ เขาได้ อ้างไว้ ใน พงศาวดาร และคัมภีร์ทั้งปวง จะมีประโยชน์ได้เท่าไร เห็นได้ว่า แทบไม่มีทีเดียว จนทุกวันนี้เรารู้ได้แน่ว่าพงศาวดารของโลก หรือเรื่องสร้างโลกขึ้นครั้งดึกดำบรรพ์ มีเรื่องเท็จปนอยู่มากกว่าความจริง ที่เรารู้ได้นี้เพราะมนุษย์มีความเจริญมีความคิดยิ่งขึ้นว่า สรรพสิ่งทั้งปวงย่อมให้เหตุให้ผลตามกาลเวลา หาได้อาศัยผีสางเทวดาไม่ และประเทศที่จะวัฒนามั่นคงมีอำนาจใหญ่โต ถ้าภูมิประเทศดินฟ้าอากาศไม่บริบูรณ์ประเทศนั้น จะเจริญ เบ็นดัง ที่กล่าวนั้นไม่ได้ เบ็นอันขาด ในปัญหาศาสนาก็เบ็นเหมือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

เดี๋ยวนี้มีปัญหาอยู่ข้อเดียวเท่านั้นว่า: *เมื่อไร มนุษย์จึงจะแลเห็นข้อผิดข้อพิรุธของศาสนาตน ดังที่ตนได้เห็นข้อเท็จของศาสนาอื่น ?*

พวกคริสเตียนอ้างว่า ศาสนาอื่นๆ นอกจากศาสนาคริสเตียน ล้วนเป็นศาสนาเท็จหรือเทียม แต่ต้องอย่าลืมว่า ศาสนาเหล่านั้นย่อมมีความประหลาดมหัศจรรย์ปาฏิหาริย์ มีศาสดามีผู้ที่ยอมตายด้วยความเลื่อมใสในศาสนา (*มาเตอร์*) อย่างเดียวกับศาสนาคริสเตียนไม่ผิดแผกอะไรกัน **หลักฐานหรือพยานของศาสนาคริสเตียน ก็ไม่ดีหรือวิเศษยิ่งไปกว่าศาสนาอื่น ๆ ความเจริญเห็นคุณในศาสนาก็ไม่ยิ่งกว่าประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นที่กำเนิดของศาสนาพราหมณ์และพุทธ และประเทศปาเลสไตน์ซึ่งเป็นเมืองเกิดของพระเยซู ก็เป็นสถานที่ไม่วิเศษแปลกอะไรกัน หัวใจศาสนาคริสเตียนก็คือความอัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ดลบันดาล ส่วนศาสนาอื่นก็มีเหมือนกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ทำอย่างไรจะรู้ได้เล่า ในการที่ว่าพระเจ้าดลใจ (*อินสไปร์*) บอกให้รู้นั้น**

ผู้ที่อ้างทำไมจึงจะรู้ตัวได้ว่าได้ถูกดลใจ มีอะไรเป็นสำคัญจึงรู้ได้ และคัมภีร์ที่อ้างว่าพระเจ้าดลใจให้เขียนไว้ ผู้ที่เขียนรู้ได้อย่างไร ถ้าผู้นั้นจะเอาความโง่ความเข้าใจผิดความลำเอียงเข้าไปปะปนกันกับข้อที่ว่าพระเจ้าดลใจจะเป็นได้บ้างไหม? ถ้ามีใครมาบอกแก่เราว่าพระเจ้าดลใจเขา หรือมาเข้าฝันบอกเล่าให้รู้ เราจะเชื่อไหม? เอาละ ต่างว่าข้อความที่มาเข้าฝันหรือดลใจเป็นข้อความที่ดีมีประโยชน์ แต่จะเอาหลักฐานอะไรมาให้เราเห็นว่า เป็นถ้อยคำของพระเจ้าจริง ถ้าหากว่าข้อความที่บอกนั้นเหลวไหลมีแต่สิ่งชั่ว จะควรเชื่อว่าเป็นคำของพระเจ้าด้วยไหม? หรือจะให้เชื่อเอาทีเดียวโดยไม่พิจารณา อีกประการหนึ่งผู้ที่อ้างตนว่าพระเจ้าดลใจ รู้แน่ละหรือว่าพระเจ้าได้ดลใจจริง ถ้าหากว่าพระเจ้ามาแสดงพระกายปรากฏให้ผู้นั้นเห็น ผู้นั้นจะรู้ได้อย่างไรว่ารูปกายที่มาปรากฏต่อหน้าเขาคือองค์พระเจ้า เขาจะเอาเกณฑ์อะไรมาเป็นหลัก เพราะมนุษย์ก็ยังไม่

เคยเห็นพระเจ้าว่า รูปร่างท่านเป็นอย่างไร นอกจากคำที่ได้กล่าว ๆ กันมาเท่านั้น จริงอยู่ที่มีบุคคลอ้างว่าพระเจ้าได้มาดลใจตน แต่เห็นถ้อยคำที่อ้างว่าเป็นบัญญัติถ้อยคำของพระเจ้า ก็ไม่เลิศไปกว่าความสามารถที่มนุษย์จะคิดขึ้นเองไม่ได้ สิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ดลใจบางสิ่ง ก็ดีวิเศษไปกว่าที่พระเจ้าดลใจเสียอีก และคำทำนายพยากรณ์ของศาสนาอื่นก็เคยเป็นจริงไม่น้อยครั้งกว่าคำทำนายของศาสนาคริสเตียน

ตามคัมภีร์ไบเบิลใหม่และเก่าของศาสนาคริสเตียนก็ไม่เห็น มีข้อความวิเศษไปกว่า ที่มนุษย์จะคิดเขียน แต่งเอาเองไม่ได้ ทั้งคัมภีร์เหล่านั้นก็ไม่เห็นมีข้อความใดที่จะทำให้มนุษย์มีความสว่างหรือได้รับความเจริญยิ่งขึ้น และข้อบัญญัติวินัยต่าง ๆ ซึ่งมีปรากฏอยู่ในคัมภีร์เหล่านั้น ก็คล้ายกับเด็กพูดเล่น เต็มไปด้วยข้อความชั่วร้ายพูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ ไม่ทำให้ความรู้เกิดขึ้นสักนิดเดียว เห็นมีแต่เรื่องอัศจรรย์ปาฏิหาริย์ กล่าวยกยอ พระมหากษัตริย์ ที่ท่านุ บำรุง ศาสนาและมีคำแช่งสาปสรรค์ผู้ที่เป็นศัตรูและนอกศาสนา หนังสือ

คัมภีร์เหล่านี้ พูดตามจริงก็ไม่เห็นวิเศษอะไรไปจนต้องร้อนถึงพระเจ้าต้องมาดลบันดาลบอก ถ้าจะเอาคัมภีร์เหล่านี้ทิ้งเสีย เห็นว่าจะไม่ทำให้ความรู้ของมนุษย์สูญหายไปสักนิดเดียว ทุกวันนี้เจ้าเรื่องอัศจรรย์ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ผู้ที่มีความรู้เขาไม่ถือดอก ความไม่รู้อะไรนั่นแลมันเป็นรากเง่าของการนับถือผีสางเทวดา เพราะฉะนั้นรากของศาสนาคริสเตียนมันก็เหลวเหมือนกัน นับวันจะอันตรธานเสื่อมสูญไปทุกที ดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวบรรยายมาฉะนี้

ว่าด้วยเรื่องพระเจ้า

บรรดาประเทศต่าง ๆ ย่อมสร้างรูปพระเจ้า หรือรูปเทวดาไว้เป็นที่เคารพนับถือเป็นที่พึ่งโดยมาก พระเจ้าเหล่านี้มีรูปพรรณสัณฐาน ละม้ายคล้ายคลึง กับรูปมนุษย์ ที่เป็นผู้สร้างท่านมา ถ้ามนุษย์ที่เป็นผู้สร้างรูปท่านมีใจรักใคร่หรือเกลียดชังใคร ท่านก็ย่อมมีความรักใคร่และเกลียดชังอย่างเดียวกัน พระเจ้าเหล่านี้มักมีใจเหเข้าข้างพวกที่มีอำนาจ และมักรักชาติที่เขานับถือหรือสร้างท่านมา และเกลียดชังชาติอื่นหมด ท่านมักชอบให้ยกยอสรรเสริญ เกียรติคุณ และเคารพ นบนอบท่าน บางพระเจ้า ก็ชอบให้ฆ่าสัตว์ และมนุษย์ เป็นเครื่อง บัดพลีบูชาท่าน และต้องการให้มีพวกนักบวชในศาสนาท่านให้มาก นักบวชเหล่านี้ก็ต้องการให้พลเมืองอุดหนุนนับถือให้มากขึ้น กิจธุระสำคัญของพวกนักบวชเหล่านี้ก็คือประกาศอ้างยกยอเกียรติคุณความดีแห่งพระเจ้าของเขา และอ้างมีทิพยเดชานุภาพอาจปราบปรามพระเจ้าพวกอื่น ๆ ให้พ่ายแพ้ไปได้ง่าย

พระเจ้าเหล่านี้ พวกมนุษย์ได้สร้างรูปท่านเป็นรูปต่าง ๆ นานานับไม่ถ้วน บางรูป ก็มีมือตั้ง

พันมือ มีหัวตั้งร้อยหัว ถือเทพศาสตราวุธเป็น กระบองบ้าง โล่บ้าง ดาบบ้าง บางรูปก็มีปีก บางพระเจ้าก็ไม่แลเห็นตัว บางพระเจ้าก็เห็นแต่ ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เห็นบ้างไม่เห็นบ้าง พระเจ้า เหล่านี้มีความคิดจิตใจก็ต่างกัน แต่มักมี ใจริษยา อาธรรม เจ้าโทโสโมโหโง่เซอะ บางทีพระเจ้า พวกนี้ ก็อวตาร ลงมา เอากำเนิด เป็นมนุษย์ และสัตว์ บางทีก็มาสังวาสด้วยนางมนุษย์ จนเกิดลูกเต้ามาก มาย แล้วมนุษย์ก็นับถือลูกหลานนั้นต่อมา บาง พระเจ้าก็ไม่มีลูกเมียเลย บางองค์ก็มีเสียจนนับ ไม่ถ้วน

อีกประการหนึ่ง พระเจ้าเหล่านี้มักมีใจดุร้ายเหี้ยม โหด มีความโลภและผูกพยาบาทจองเวรต่อผู้ที่ทำให้ท่านไม่ ชอบใจ และทั้งโง่งมงาย เพราะท่านไม่รู้เรื่องราวอะไร ถ้าท่านไม่คอยอาศัย พวกนักบวช ของท่านคอยสื่อสาส์นบอก ข่าวคราวให้รู้อยู่เสมอ

พระเจ้าเหล่านี้แต่ขั้นรูปพรรณสัณฐานของโลกที่ท่าน

เป็นผู้สร้างเองท่านก็ยังไม่รู้ ท่านเข้าใจว่ามันแบน บาง พระเจ้าก็เข้าใจว่า อาจจะทำวันให้เนิ่นยาวได้ โดยยึดพระ-อาทิตย์ไว้ไม่ให้เดิน (*โปรดหาคัมภีร์ เยนาโยชัว ดู ซึ่งอ้างว่าครั้งหนึ่งพระเจ้าได้บังคับให้พระอาทิตย์หยุด เพื่อให้เยนาโยชัวผู้เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าตีเมืองออนก่อนมืด จะได้สมกับคำทำนายของท่าน*) และท่านไม่มีความรู้ทางธรรมดาโลกธาตุ (*เนเช่อร์*) แท้จริงของโลกสักนิดเดียว ท่านมีความโง่จนเข้าใจว่า มนุษย์ทั้งปวง จะต้อง เชื่อถือตามความประสงค์ของท่านทั้งหมด ถ้ามีใครไปตรวจตราคิดค้นหาความจริง หรือสงสัยคำสอนและเรื่องเลอะเทอะของท่านแล้ว ท่านก็เหยียดเอาไปทำโทษตกนรกเสียหมด จะหาพระเหล่านี้สักองค์หนึ่งที่จะเล่าเรื่องถึงเหตุสร้างโลกอันกระจ้อยร่อยให้ถูกสักนิดก็ไม่มี ความรู้ถึงธรรมสภาพของโลกและดาราศาสตร์ ก็รู้น้อยเหลือทน จะจัดระเบียบการปกครองควบคุมชำระตัดสินอะไร ก็ยังหย่อนความรู้กว่าท่านประธานาธิบดีอเมริกันทั้งปวงมาก พระเจ้าเหล่านี้ต้องการให้มนุษย์นบนอบไหว้กรายท่านจนน่าเกลียดดูไม่ได้ ถ้าจะทำ

ให้ถูกพระทัยท่าน มนุษย์จะต้องนบนอบไหว้กรายท่านจนหน้าผากจรดดิน แต่ท่านจะมีความกรุณาลดหย่อนผ่อนปรนแก่ชาติมนุษย์ที่สร้างรูปท่านก็หาไม่ ท่านย่อมช่วยมนุษย์ชาตินั้นรบราฆ่าฟันแย่งชิงตีบ้านเมืองของพวกอื่น หรือพวกที่ไม่นับถือท่าน ถ้ายิ่งประหารเจ้าพวกที่ไม่นับถือกลัวเกรงท่านได้มาก ท่านก็ยิ่งจะโปรดปราน และอะไรที่ทำให้โกรธมาก ไม่เท่ากับปฏิเสธท่านว่าไม่ใช่พระเจ้า น้อยประเทศนัก ที่จะมี รูป พระเจ้า ไว้ เคารพ นับถือ แต่องค์ เดียวย่อมมีกันมาก ๆ หลายองค์ มนุษย์อาจจะสร้างพระเจ้าได้ง่าย เพราะวัตถุสำหรับจะสร้างขึ้นไม่สู้จะมีราคาค่างวดแพงนัก โดยเหตุนี้จึงมีตลาดขายพระเจ้ากันมากมาย เข้าใจว่าบนสวรรค์คงจะไม่มีที่อยู่สำหรับท่านเหล่านี้ โดยเหตุท่านพวกนี้มีจำนวนมากมายนัก ใช่แต่ท่านเหล่านี้จะพะวงอยู่แต่ในสวรรค์เมื่อไร ยังลงมาเกี่ยวข้องกับมนุษยโลกด้วยดูเหมือนลงมาสิงสู่ดูแลอยู่ทุกผู้ทุกนาม เอาเป็นธุระอยู่ทุกอย่าง ถ้าครั้งใดมนุษย์ไม่กระทำเคารพนบนอบ หรือละเลย

ดูหมิ่น ไม่อุดหนุนกำลังให้แก่พวกนักบวชของท่านแล้ว ท่านก็มักจะลงโทษมนุษย์พวกนั้น มิบันดาลให้น้ำท่วมบ้านท่วมเมือง เกิดโรคห่า หรือฝืดเคืองในการหาอาหาร บางทีก็บันดาลให้ประเทศอื่น ยกมาตีชิง เอาพวกเหล่านั้นไปขายเป็นทาสเชลยบ้าง เอาไปทำทุราจารต่าง ๆ นานาบ้าง เหตุภัยต่าง ๆ ซึ่งได้อุบัติขึ้นดังที่กล่าวนี้ ท่านพวกนักบวชนักเทศนายกอธิกรณ์ว่า ที่เกิดเหตุนี้เพราะหมิ่นประมาทอย่างนั้น ๆ รวมใจความคือมนุษย์พวกนั้นไม่เลี้ยงดูเอื้อเฟื้อท่านพวกนักบวช หรือแสดงความเป็นศัตรูต่อท่าน

พระเจ้าเหล่านี้มีเดชานุภาพไม่เท่ากัน สุดแล้วแต่ประเทศของท่านจะเป็นประเทศอย่างไร ถ้าประเทศไหนใหญ่หรือมีอำนาจมาก พระเจ้าของประเทศนั้นก็มีอำนาจมากเหมือนกัน ถ้าเป็นประเทศเล็ก พระเจ้าของประเทศนั้นก็ไม่สู้จะมีอำนาจนัก พระเจ้าที่กล่าวเหล่านี้ ต่างองค์ก็อ้างและกระทำสัญญาว่า จะนำมาซึ่งความสุขสมบูรณ์แก่พวกที่นับถือท่าน ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า และขู่พวกที่ไม่นับถือท่านว่าจะทำโทษให้สาหัส มาตรว่ามนุษย์จะประหัตประหารมนุษย์

และสัตว์ จนนับครั้งไม่ได้ก็ดี หรือไปโกงและทำทุราจาร ต่าง ๆ แก่พวกที่ไม่ได้นับถือพระเจ้าก็ดี ท่านย่อมยกโทษโดยทันที ผู้พิพากษาบนสวรรค์จะตัดสินปล่อย และซ้ำให้ได้ขึ้นสวรรค์ด้วย ถ้าเราบอกว่าไม่เชื่อหรือไม่นบนอบท่าน ท่านเป็นไม่เปิดประตูสวรรค์รับเราเป็นอันขาด ถึงไม่เปิดประตูสวรรค์ให้ก็ไม่ว่า ยังจะพยายามเอาตัวเราไปทรมานไว้ในนรกไม่ให้รู้ผุดรู้เกิดด้วย

ในจำพวกพระเจ้าเหล่านี้ มีพระเจ้าองค์หนึ่งชื่อ **พระยะโฮวา** ซึ่งต้องการให้พวกเรานับถือท่าน ครั้งหนึ่งท่านได้ประทานกฎให้พวกของท่าน คือชาติยิว ในการที่จะเข้ารบศึกว่า: เมื่อสูเจ้ายกทัพเข้าใกล้เขตของประเทศที่จะปราบปรามแล้ว อย่าเพ่อยกเข้าตีก่อน สูเจ้าควรเกลี้ยกล่อมให้เขาอ่อนน้อม ถ้าเขายอมตาม สูเจ้าอย่าทำอันตรายเขาเป็นแต่จับเอาตัวพวกนั้นมาเป็นเชลย สำหรับใช้สอยเป็นเมืองขึ้น ถ้าหากว่ามันยังขัดแข็งขืนไม่ยอมอ่อนน้อมแล้ว ก็จงยกทัพเข้าตีเมืองนั้นให้แตกเถิด และตัวเราคือพระเจ้าจะช่วยเหลือเจ้าให้ศัตรูเจ้าพ่ายแพ้พินาศไป และสูเจ้าจงประหาร

พลเมืองที่เป็นชายด้วยดาบของเจ้า ส่วนพลเมืองที่เป็นสตรีและลูกเด็กเล็กน้อย และสัตว์ต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ หรือสิ่งของทรัพย์สมบัติที่มีในเมืองที่ตีได้นั้น สูเจ้าจงยึดถือเอาเป็นของเจ้าเถิด เพราะพระเจ้าย่อมประทานให้เจ้าทั้งสิ้น

ขอท่านทั้งหลายจงตรองดูเถิดว่า คำสั่งสอนเช่นนี้มันจะไม่ร้ายกาจอีกหรือ จะเชื่อได้หรือว่าพระเจ้าเที่ยงแท้ซึ่งเป็นเจ้าของโลกจะสั่งสอนดังนี้ เห็นมีก็แต่อัครมหาปีศาจขอให้จำไว้ว่าถ้ามีกองทัพกองหนึ่ง ได้รับคำสั่งสอนดังนี้ว่า: เมื่อยกไปตีเมืองเมืองหนึ่ง ถ้าเมืองนั้นอ่อนน้อมก็ตกเป็นเชลยและถูกริบข้าวของหมด ถ้าหากพลเมืองนั้นมีความกตัญญูรักชาติสู้รบเพื่อรักษาบ้านเมือง และครอบครัวทรัพย์สมบัติถ้าแพ้ก็ต้องถูกฆ่าตายหมด **ก็เมื่อพระเจ้ามาสั่งสอนดังนี้ ยังจะมาบังคับให้พวกเราเคารพนับถือท่านอย่างไร จะให้คุกเข่าสวดอ้อนวอนและกระทำเพลงสรรเสริญพระบารมีว่า ท่านมีพระทัยโอบอ้อมอารีและมีความเมตตาแก่สัตว์ทั่วไป มีพระทัยเป็นหลักแห่งความยุติธรรมของโลกดังนี้ จะได้แลหรือ? ถ้า**

ใครไม่กระทำตาม คือไม่เป็นคนโกหกยกยอในเกียรติคุณที่ไม่มีในตัวท่าน เป็นต้องถูกท่านทำโทษอย่างสาหัส ครั้นเมื่อเราตายไปแล้วพระเจ้าองค์นี้ยังไม่หายอาฆาตจองเวร ยังจะเอาวิญญาณเราไปทรมานในนรกอีก ถ้าหากจะไม่มีใครคบค้าข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกนักบวชจะขู่อย่างไรก็ดี มิใยเราจะต้องกลัวหรือทุกข์ ตัวเราเสียอีกจะเป็นผู้สอนพวกโง่เหล่านี้ให้เปิดหูเปิดตาขึ้นบ้าง หนังสือคัมภีร์ของพระเจ้าที่มีชื่อว่าคัมภีร์ไบเบิล ก็มีข้อความที่เต็มไปด้วยเรื่องชั่วร้ายอยุติธรรม หนังสือชนิดนี้อย่างไรล่ะท่าน ที่เขาเอามาสอนให้เด็กอ่านในโรงเรียน เพื่อปลุกใจให้มีความเมตตากรุณา และอ้างว่าเป็นรากเง่าของการปกครอง และเป็นหลักของความยุติธรรม

หลักของการหาความสุขในโลกนี้ และโลกหน้าจะอาศัยเอาแต่ความเชื่อเป็นประมาณไม่ได้ อย่าเพิ่งไปเข้าใจว่า ถ้ามีความเชื่อมั่นในพระเยซูคริสต์แล้วจะได้รับความสุขเป็นนิจนิรันดร์ และเข้าใจว่าผู้ที่ไม่เชื่อแต่ใช้ปัญญา

ตรึกตรองหาเหตุผลกลับได้รับความทุกข์ คิด ๆ ดูมันเลอะเลื่อนเปื้อน จะเชื่อและเอาเบ็นสรณะที่พึ่งก็แต่บุคคลที่ไม่เต็มเต็งหรือโง่ไม่รู้อะไร ใครเขาจะเชื่อว่าเอาโลหิตไปบูชาสังเวยพระเจ้าแล้วพระองค์ก็จะยกโทษให้ นี้แลคือหลักศาสนาที่เขานับถือกัน พวกยิวเคยฆ่าสัตว์เอาโลหิตบูชาถวายพระยะโฮวา ถึงในวิธีของศาสนาคริสเตียนก็ยังได้กล่าวไว้ว่า โดยเหตุพระเยซูคริสต์ผู้สละเลือดเนื้อของพระ-องค์เพื่อช่วยไถ่โทษบาปมนุษย์ พระเจ้าจึงได้ยกโทษบาปของมนุษย์ให้หลุดพ้นได้ ข้าพเจ้าเห็นจะกลืนไม่ลงจริง ๆ ที่จะให้เชื่อถือพิธีบ้าเถื่อนดังนี้

คัมภีร์ไบเบิลจะแท้จริงหรือเท็จก็ดีมันไม่เบ็นข้อที่จะให้มนุษย์หลุดพ้นจากการเบ็นทาสแห่งกาย วาจา ใจ ศาสนาใดที่สั่งสอนให้มนุษย์มีอิสรภาพ ไม่ได้บังคับให้เชื่อถือหรือไม่เชื่อ ศาสนานั้นแลเบ็นศาสนาที่แท้ ตราบใดมนุษย์ยังอ่านและเชื่อคัมภีร์ไบเบิลอยู่ มนุษย์ก็ยังเบ็นทาสของหนังสือเล่มนั้นอยู่ ความเบ็นสิวิลัยซ์เจริญในสมัยบัจจุบันนี้

ไม่ได้อาศัยการเชื่อถือตลุยไป โดยไม่ได้ตรึกตรอง หาต้นเหตุเท็จจริง ย่อมอาศัยความฟรีแห่งความคิด ความกระทำ ข้อสำคัญต้องชี้เหตุผลให้มนุษย์ที่โง่ เกิดความคิดบ้าง ให้รู้ว่าคัมภีร์ไบเบิลเป็นคัมภีร์ที่ มนุษย์คิดขึ้นเอง คิดขึ้นอย่างบ้า ๆ ถ้าอยากจะรู้ ให้เห็นเท็จและจริง ค่อยอ่านคัมภีร์นั้นดูให้ตลอด แต่ก่อนที่จะอ่าน ควรตั้งใจให้เป็นกลาง ให้นึกเสีย ว่าเป็นหนังสือธรรมดาที่เคยอ่าน จงเอาความเชื่อ ที่ได้เชื่อมาจนเข้ากระดูกดำออกเสียจากจักษุของตน เพราะเป็นเครื่องปิดบังนัยน์ตาท่าน ไม่ให้ท่านเห็น ความจริง จงขับไล่ความกลัวหวั่นหวาดที่ฝังหัวใจ ท่านออกเสีย จงหยิบการที่ท่านเชื่อปาฏิหาริย์อัศ-จรรย์ของผีสางเทวดาออกจากสมองของท่าน ทิ้งเสีย เมื่อทำดังนี้ได้แล้ว จงอ่านคัมภีร์นั้นดู ท่านจะมี ความประหลาดใจเห็นว่า เรื่องในนั้นเป็นข้อความที่ ทำให้ท่านโง่ หาได้ทำให้ท่านฉลาดดังที่ท่านได้เคย คิดไว้แต่ก่อนไม่

บรรพบุรุษของเราไม่ใช่แต่จะมีโรงงานสำหรับสร้างพระเจ้าและเทวดาเท่านั้น ท่านยังสร้างผีปีศาจอีกด้วย ผีปีศาจเหล่านี้ตามเรื่องราวมักกล่าวว่า เดิมก็เป็นพระเจ้าหรือเทวดาที่ต้องหกคะเมนพลัดตกมาจากสวรรค์ บางตนก็ยกพวกไปสู้รบกับพระเจ้า *แต่ปีศาจเหล่านี้ดูเหมือนมีความกรุณาต่อมนุษย์เสียอีก ท่านจะเห็นข้ออ้างในศาสนาต่าง ๆ เป็นต้นว่าเกิดไข้ห่า แผ่นดินไหว เกิดทุพภิกขภัย หาใช่เป็นด้วยผีปีศาจทำไม่ เป็นด้วยพระเจ้าลงโทษมนุษย์ต่างหาก ปีศาจมันหาเคยทำร้ายมนุษย์ถึงเช่นนี้ไม่*

ในเรื่องราวศาสนา (*คริสเตียน*) แห่งหนึ่งกล่าวว่า: สมัยหนึ่งพระเจ้าองค์หนึ่งได้ทำน้ำวินาศท่วมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวงตายวินาศเสียทั่วโลก เว้นไว้แต่มนุษย์แปดคนเท่านั้น มนุษย์นอกจากนั้น ทั้งคนแก่คนหนุ่มทั้งเด็กและผู้ใหญ่ถูกพระเจ้าบันดาลให้อุทกภัยทำลายเสียสิ้น แต่ไม่มีใครติเตียนว่าพระเจ้าดุร้าย ถ้าหากว่าเจ้าปีศาจมันทำดังนี้ขึ้นบ้างความชั่วก็จะติดมันไปไม่รู้หาย อีกครั้งหนึ่งศาสดาจารย์ผู้แทนพระเจ้าองค์หนึ่ง ได้จับกษัตริย์องค์หนึ่ง

มาสับเปื่นท่อน ๆ ต่อหน้าฝูงชน *เจ้าความดุร้ายชนิดนี้ พวกปีศาจทำหรือใครทำ?*

พระเจ้าเหล่านี้ย่อมมีใจริษยา ไม่อยากให้ใครได้ดียิ่งไปกว่าตน ดังจะเห็นเปนพยานอยู่ในคัมภีร์เยเนซิสแห่งหนึ่งมีความว่า: บรรดาสัตว์ทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้สร้างขึ้นมา สัตว์อะไรที่จะมีความฉลาดมากเท่างูเปนไม่มี และงูนี้ได้พูดกับนางเอวา ซึ่งเปนบุรพสตรีของมนุษย์ว่า: จะจริงอยู่แหละหรือที่พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้กินผลไม้ซึ่งมีอยู่ในสวนอุทยานนี้? นางเอวาจึงตอบแก่งูว่า: พระเจ้าได้ทรงอนุญาตให้เราเลือกกินผลไม้ที่มีในสวนนี้ได้ตามชอบใจ เว้นไว้แต่ผลไม้ซึ่งมีอยู่ที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง ซึ่งอยู่ในท่ามกลางสวนนั้น พระองค์ทรงห้ามกำชับไว้ว่า: ถ้าไปถูกต้องหรือกินผลไม้จากต้นนั้นแล้ว เราก็จะถึงความตาย ฝ่ายงูจึงตอบว่า: หาใช่เช่นนั้นไม่ ถ้าท่านกินผลไม้ต้นนั้น ท่านหาจักตายไม่ ที่พระเจ้าทรงห้ามก็เพราะทรงวิตกไปว่า ถ้าท่านกินผลไม้นั้นแล้ว ตาหูของท่านก็จะสว่างเกิดสติปัญญารู้เท่าเทียมพระเจ้า เมื่อนางเอวาได้ยินงูพูดดังนั้น จึงมาคิดว่า

ผลไม้ที่พระเจ้าห้ามมีรูปพรรณสัณฐานน่ากิน และทั้งกินไป แล้วก็คงจะเกิดสติปัญญาอย่างที่งูบอกเป็นแน่ นางจึงได้กินผลไม้นั้น และแบ่งให้อาดัมผู้สามีกินด้วย แล้วพระเจ้าจึงตรัสว่า: บัดนี้มนุษย์ที่เราสร้างมา ได้มากินผลไม้ซึ่งมีนามว่าต้นอมฤต (Tree of life) ซึ่งอาจจะทำให้ผู้ที่กินเกิดสติปัญญา และเอื้อมอาจจะเป็นพระเจ้าอย่างเรา ถ้าขืนปล่อยปละละเลยจนแก่กล้าขึ้นก็จะลำบาก โดยเหตุนี้แล พระเจ้าจึงได้ขับไล่อาดัมและเอวาผู้เป็นบุรพชนของมนุษย์ทั้งปวง ออกเสียจากสวนอุทยาน และสาปสรรค์ให้ได้รับทุกข์ทรมานต่าง ๆ ด้วย แล้วพระเจ้าจึงให้มีเทวดาเหล่าชาวรามินเฝ้ารักษา กับมีกระบี่ไฟป้องกันไม่ให้ใครเข้าใกล้ผลไม้วิเศษนั้นต่อไป

ตามเรื่องราวนี้ปรากฏได้ชัดว่า ปีศาจหรืองูตัวนั้นได้พูดถูกต้องจริงทุกประการ เพราะอาดัมและเอวากินผลไม้แล้วก็หาเป็นอะไรไม่ กลับทำให้เกิดสติปัญญารู้ผิดและถูก อีกประการหนึ่งทำให้เห็นได้ว่า พระเจ้ามีพระทัยริษยาหวงความรู้วิชา ถ้าเรื่องในคัมภีร์เยเนซิสเป็นเรื่องจริง เราจะไม่ต้อง

คิดถึงคุณความดีของงูหรือ เพราะมันเป็นผู้บอกให้มนุษย์เราฉลาด ถ้ามันไม่มาบอกและไม่ได้กินผลไม้แล้ว พวกเราซึ่งสืบพันธ์มาจากอาดัมและเอวา มิต้องโง่ตามกันไปหรือ ?

บางประเทศ ยังต้องยืมเอาพระเจ้า ของเขามานับถือ ประเทศเรา (*อเมริกา*) ก็ยืมพระเจ้าของเขามาถือเหมือนกัน ประเทศของชาติยิวซึ่งเป็นที่กำเนิดของพระเจ้าก็ล้มละลายหายสูญไปแล้ว พวกเราสิกลับมารับเอาพระเจ้าและผีศาจของยิวมานับถือเกรงกลัวอยู่จนทุกวันนี้

ข้าพเจ้าคิดเห็นว่า เรื่องพระเจ้าและผีศาจนี้อาจจะอธิบายถึงต้นเหตุได้ง่าย ๆ ว่า มนุษย์คิดจัดแจงเม้คขึ้นเอง พระเจ้าและผีศาจของประเทศไหน มนุษย์ประเทศนั้นก็จัดแจงให้พูดภาษาประเทศนั้น ยังมิหนำซ้ำเอาเรื่องวิชาความรู้ทางพงศาวดาร ภูมิศาสตร์ ดาราศาสตร์อันเลอะเทอะของประเทศนั้นยัดปากพระเจ้าและผีศาจ ให้พูด เหมือนดังนั้น ความเจริญของพระเจ้าก็ไม่ขึ้นหน้าประเทศของตัวไปได้ พระเจ้าของพวกแขกนิโกร ก็มีสีเนื้อ

ถ้าผมหยิก พระเจ้าของพวกเจ๊กก็มีสีเนื้อเหลือง แต่งกายไปทางเพศจีน พูดภาษาจีน พระยะโฮวาของชาติยิว ถ้าสร้างเป็นรูปขึ้น ก็คงมีหนวดรุ่มร่าม หน้ารูปไข่อย่างพวกยิว พระเจ้าของกรีกคือยูปิ-เตอร์ก็หน้าเหมือนกรีก พระเจ้าของประเทศที่มีอากาศ หนาว ก็ย่อมมี เสื้อผ้า และ ขนสัตว์ ห่มคลุม กันหนาว พระเจ้าของประเทศร้อนก็มักไม่สวมเสื้อ พระเจ้าเหล่านี้ มนุษย์เอา หินเอาไม้ และธาตุ ต่าง ๆ มาสร้างไว้เป็นที่เคารพ ยิ่งพวกชั้นต่ำ ๆ ที่โง่เขลาก็ยึดถือเอารูปพระเจ้าเป็นพระเจ้าจริงจัง ต่างนบนอบกราบไหว้กลัวเกรง และสวดอ้อนวอนกันต่าง ๆ นานา พูดเองเออเองคล้าย ๆ คนบ้า

ถึงในสมัยนี้ก็ยังมีคนบางคน เมื่ออ้อนวอนพระเจ้าไม่สำเร็จประโยชน์ที่ต้องประสงค์แล้ว ก็เหยียดเอาพระเจ้าว่าไม่ศักดิ์สิทธิ์หรือไม่โปรด บางทีก็เอาไปโยนทิ้งและทำลายเสียบ้าง ถ้าปะเหมาะคราวไหนอ้อนวอนสมประสงค์เข้า ก็

จัดแจงสมโภชแห่แหนพระเจ้ากันใหญ่โต และนับถือยกยอเกียรติคุณของพระเจ้าจนไม่มีที่สิ้นสุด

มนุษย์เราที่ไร้พระเจ้าเป็นไม่มี จนชั้นสัตว์ดิรัจฉานที่น่าเกลียดดุร้าย มนุษย์ก็ยังเอามานับถือกราบไหว้ ดินฟ้าอากาศลมไฟดวงอาทิตย์ ดวงดาวหรือสิ่งอื่นทั้งปวง เขาก็ยังนับถือ ที่นับถือบูชางูใหญ่ก็มี ถ้ายิ่งพวกป่าเถื่อนก็มักจะเอาของที่เขาได้มาจากคนศิวิลัยซ์ มาถือเป็นพระเจ้าของเขา เช่นคนป่าเถื่อนชาติโตกานับถือระฆัง พวกโตกานับถือจานเงินคู่หนึ่งที่เขาได้จากชาวยุโรป นับถือว่าจานทั้งคู่เป็นพระเจ้าผัวเมียกัน อีกประการหนึ่งผู้ที่เป็นชายย่อมมีกำลังมากกว่าผู้หญิง โดยเหตุนี้ บรรดาพระเจ้าจึงมักเป็นเพศชายเสียโดยมาก ถ้าหากผู้หญิงมีกำลังมากกว่าผู้ชาย พระเจ้าก็คงเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย มันไม่มีปัญหาอะไรที่ง่ายเหมือนกับอธิบายว่า ทำไมพระเจ้าบางองค์ชอบประพฤติดังนั้น รูปร่างเป็นดังนั้น แต่งตัวเป็นดังนั้น เพราะมนุษย์ย่อมสร้างพระเจ้า ตามแบบ อย่างที่ตนได้เคยเห็น หรือเคยได้ยินถ้าโลกเราว่างเปล่าไม่มีอะไรหมด มนุษย์ก็คงหมดปัญญา

เพราะมันไม่มีอะไรมาเป็นแบบตัวอย่างให้คิดทำอะไรขึ้น ก็แต่มนุษย์เมื่อมีแบบตัวอย่างอยู่รอบข้างดังนี้ เขาจะคิดทำอะไรขึ้นก็ได้ ถึงว่ารูปที่มนุษย์สร้างจะเป็นรูปอะไรที่แปลกไม่เคยมี เป็นต้นว่า ตัวเป็นสิงโต มีปีกเหมือนนก มีหางเหมือนม้า มีงวงเป็นช้าง มันก็ยังเอาแบบมาจากสิงโต นก ม้า ช้าง มาเป็นเค้าสร้างขึ้นทั้งสิ้น ต้นเหตุที่มนุษย์สร้างพระเจ้าก็ย่อมมีตัวอย่างเป็นแบบมาดังที่ได้กล่าวมานี้

มนุษย์เรา จะทำอะไร หรือจะคิดอะไรให้เกินเขตของธรรมดา (เนอเช่อร์) ไปไม่ได้ จะขึ้นสูงไปกว่าธรรมดาไม่ได้ จะลงต่ำไปกว่าธรรมดาก็ไม่ได้ และโดยเหตุที่มนุษย์ยังมีความโง่เขลา จึงได้คิดเห็นเสียว่า บรรดาเหตุการณ์ทั้งหลายเกิดมีขึ้นย่อมมาจากท่านที่มีญาณยิ่งกว่ามนุษย์ คือ พระเจ้า และมนุษย์เข้าใจว่า ที่ท่านบันดาลมานี้เกี่ยวข้องกับมนุษย์

ความประสงค์ของศาสนาทั้งปวง ก็ต้องการจะเจริญเทวไมตรีกับพระเจ้าไว้ แต่ที่จะทำไมตรีกับพระเจ้าได้ก็จำเป็นต้องคุกเข่าลงกราบไหว้อ้อนวอนงอนง้อ หรือแสดงความขอบพระคุณ ในสิ่งที่ตนเข้าใจว่าพระเจ้าบันดาลให้ได้แก่ตน และบางทีก็ขอโทษในสิ่งที่ตนเข้าใจว่าพระเจ้าลงโทษหรือโกรธตน เช่นเขาเห็นฟ้าแลบฟ้าร้อง เขาก็กลัว เข้าใจว่าพระเจ้าทำ ถ้าเขาฝันร้าย เขาก็เข้าใจว่าผีสางเทวดาอาเพศให้ร้ายให้ดี เขาก็จัดแจงหาท่านที่เป็นใหญ่กว่าผีให้ช่วยเหลือ และการที่เขาจะผูกไมตรีต่อพระเจ้า เขาไม่รู้ว่าจะทำเป็นประการใด เขาก็หวนอ้อนวอนยกยอกระทำนมัสการบูชาต่าง ๆ ธรรมเนียมอย่างนี้ย่อมยังมีถือกันอยู่ในหมู่คนชนชาวป่า ในสมัยโบราณการโรคภัยไข้เจ็บ และโรคจิตวิการต่าง ๆ มักจะเข้าใจและถือว่าผีเข้าสิง วิชาแพทย์ก็ไม่มีอะไรนอกจากเรียนหาเล่ห์กะเท่ สำหรับขับไล่ผีที่สิงสู่อยู่ในตัวเจ้าไข้ให้ตกใจหนีออกไป วิชาชนิดนี้ใครจะมีเสียงดีเท่าพวกพระหรือนักบวชเป็นไม่มี วิชารักษาใช้ตีกลองเป่าเสกเฆี่ยนตี และอื่น ๆ อีกมาก ถ้าใช้อุบายรักษา

วิธีนี้ไม่หายก็หันไปอ้อนวอนผู้ซึ่งเป็นใหญ่ ถ้าไม่สำเร็จอีกคราว ก็บอกว่าท่านไม่โปรด

การงอนง้อประจบประแจง ขอให้ท่านซึ่งเป็นใหญ่ โปรดปรานเป็นข้อสำคัญของคนทั่วไป เช่นคนป่ามักจะหาของที่ตนเห็นว่าดีมีราคา เอาไปเป็นของกำนัลถวายแก่พระเจ้าที่ตนนับถือ เพราะเห็นว่ามนุษย์เราได้ของยังยินดี ถ้าให้แก่พระเจ้าทำไมจะไม่ยินดีเหมือนกันเล่า บางทีเขายังกล้าเอาบุตรของเขาบูชายัญถวาย เขานึกว่าพระทัยของผู้สร้าง ถึงอย่างไรคงเหมือนกับมนุษย์ เพราะฉะนั้นถ้าให้ของกำนัลและอ้อนวอนท่านแล้ว ท่านก็คงจะกรุณาบ้างไม่มากก็น้อยเพราะสงสาร ขัดไม่ได้ การนับถือและความเข้าใจดังได้กล่าวมานี้ มิใช่แต่จะมีในชนชาติป่าบาเบเรียนเท่านั้น ถึงชนชาติที่มีความเจริญศิวิลัยซ์ ก็ยังมีถือดังข้างต้นเหมือนกัน เพราะมีพวกที่คอยปั้นตัวกลัว ยัดสมองมนุษย์อยู่เสมอ ยังมีคนจำพวกหนึ่งอ้างตนว่า จะทำให้พระเจ้ากรุณา

ได้ จึงคิดจัดแจงสั่งสอนให้มนุษย์กระทำกิจในหน้าที่ที่จะงอนง้อพระเจ้าที่ไม่แลเห็นตัว นี้แลเป็นต้นเหตุของพวกนักบวช พวกนักบวชเหล่านี้ทำเป็นทีว่าข้าเป็นทนายมนุษย์สำหรับศาลเมืองสวรรค์ เป็นผู้เสนอความดีความชอบคำขอร้องทุกข์ของมนุษย์ แก่พระเจ้าบนสวรรค์ เมื่อกลับลงมาจากสวรรค์ นำเอาข้อบังคับอำนาจอาญาสิทธิ์ต่าง ๆ ลงมาโกหกหลอกลวงขู่ คราวนี้มนุษย์ที่ยังโง่ก็เลยตกใจกลัวฝ่าย พวก พระ หรือ นัก บวช เห็น ท่า เป็น โอกาส อันเหมาะ ก็เลยทับถมเอาพระเจ้าขึ้นมาขู่ใหญ่ ถึงตัวพระเยซู ซึ่งอ้างว่า เป็นบุตรพระเจ้า ก็ยังเคยสั่งสอนไว้ว่า มนุษย์ย่อมมีปีศาจสิงสู่อยู่ในกายตัว และตามที่ได้อ้างปรากฏไว้ในคัมภีร์ว่า พระเยซูเองก็เคยได้ขับไล่ผีออกจากกายมนุษย์ได้ โดยใช้เทวอำนาจของท่านเองมาหลายครั้ง หน้าที่ของพระเยซูที่เป็นภาระอันใหญ่ก็คือ ขับไล่ปีศาจ และส่วนผีที่ถูกพระเยซูขับไล่หนีไปก็ยังอ้างว่าพระ เยซูเป็นพระเจ้า

(*เมลสิอา*) แท้ ฝ่ายพวกที่นับถือมั่นในศาสนา ก็ถือเอาพยานที่เจ้าปีศาจอ้างว่า พระเยซูไม่ใช่องค์พระเจ้า ส่วนผู้ที่แต่งคัมภีร์นิวเตสตาเม้นท์ (*คัมภีร์ใหม่*) ก็อ้างเอาเรื่องที่เจ้าปีศาจพูดนี้ขึ้นเชิดชูอย่างเป็นที่พอใจของผู้แต่งคัมภีร์

ข้อที่พระเยซูชนะความล่อลวงของปีศาจ พวกถือศาสนาคริสเตียนคิดเห็นว่าเป็นหลักฐานสำคัญ ว่า ได้มีพระเจ้าช่วยพระเยซู **ท่านเซนต์แมทธิว** (*ผู้สำเร็จหรือนักบุญ*) ได้เล่าเรื่องที่ปีศาจได้พยายามล่อลวงพระเยซูหรือท่านที่อ้างเป็นบุตรพระเจ้า ในเรื่องนี้พวกคริสเตียนเห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์น่าพิศวงว่า ปีศาจได้ล่อลวงและให้ของกำนัลอันหาค่ามิได้แก่พระเยซู แต่พระเยซูยังต้านทานผจญความโลภเสียได้ กระทำให้ปีศาจพ่ายแพ้พระบารมีไปเอง เมื่อพูดเท่านี้ บางทีท่านที่ฟังบางท่านก็จะยังไม่รู้เรื่อง เพราะฉะนั้น จะขอเล่าเรื่องถึงปีศาจล่อลวงพระเยซู ตามที่มีกำหนดอยู่ในคัมภีร์ของศาสนาคริสเตียน ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

สมัยหนึ่งพระเยซู ผู้เป็นเจ้า ได้เสด็จ ไปยัง ป่าเปลี่ยวแห่งหนึ่ง เพื่อประสงค์จะให้ปีศาจล่อลวง ครั้นปีศาจมายังพระเยซูแล้ว จึงกล่าวคำว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรพระเจ้าแล้วก็จงเนรมิตหินก้อนนี้ ให้เป็นขนมปัง" พระองค์จึงทรงตอบว่า "พระผู้เป็นเจ้าได้ปกาสิตไว้ว่า มนุษย์ ใช่แต่จะเลี้ยงชีพด้วยขนมปังอย่างเดียว บรรดาสิ่งต่าง ๆ ซึ่งออกจากโอษฐ์ ของพระเจ้า ย่อมต้องเป็นอาหารของมนุษย์ทั้งสิ้น" ลำดับนั้นปีศาจจึงพาพระองค์ ไปยังเมืองศักดิ์สิทธิ์ (*เมืองเยรูซาเล็ม*) และวางพระองค์บนยอดวิหารแล้วพูดว่า "ถ้าท่านเป็นบุตรพระเจ้าแล้ว จงโยนตัวท่านไปจากวิหารนี้ เพราะพระเจ้าได้ปกาศิตไว้ว่า พระเจ้าจะทรงใช้ ให้ทูตสวรรค์ลงมาคอยรับบุตรพระเจ้าทุกขณะ เมื่อท่านพลัดตก" พระเยซูจึงทรงตอบแก่มันว่า "พระเจ้าได้ทรงปกาศิตไว้อีกว่า อ้ายปีศาจเองอย่ามาล่อลวงพระเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าของเจ้า" แต่ปีศาจยังหาสิ้นความพยายามไม่ จึงนำเอาพระองค์ ไปยังยอดเขาที่สูงสุด แล้วชี้ ให้พระองค์ทอดพระเนตรดูประเทศบ้านเมืองต่าง ๆ อันมีอยู่ ในพื้นพิภพโลกนี้

แต่ละเมือง ล้วนแล้วไปด้วย สิ่งวิจิตรโอฬาร น่าเพลิดเพลินใจ แล้วปีศาจจึงพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านยอมยอบตัวคุกเข่าคำรบแก่ตัวเราแล้ว เราจะยกประเทศบ้านเมืองที่ชั้นทั้งหมดให้แก่ท่าน"

บรรดาพวกที่ถือศาสนาคริสเตียน ก็ได้อ้างและเคลมว่า องค์พระเยซูเป็นพระเจ้า เพราะฉะนั้น ถ้าพระเยซูเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้แล้ว เจ้าปีศาจย่อมต้องรู้สึกอยู่ดี ๆ ทีเดียว แต่ในคัมภีร์กลับกล่าวว่า *ปีศาจพาเอาพระเจ้ากระโดดหกคะเมนลงมายังพื้นแผ่นดิน ครั้นปีศาจล่อลวงด้วยอุบายชนิดนี้ไม่สำเร็จ จึงนำเอาพระองค์ผู้สร้างโลกเจ้าของโลก ผู้ปกครองโลก ขึ้นไปยอดเขาที่สูงสุด และเอาโลกพิภพซึ่งเปรียบดุจเม็ดกรวดทราย ที่ท่านเป็นผู้สร้างเองมาเป็นของกำนัลสินบนให้แก่ท่าน ถ้าท่านจะยอมตัวลงเคารพมัน อ้ายปีศาจมันจะโง่บัดซบถึงอย่างนี้หรือ มันไม่รู้หรือว่า โลกเป็นของที่ท่านสร้างมา ขอให้รู้สึกไว้ว่าเจ้าปีศาจย่อมนับว่าเป็นเจ้าแห่งความฉลาดไหวพริบ ธุระ*

อะไรมันจึงยังโง่เขอะจนถึงพยายามจะเอาเมล็ดกรวดทราย ซึ่งเป็นของท่าน มาเป็นของกำนัลให้แก่ท่าน

คัมภีร์ศาสนาต่าง ๆ ในโลกนี้ จะมีเรื่องนอนเซนส์ (non–sense) อย่างเช่นเรื่องนี้ไหม ปีศาจเหล่านี้ในคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่า มีหลายพวกหลายชนิด บางพวกก็พูดได้ยินได้ บางพวกก็หูหนวกและเป็นใบ้ จะใช้เล่ห์กะเท่ขับไล่มันอยู่วิธีเดียวไม่ได้ ย่อมมีอุบายสำหรับขับไล่มันต่าง ๆ กัน ในคัมภีร์มาร์โคกล่าวไว้ว่า ปีศาจพวกไหนจะขับไล่ให้ไป ไม่ยากเท่าปีศาจพวกที่พูดไม่ได้ และได้ยินไม่ได้ ดังครั้งหนึ่ง มีชายคนหนึ่งนำเอาบุตรชายมาเฝ้าพระเยซู และเด็กชายคนนั้นถูกปีศาจหูหนวกและเป็นใบ้เข้าสิงอยู่ในกายตัว ซึ่งศิษย์ของพระเยซูหมดปัญญาที่จะขับไล่ให้มันออกได้ พระเยซูจึงได้กล่าววาจาแก่ปีศาจนั้นว่า "เจ้าปีศาจหูหนวกและเป็นใบ้ เราบังคับให้เจ้าออกไปจากกายตัวที่เจ้าสิงสู่ทันที" เมื่อปีศาจได้ยิน (*หูหนวกแต่ได้ยิน*) ดังนั้นก็ร้องขึ้น (*ใบ้แต่พูดได้*) แล้วก็ออกจากกายเด็กนั้นหนีไป โดยเหตุที่พระเยซูขับไล่มันไปได้ จึงต่างพากันถาม

ขึ้น พระเยซูตอบว่า "ผีศาจอย่างนี้ ถ้าจะขับไล่มันได้ก็แต่ใช้สวดอ้อนวอนและถือศีลเท่านั้น" ต่างว่าเรื่องนี้ มีอยู่ในคัมภีร์ศาสนาอื่น พวกคริสเตียนจะเชื่อไหม? เดี๋ยวนี้มันมีข้อเดือดร้อนอยู่ก็คือ **ที่ท่านใจบุญเคร่งครัดในศาสนาเหล่านี้ ท่านไม่ใช้ปัญญาตรองหาเหตุผลขึ้นต้นได้ก็เปิดบัญชีอ่าน และเชื่อกันง่าย ๆ ทันที**

ครั้งโบราณ การถือผีปีศาจมีกันทั่วไป ไม่มีใครที่จะสงสัยว่าไม่มี และโดยเหตุที่เชื่อกันไปเช่นนั้น จึงเกิดมีผู้สำหรับไล่ผีขึ้นเป็นธรรมดา และผู้ที่มีอำนาจในทางนี้จะต้องเป็นพระเจ้า หรือมีพระเจ้าช่วย บรรดาท่านประถมศาสดาทั้งปวง ซึ่งเป็นผู้ตั้งศาสนาขึ้นมักจะอวดอ้างว่าตนได้รับฉันทะต่าง ๆ มาจากพระเจ้า อาจห้ามผีสาง กระทำปาฏิหาริย์อัศจรรย์เหนือธรรมดาได้ เพราะฉะนั้น การไล่ผีก็เหมือนสอบไล่ได้ใบประกาศนียบัตรในทางวิชาพระเจ้าหรือสวรรค์ ถ้าศาสดาจารย์คนใดไม่สามารถสู้กับปีศาจ คือสอบไล่ตกแล้วก็ไม่มีใครนับถือ ถึงว่าศาสดาจารย์ผู้นั้นจะได้กล่าวคำสั่งสอนที่มีคุณประโยชน์ และประพฤติไม่มีราคี

ก็ดี ถ้าไม่ทำการปาฏิหาริย์ให้มนุษย์เห็นอิทธิฤทธิ์แล้ว มนุษย์ก็ไม่สู้จะมีศรัทธาเลื่อมใสนับถือนัก

การที่เชื่อว่ามีพระเจ้าและผีปีศาจ ย่อมมีมูลรากมาจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งมนุษย์เห็นอยู่รอบข้าง คือเหตุการณ์ใด ๆ ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็นที่พอใจของมนุษย์ก็ถือว่าวิญญาณดี (*พระเจ้าหรือเทวดา*) **กระทำ ถ้าเหตุการณ์ที่ไม่เป็นที่พอใจหรือให้ร้ายแก่มนุษย์ มนุษย์ก็ถือว่าเป็นเพราะวิญญาณไม่ดี** (*ปีศาจ*) **กระทำ เพราะฉะนั้น มนุษย์จึงได้ถือและเชื่อว่ามีเทวดาและปีศาจ**

ความคิดข้อใดที่ต้องการจะให้คนทั่วไปเห็นพ้อง หรือนับถือทั่วไป จะต้องเป็นเรื่องหรือข้อความที่จริง คือจะต้องเป็นสิ่งธรรมดา หาใช่สิ่งที่ขึ้นธรรมดาไม่ เพราะสิ่งธรรมดาย่อมไม่มีผิด คลาดเคลื่อน ต่อความ เป็น ธรรมดา ของมันโดยเหตุนี้ พระเจ้าก็ดี เทวดาก็ดี ปีศาจก็ดี ย่อมเป็นผู้ที่อยู่เหนือธรรมดา ความจริง เมื่อเหตุการณ์อะไรที่ดีเกิดขึ้น ก็อ้างเอาว่าพระเจ้าบันดาล ถ้าเหตุการณ์ชั่ว

ก็อ้างว่าปีศาจบันดาล เพราะฉะนั้น ถ้าพระเจ้าบันดาลให้ชั่วก็ได้ ปีศาจจะบันดาลให้ดีก็ได้ เพราะเปนผู้อยู่เหนือธรรมดา ข้อนี้จะคัดค้านไม่ได้ โดยเหตุนี้ เราจะรู้ได้อย่างไรว่า เหตุการณ์นั้น ๆ ใครเปนผู้บันดาล ในโลกย่อมมีเหตุการณ์ที่ดีชั่วปนกันไป เพราะฉะนั้นจะมีพยานหลักฐานอะไรว่า เหตุการณ์นั้นพระเจ้าบันดาล เหตุการณ์นี้ปีศาจบันดาล

การถือตำราบ้าๆ ว่า เหตุการณ์อะไรที่เกิดขึ้น อาจจะสาวไปถึงต้นว่า เปนเพราะผีสางเทวดาบันดาลนั้น มักยังถือกันอยู่โดยมาก เพราะเราจะแลเห็นคนยังสวดอ้อนวอนและกระทำสังเวยอยู่ บางทีในขณะนี้จะมีคนเปนจำนวนตั้งพัน ๆ คน กำลังสวดอ้อนวอนขอให้พระเจ้าช่วยเขา ให้เขาเปนสุข ให้เขามั่งมี ให้พิทักษ์รักษาเขาและญาติพี่น้องเพื่อนฝูงของเขา การขอเหล่านี้เปนเหตุด้วยผู้ขอเชื่อมั่นว่ามีผู้ที่จะเปนใหญ่จะช่วยได้ คือ ทำให้ผิดธรรมดาโลก ดูเหมือนว่าการเชื่อเช่นนี้มีทั่วไปแทบทุกประเทศ ทุกหมู่ ทุกคณะ หนังสือคัมภีร์ที่นับถือว่าศักดิ์สิทธิ์ ก็กล่าวเต็มไป

ด้วยเรื่องพระเจ้าลงมาเกี่ยวข้องกับมนุษย์ ในคัมภีร์ไบเบิลของพวกคริสเตียนก็แบบเดียวกัน

ถ้าเราเชื่อว่ามีท่านซึ่งเป็นใหญ่เป็นประธานของโลก คืออยู่เหนือธรรมดาแล้ว ก็ย่อมเป็นธรรมดาที่เราจะคิดว่าท่านจะลงมาวุ่นวายเกี่ยวข้องกับโลกได้ ถ้าหากว่าท่านไม่ลงมาเกี่ยวข้องด้วยแล้ว ท่านผู้นั้นจะมีประโยชน์อะไรต่อโลก ในคัมภีร์ไบเบิลมีเรื่องกล่าวถึงอัศจรรย์ต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าลงมาวุ่นวายจัดสร้างโลกเป็นต้น บันดาลให้สรรพสัตว์พูดได้ น้ำพุผุดขึ้นจากกองกระดูก ทำให้พระอาทิตย์พระจันทร์หยุดนิ่งไม่เดิน คิด ๆ ดูเหมือนเขตเมืองสวรรค์และเมืองมนุษย์อยู่ใกล้กัน ดูอะไรนิดก็ร้อนถึงพระเจ้าไม่หยุด

ธรรมดาคนป่า เมื่อมีความเจริญโผล่พ้นออกมาจากเขตการเป็นป่าเถื่อน ย่อมค่อย ๆ คลายความเชื่อความนับถือรูปพระเจ้าของเขาลงทีละเล็กทีละน้อย จะนับถือก็แต่รูปเดียวที่เป็นประธานแห่งรูปพระเจ้าที่เล็ก ๆ น้อย ๆ และเขาก็ยังกราบไหว้อ้อนวอนขอให้พระเจ้าช่วยเหลือเขา ครั้นต่อมา การร้องขอจากรูปที่เข้าใจว่าเป็นพระเจ้า ไม่สม

ประสงค์มากครั้งขึ้น เขาก็หันไปใช้สติปัญญาตริกตรองหาเหตุผล และอาศัยตัวของเขาเองเป็นที่พึ่ง มนุษย์เราเริ่มต้นใช้ความคิดความตริกตรอง หาเหตุผลและค้นคว้าหาความจริงทีละเล็กทีละน้อย ด้วยความลำบากยากเย็นจนมาเวลานี้ เขาเกือบจะไล่พวกพระเจ้าออกไปจากโลกมนุษย์เสียเกือบหมดแล้ว ยังเหลืออยู่บ้างก็แต่นาน ๆ เป็นครั้งคราว ที่พระเจ้าลงมาเกี่ยวข้องกับกิจการของมนุษย์ ตั้งแต่มนุษย์มีปัญญาสร้างรถไฟเรือไฟขึ้นแล้ว อาหาร และของเกิดในประเทศอาจนำไปแลกเปลี่ยนกันและกันได้ เพราะฉะนั้น พระเจ้าก็หมดธุระ ไม่มีอำนาจบันดาลให้มนุษย์อดอาหารตายอย่างสมัยโบราณได้อีก ส่วนโลกอหิวาต์ ฝีดาดและโรคภัยอื่น ซึ่งครั้งก่อนเข้าใจว่าเป็นอาวุธมาจากสวรรค์พระเจ้าบันดาลให้มาลงโทษมนุษย์ เดี๋ยวนี้มนุษย์ก็รู้อยู่ว่าโรคเหล่านี้เกิดขึ้นเองโดยธรรมดา **ตกลงในเวลานี้พระเจ้า ก็เป็นแต่ลงมาเกี่ยวข้อง กับ พระมหากษัตริย์และคนที่มีชื่อเสียงกับคนที่มีทรัพย์เท่านั้น ส่วนคน**

นอกนี้ท่านไม่รู้ไม่ชี้ด้วยแล้ว ท่านปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรมของเขา

ศาสนาคริสเตียน จะละทิ้งไม่ให้ พระเจ้าช่วยไม่ได้ เพราะละทิ้งข้อนี้เสียแล้วก็เท่ากับ ล้ม ละลาย ศาสนา คริสเตียน ทีเดียว เพราะฉะนั้นศาสนาคริสเตียนจึงจำเป็นต้องอ้างอยู่ว่า การอ้อนวอนย่อมได้สมประสงค์ของผู้ที่อ้อนวอน เพราะท่านที่เป็นใหญ่กว่าธรรมดา ท่านยังคอยประทานความชอบแก่ผู้ที่ยังมีศรัทธาเชื่อมั่นอยู่

ครั้งหนึ่งยังมีท่านพระผู้หนึ่ง ได้คอยหาโอกาสจะสั่งสอนบุตรชายของตนให้รู้สึกว่า พระเจ้าย่อมคอยระวังพิทักษ์รักษามนุษย์และสัตว์ทั้งปวงของท่านอยู่เป็นนิตย์ จนชั้นนกกระจอกพลัดตกลงมาท่านก็ยังรู้ เพราะพระองค์มีพระทัยกรุณาต่อบรรดาสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์สร้าง อยู่มาวันหนึ่ง

มีนกยางตัวหนึ่ง ย่องลงในน้ำเพื่อแสวงหาอาหาร ท่านผู้เฒ่าใจเมตตาเมื่อเห็นนกยางเข้า จึงเอามือชี้ให้บุตรชายดูว่า "รูปร่างของนกยางย่อมเหมาะเจาะ สมกับมันเป็นสัตว์ที่แสวงหาปลาในน้ำ" และแกเอ่ยต่อไปว่า "นี่แน่ะลูกเอ๋ย ขาของมันเจ้าเห็นไหม มันช่างยาวเหมาะสมกับมันสำหรับลุยน้ำ ปากมันก็ยาวสำหรับจะเฉี่ยวจิกปลาได้ง่าย เมื่อเวลามันยกขาหรือหย่อนลงไปในน้ำ มันย่อมลงไปเหมาะเจาะไหมล่ะ แต่ชั้นน้ำนิดหนึ่งก็ไม่กระเพื่อม เพราะฉะนั้นปลาจึงไม่รู้ตัวเมื่อมันย่องเข้าไปใกล้ นี่แน่ะลูกเอ๋ย เมื่อเราได้ดูนกยางตัวนี้แล้ว เราคงจะอดนึกถึงแบบอย่างที่ท่านสร้างมาไม่ได้ เพราะท่านสร้างมาสมกันจริง ๆ ทั้งเป็นเครื่องทำให้เห็นได้ว่า ท่านนี้ย่อมมีพระทัยโอบอ้อมอารีจนแต่ชั้นนก ท่านก็ยังสร้างสิ่งสำหรับให้มันหาเลี้ยงชีพ"

"จริงอยู่พ่อ" เด็กตอบ "ส่วนเจ้านกยางฉันเห็นว่าพระเจ้ามีความกรุณาต่อมันจริง แต่ที่ท่านมาจัดแจงอย่างนี้ มิทำความอยุติธรรมให้แก่ปลาหรือ ?"

บรรดาท่านหมอสอนศาสนาที่มีความรู้ดี ถึงว่าท่านจะไม่เชื่อว่าพระเจ้าจะมาเกี่ยวข้องในเวลานี้มีกี่มากน้อยก็ดี แต่ท่านก็ยังเชื่อว่า ในชั้นต้นที่สร้างโลก พระเจ้าท่านได้ ประทาน พระบัญญัติ ไว้สำหรับ ปกครอง โลกอยู่แล้ว และโดยเหตุที่พระเจ้าได้บัญญัติและตั้งกฎไว้สำหรับสิ่งทั้งปวง เขาจึงเชื่อว่ากิจการใด ๆ ที่มนุษย์คิดทำขึ้นจึงเหมาะเจาะสมกัน เป็นต้นว่า สิ่งของอันหนัก พระเจ้าท่านก็ทำกฎไว้ให้มีแม่แรงสำหรับกัน ถ้าท่านไม่ทำกฎเอาไว้เรามิเดือดร้อนหรือ ดูแต่สิ่งของสี่เหลี่ยมย่อมต้องมีสี่หน้าไม่ใช่หรือ จะมีห้าหน้าหกหน้าไม่ได้เลยเป็นอันขาด นี่ก็เพราะพระองค์ได้ตั้งกฎไว้แล้วว่าให้มันมีแต่สี่แง่ พูดถึงเรื่องนี้ ทำให้ข้าพเจ้า นึกไปถึง เรื่อง พระชาว สก๊อต องค์หนึ่ง กล่าว ว่า *ที่พระเจ้าได้บัญญัติไว้ว่า ให้เราทำงานแต่หกวันส่วนวันที่เจ็ดนั้นให้ถือเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่าทำการอะไร เขาบอกว่าท่านบัญญัติมาเหมาะจริง ถ้าท่านจะยกเอาวันอาทิตย์ไปตรงกลาง การงานของเขาก็จะคั่งค้างเกี่ยวกันครึ่ง ๆ กลาง ๆ เพราะฉะนั้นกฎอะไรที่พระเจ้าได้บัญญัติไว้ย่อม*

สมเหตุสมผลทุกอย่าง ท่านพวกถือศาสนาเหล่านี้คิดอะไรไม่เห็นหมด นอกจากจะแลเห็นว่า สิ่งทั้งปวงพระเจ้าสร้างมาเป็นแบบทั้งนั้น ยังเถียงดันทุรังว่า พิภพต้องก่อสร้างขึ้นมาจึงเป็นพิภพได้ สรรพสิ่งทั้งหลายที่สร้างมา ก็ล้วนมีประโยชน์และทำให้มนุษย์เบิกบาน เขาบอกให้เราดูตัวอย่าง เช่นดอกไม้ที่ท่านสร้างมา ล้วนมีสีสรรค์วรรณะสดใสงดงามเป็นที่เจริญตา บางชนิดก็มีกลิ่นหอมหวานน่าชื่นใจ บรรดาปักษีชาติบ้างก็มีขนสลับสีน่าดู บางชนิดก็มีเสียงร้องอันไพเราะ เพราะฉะนั้น เราอาจจะแลเห็นได้ง่ายว่า พระเจ้าย่อมสร้างสิ่งที่มีประโยชน์ทุกสิ่งทุกอย่าง ขอถามหน่อยเถิดว่า "*อ้ายที่สร้างแผลมะเร็งมานั้น มันหอมน่าชื่นใจไหม ?*"

เขาบอกว่า : โลกที่เราอยู่นี้ พระเจ้าได้ทำแบบไว้เรียบร้อยแล้ว ท่านจึงได้สร้าง เพราะฉะนั้น เห็นได้ว่าเหลวใหญ่ เพราะเมื่อท่านยังไม่ได้สร้างโลก ท่านเอาแบบเอาแผนมาจากไหน ถ้าหากว่าพระเจ้าสร้างโลกจริง ก็ย่อมจะมีความว่างเปล่าอยู่เมื่อก่อนสร้างโลก คือ

ไม่มีอะไรหมดนอกจากพระเจ้า เพราะฉะนั้น ในเวลานั้น พระเจ้าต้อง อยู่องค์เดียว อยู่ในที่ว่างเปล่า ไม่มีอะไร อยู่เฉย ๆ มาตั้งร้อยกัลปแสนกัลป ต่างว่ายอมละว่าพระเจ้าได้สร้างโลก แต่มันมีปัญหาอยู่ข้อหนึ่งว่า ท่านเอาอะไรมาสร้าง เชื่อแน่ว่าเอาความไม่มีอะไรมาสร้างไม่ได้ ถ้าไม่มีวัตถุธาตุมาสร้างแล้ว มันก็สร้างกันไม่ได้เท่านั้น ถ้ามิฉะนั้น ท่านก็ต้องแบ่งเอาตัวท่านเองมาสร้าง ถ้าเป็นดังนี้ ก็ต้องเข้าใจว่าโลกเรานี้เป็นวัตถุธาตุอันหนึ่ง (แมตทีเรียล) มาจากพระเจ้า เพราะฉะนั้นตัวพระเจ้า และโลกที่ท่านสร้างก็ต้องเป็นวัตถุธาตุอย่างเดียวกัน เช่นหม้อดินก็ต้องสร้างมาจากดิน เพราะฉะนั้น ธาตุดิน ก็คือดิน และหม้อดิน เป็นแต่ผิดรูปกันเท่านั้น

ทางวิทยาศาสตร์ว่า: โลกเรานี้ย่อมมีโลกอื่นดูดดึงไว้ ถ้ามิฉะนั้นพระอาทิตย์ก็จะดูดโลกเราไป และโลกที่ดูดโลกเราก็มีโลกอื่นดูดต่อไป วนเวียนกันไปไม่มีสิ้นสุด ต้องอาศัยซึ่งกันและกัน ถ้าโลกเราสร้างมาจากพระกายของพระเจ้า พระกายของ

พระเจ้ายังมีเหลืออยู่มากน้อย และท่านได้อาศัยอะไรมาอีกต่อหนึ่ง การที่คิดว่ามีผู้สร้างนี้ค่อย ๆ ทิ้งกันเรื่อยมา และผู้ที่มีความรู้ทางวิทยาศาสตร์ย่อมคิดเห็นพ้องกันอยู่ทั่วไปว่า วัตถุทั้งปวงย่อมมีมาชั่วนิรันดรตั้งแต่ครั้งดึกดำบรรพ์ วัตถุธาตุเป็นของทำลายสูญหายไปไม่ได้ เพราะฉะนั้น วัตถุธาตุที่ทำลายไม่ได้ ก็สร้างขึ้นไม่ได้เหมือนกัน และจะให้มากและน้อยไปกว่าที่มีอยู่ก็ไม่ได้ และวัตถุธาตุที่มีอยู่ได้ก็ต้องอาศัยฟ้อสความแรงดูดเอาไว้ ส่วนความแรงดูดก็ต้องอาศัยวัตถุธาตุ เพราะฉะนั้น โผล่ขึ้นมาก็มีแต่แรงดูดขึ้นก่อนอย่างพระเจ้าไม่ได้ จะต้องมีวัตถุธาตุด้วย ส่วนวัตถุจะมีก่อนแรงดูดก็ไม่ได้อีก เพราะฉะนั้น อาจจะแลเห็นได้ว่าย่อมอาศัยซึ่งกันและกัน และวนเวียนกันอยู่ไม่มีต้นมีปลายได้ จะสร้างขึ้นไม่ได้เลยเป็นอันขาด

ความคิดเราก็เป็นแรงดูดที่เรียกว่า "ฟ่อส" (force) อย่างหนึ่ง ที่เราเคลื่อนไหวกายได้ ก็เพราะ

พ่อส มนุษย์เราเป็นสิ่งที่มีชีวิตต้องอาศัยอาหารกินให้เกิดพ่อส เพราะฉะนั้นพระเจ้าจะมีกำลังฤทธิสร้างโลกแล้วก็ต้องมีสิ่งบำรุงสำหรับให้เกิดพ่อส ก็เมื่อก่อนสร้างโลกมันมีแต่ว่างเปล่าอยู่ จะเอาอะไรมาทำให้เกิดพ่อสเล่า (*ตอนนี้แปลยาก บางทีจะแปลผิดเพี้ยนไปบ้างก็ได้*) ถึงมนุษย์ที่เป็นผู้ป่าเถื่อนที่สุด ก็ยังซึมทราบข้อความข้างบนนี้ได้ดี เพราะฉะนั้นเมื่อมีใครมาอวดอ้าง จึ่งต้องขอเอาพยานให้เห็น เช่นทำการอัศจรรย์ให้เขาเห็นเสียก่อน เพราะฉะนั้นผู้ซึ่งเป็นศาสดาตั้งศาสนาจะต้องเล่นกล เช่นทำเหล้าให้กลายเป็นโลหิต ทำให้คนตาบอดขาหักเป็นคนดีอย่างเดิม ฯลฯ เสียก่อน เพราะเป็นการจำเป็นของท่านศาสดาเหล่านี้ จะต้องแสดงความอัศจรรย์ให้ศิษย์เถื่อนของท่านรู้สึกเชื่อตัวท่านศาสดาว่า มีอิทธิฤทธิอำนาจเหนือธรรมดา ก็และในสมัยนั้น มนุษย์ยังโง่เขลาไม่รู้จักอะไร การทำความอัศจรรย์อาจจะแสดงให้ง่าย เพราะความเชื่อของคนป่าคนโง่ย่อมไม่มีเขต เพราะเขาเหล่านั้นเห็นสิ่งแปลกประหลาดเป็นของวิเศษ สิ่งที่เขาคิดไม่ออกเป็นของ

เลิศ โดยเหตุนี้การปาฏิหาริย์อัศจรรย์จึงต้องเป็นรากเง่าของศาสนาทั้งปวง คือรากเง่าที่ขัดธรรมดา ถ้าจะพูดไปอีกที่เจ้าการอัศจรรย์ก็คือโกหกหลอกลวงเล่นกลนั่นเอง

ในพงศาวดารสากลของโลก ยังไม่เคยมีปรากฏว่ามีใครเอาความอัศจรรย์ที่มีเป็นไปไม่ได้มาใช้แทนความจริง ความที่เที่ยงแท้จริงหรือสิ่งสัจจะ ย่อมไม่ขอร้องปาฏิหาริย์อัศจรรย์มาช่วยเหลือ จะมีอยู่ก็แต่สิ่งที่โกหกล่อลวง ซึ่งอาศัยการเล่นกล

ในศาสนาคริสเตียน มีความประสงค์ให้เรา มีความเชื่อในลัทธิของเขา แต่ขอให้ศาสนาหรือตัวสังฆราชกระทำปฏิหาริย์ให้เราเห็นเสียก่อนจึงจะเชื่อ เพราะในศาสนาคริสเตียนบอกไว้ว่า ในโลกนี้มีผู้อยู่เหนือธรรมดา (พระเจ้า) คอยระวังอยู่ เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านที่อยู่เหนือธรรมดาจงปฏิหาริย์ให้เราเห็นจริงสักหน่อย จะไม่ขอมากมายอะไร แต่เพียงพริบตาหรืออึดใจเดียวเท่านั้น เราจึงจะยอมรับและเชื่อว่า ที่ศาสนาอ้างนั้นล้วนเป็นสัตย์จริงทั้งนั้น

พวกเราก็เคยได้ยินเรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ ของศาสนาคริสเตียนมามากแล้ว เรื่องเทศนาอวดอ้างก็เคยได้ยินจนขี้เกียจฟัง คัมภีร์ไบเบิลและอรรถกถาต่าง ๆ ที่พวกท่านร้อยกรองไว้ ก็ได้อ่านจนตลอดแล้ว การสวดอ้อนวอนบ่นพึมพำ และการบูชาพิธีต่าง ๆ ของท่าน เราก็ได้ยินและได้เห็นมาแล้ว ลงท้ายก็ไม่เห็นเป็นผลสำเร็จอะไรสิ่งสัตย์ที่เราต้องการอยากได้จากท่าน มันก็นิดเดียวเท่านั้น เรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ ของท่านที่เราได้เคยได้ยินเป็นของเก่าตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ ขึ้นราเปื่อยเน่าไปนานเกือบได้ ๒๐๐๐ ปีแล้ว คนที่จะเป็นพยานก็ตายไปเสียหมดแล้ว เพราะฉะนั้น เราอยากจะให้ทำปาฏิหาริย์ใหม่ ๆ ในปัจจุบันนี้ให้เห็น แทนปาฏิหาริย์โบร่ำโบราณของท่าน ขอเสียทีเถิดอย่าเอาการปาฏิหาริย์ เช่นทำพระอาทิตย์ให้หยุดและทำอะไรต่ออะไรแต่ครั้งโน้นมาอวดกันเลย เอาอ้ายใหม่ ๆ เดี๋ยวนี้มาให้ดูกันก่อนเถอะ ถ้าทำไม่ได้ เงียบเสียดีกว่า ไม่ควรจะมาคุยโตอวดกัน

ดูการ อัศจรรย์แต่ ครั้งโบราณ ช่าง ทำกันง่าย ดาย แท้ ๆ ปาฏิหาริย์กันไม่หยุด จนกลายเป็นของธรรมดา ชินตากันไป แต่มาบัดนี้การปาฏิหาริย์ หรือเทวดา ไม่รู้ว่าหายหน้ากันไปอยู่ไหนหมด

ผู้ที่มีความคิดตริตรองถึงท่านที่เป็นหมอสอนศาสนาก็ดี ย่อมยอมเราอยู่แล้วว่า ในสิ่งซึ่งเป็นวัตถุจะเอาเป็นหลักสำหรับเป็นเครื่องทำให้รู้จักพระเจ้าไม่ได้ สิ่งที่ทำให้รู้จักพระเจ้าได้ก็แต่ความคิดเท่านั้น ท่านหมอสอนศาสนาสอนว่า ความคิดนี้เป็นสิ่งที่อยู่เหนือธรรมดา โดยเหตุนี้มนุษย์จึงต้องเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างมา เพราะมนุษย์มีความคิดสติปัญญามาจากพระเจ้า ซึ่งเป็นปฐมเหตุของมนุษย์ เขาว่าวัตถุธาตุจะทำให้เป็นความคิดไม่ได้ แต่ความคิดอาจจะทำให้เป็นวัตถุธาตุได้ แต่ตามที่เรารู้เห็นว่าถ้าไม่มีวัตถุธาตุแล้วจะมีความรู้ไม่ได้เลยเป็นอันขาด ที่เราเกิดปัญญาทุกวันนี้ก็มาจากสมอง สมองไม่ใช่วัตถุธาตุอย่างหนึ่งหรือ ?

วิทยาที่กล่าวว่าด้วยท่านที่มีอานุภาพอยู่เหนือธรรมดาซึ่งไม่อาจจะมีเป็นได้ ก็คือศาสนวิทยา พวกนักปราชญ์ทางศาสนวิทยาอ้างว่า เหตุการณ์ที่ปรากฏในโลกนี้เนื่องมาจากปัญญาเท่านั้น ที่จะทำให้เรารู้จักพระเจ้าได้แต่ต้องให้เข้าใจว่า เหตุการณ์ที่ปรากฏย่อมมาจากปัญญาความคิดและความรู้สึกของเรา สิ่งเหล่านี้ย่อมเนื่องมาจากวัตถุธาตุก่อนมิใช่หรือ? เช่น ความประสงค์ ความต้องการ ความรัก ความกลัวของเราต่าง ๆ เหล่านี้ ย่อมเนื่องมาจากวัตถุที่เราได้เคยเห็นมามิใช่หรือ? **ส่วนเหตุการณ์อะไรที่ลึกลับสับสน ที่มนุษย์คิดไม่ออกจึงเอาตัวพระเจ้าขึ้นบังหน้าขอไปที ที่คิดออกแล้วก็กลายเป็นวิทยาศาสตร์ต่อไป การถือว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างจะต้องล้มละลาย พวกนักพรตทั้งปวงแทนที่จะสอนศาสนา ก็จะกลับมาสอนสิ่งที่เป็นธรรมดา (*เนเช่อร์*) คัมภีร์ไบเบิลของศาสนาคริสเตียนก็ดี คัมภีร์โกหร่านของศาสนามะหะหมัดก็ดี คัมภีร์เซนอาเวสตาของศาสนาฟาซีก็ดี คัมภีร์เวทศาสตร์ของศาสนาพราหมณ์ก็ดี ต่อไปจะเป็นคัมภีร์ที่ไม่มีใครถือ**

ถ้าโลกเรามีท่านที่เป็นใหญ่เป็นประธานคอยพิทักษ์รักษาอยู่แล้ว พงศาวดารของโลกซึ่งกล่าวด้วยเรื่องรบราฆ่าฟันรังแกกัน ต้องเป็นเรื่องไม่จริง การกดขี่ข่มเหง การชั่วร้ายก็มีมาตั้งแต่ไหน ๆ มาแล้ว ก็ไม่เห็นท่านผู้สร้างมาช่วยเหลือป้องกันสักนิดเดียว เพราะฉะนั้นที่ถือว่าท่านมาคอยพิทักษ์รักษาจงเลิกกันเสียทีเถิด เพราะสวรรค์ไม่มีมือช่วยเราดอก เราต้องช่วยกันเอง มัวแต่คอยให้ท่านมาช่วยเห็นจะไม่ได้เรื่อง การชั่วร้ายทั้งปวงจะให้หมดเบาบางไป ก็ต้องเราจัดแจงกันเองจึงจะสำเร็จ ถ้าจะหาความรู้เราต้องตั้งความเพียรอุตสาหะแล้วก็คงได้ จะคอยให้พระเจ้ามาช่วยเราไม่ได้ดอก ความมีชัยชนะในสิ่งทั้งปวงก็ต้องสำเร็จด้วยความสามัคคีช่วยเหลือในพวกเรา เพราะธรรมดาโลกธาตุย่อมจัดสรร สุดแล้วแต่มันจะเป็นไปใช่เนเช่อร์ (*ธรรมดา*) จะมีวิญญาณมีความลำเอียงเข้าแก่ใครก็หาไม่ เราจะอ้อนวอนประจบประแจงหรือทำให้เนเช่อร์โกรธและดีใจไม่ได้ เนเช่อร์จะให้ผลดีผลชั่ว

เฉพาะใครๆไม่ได้ มนุษย์เองจะต้องทำตัวเองที่จะให้เกิดผลดีผลชั่วจึงจะได้ การที่มนุษย์มาเอากำลังและความคิดไปพยายาม ทำพิธีกราบไหว้ อ้อนวอนขอต่อท่านซึ่งอยู่เหนือเนเช่อร์นั้นเสียเวลาความคิด และเสียแรงป่วยการเปล่า มนุษย์จะต้องอาศัยตัวของตัวเป็นที่พึ่ง การที่เราอ่านคัมภีร์ไม่ป้องกันเราให้พ้นลมหนาวที่พัดมาถูกตัวเรา แต่บ้านที่กำบัง เสื้อผ้า และไฟ นั่นแหละจะเป็นสิ่งป้องกันให้เราหายหนาวได้ ถ้าจะป้องกันไม่ให้เกิดทุพภิกขภัย เราต้องลงมือทำเข้า ได้ครั้งเดียวก็ยังได้ผลมากกว่าเราไปสวดอ้อนวอนตั้งแสนครั้ง ยาแก้โรคอาจจะรักษาโรคให้หาย ดีกว่ารักษาด้วยพิธีภาวนาเสกเป่าหลายเท่า ในครั้งดึกดำบรรพ์ ซึ่งเป็นสมัยโง่ป่าเถื่อน ความเชื่อย่อมเป็นประธานในสิ่งทั้งปวงไม่มีใครจะคิดขบถ ต่อความที่เชื่อกันในเวลานั้นได้ ความเชื่อย่อมเป็นปัจจัยให้มนุษย์สร้างวิหารไว้สำหรับพระเจ้า สร้างที่คุมขังไว้ สำหรับมนุษย์ เพราะฉะนั้นบนสวรรค์ก็เต็มไปด้วยเทวดา ในมนุษย์โลกก็เต็มไปด้วยทาษเชลย ช้าๆ นานๆ จึงจะมีผู้ที่

แปลกเพื่อนเป็นขบถต่อความเชื่อในครั้งนั้นทำพิษขึ้น พวกขบถเหล่านี้แหละจะเป็น พวกที่ทำความเจริญ ให้แก่โลก

ความคิดของมนุษย์ ถ้าจะให้มีประโยชน์จริงแล้วจะต้องทำความคิดให้เป็นไทแก่ตนเสียก่อน ถ้ายังอยู่ ในกำมือของความกลัวแล้ว ความคิดของมนุษย์ก็จะพิการเท่ากับเป็นสันนิบาต แทนที่จะใช้ปัญญาคิดตีปัญหาโดยความกล้าหาญก็กลับกลายความคิดไปเสียอย่างอื่น โดยความหวั่นหวาดกลัวพระเจ้า เพราะฉะนั้นความคิดของมนุษย์เหล่านี้จะมีประโยชน์ราคาอะไร ตราบใดมนุษย์ยังอาศัยเหตุผลต่าง ๆ ว่า พระเจ้าบันดาลเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ หาได้ ใช้ปัญญาไตร่ตรองไม่ ความเจริญก็คงอยู่เท่านั้น ไม่ทวีขึ้นได้ ความเจริญและความเสื่อมของประเทศ จะอ้างว่าเป็นด้วยพระเจ้าบันดาลให้เป็นอย่างนั้น อย่างนี้ จะเห็นไม่มี ใครเขาเชื่อว่ามีเหตุผลพอ การอ้างดังนี้มันเท่ากับเราให้ความโง่และความเล่าเรียนมีราคาเท่ากัน และเป็นเหตุให้เรากำจัดเสียซึ่งความจริงที่เราอาจจะคิดออกได้

นับกาลก็ล่วงมาได้หลายร้อยหลายพันปีแล้ว แต่โลกเราก็ยังเต็มไปด้วยความทุกขเวทนา ผู้ที่กำลังน้อยเช่นสตรีก็หาได้รับความยุติธรรมเสมอหน้าเท่ามนุษย์ไม่ บางชาติ บางประเทศก็ยังเป็นทาสเป็นเชลยเขา และความเดือดร้อนอื่น ๆ ยังมีอยู่อีกมากมาย อ้อนวอนงอนง้อพระเจ้าอีกเท่าไรก็ไม่เป็นผลสำเร็จ กลายเป็นพระเจ้าตาบอดหูหนวกมองไม่เห็นไม่ได้ยิน เพราะฉะนั้น พระเจ้าจะมีคุณประโยชน์ต่อมนุษย์บ้างไหม? เห็นว่าไม่มีประโยชน์เลยที่ท่านจะมาบอกข้าพเจ้าว่า ได้มีพระเจ้าองค์ใดสร้างโลกเรานี้ และได้ทรงบัญญัติวินัยไว้สำหรับโลกอยู่ แล้วท่านก็มัวไปวุ่นวายด้วยเรื่องอื่น ๆ ทอดทิ้งให้บุตรของท่านโง่เง่าเต่าตุ่นประจญต่อสู้ต่อความเป็นไปของโลกเอง ไม่ต้องมีใครช่วย เรามีกรรมสิทธิ์อะไรที่จะมามัวคอยให้ท่านช่วยเหลือตั้งแต่รู้มาก็ไม่เห็นท่านจัดระเบียบเปลี่ยนแปลงอะไร ดูโลกมันก็ยังบกพร่องอยู่เท่านั้น เพราะฉะนั้นจะเอาพยานหลักฐานอะไรที่ว่า ท่านจะช่วยเหลือเรา ท่านจะมีอำนาจช่วยเหลือ

เราอีกหรือ? ท่านยังจะมีความเมตตากรุณา และมีความสามารถทำให้โลกเจริญยิ่งกว่านี้ได้หรือ?

ท่านพวกสอนศาสนาเคยเล่าว่า โลกเรานี้เป็นเหมือนโรงเรียนชนิดหนึ่ง ความชั่วต่าง ๆ ที่มีอยู่รอบตัวเรานี้ เป็นเครื่องสำหรับให้เรารู้สึกเกลียดชัง เราจะต้องทนทรมานเสียก่อน จึงจะเป็นผู้สะอาดบริสุทธิ์ได้

ต่างว่าเป็นอย่างนี้จริง เด็กที่ตายในท้องมิใช่เป็นผู้สะอาดหรือ เพราะยังไม่ได้รับความทรมานในสิ่งที่ชั่วเสียก่อน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็เท่ากับทำความอยุติธรรมให้แก่เด็กพวกนั้น เพราะเขาไม่มีโอกาสจะทำตัวของเขาให้สะอาดได้ เขามีโทษผิดอะไรจึงไม่ได้รับความชอบธรรมบ้าง **ถ้าท่านหมอสอนศาสนาพูดถูกอย่างนั้น ผู้ที่ได้รับความสุขไม่ได้รับความทุกข์ทรมาน เห็นจะเป็นคนเคราะห์ร้ายมาก ตกลงคนที่ได้รับความสุขต้องริษยาคนที่ได้รับความทุกข์ว่า เขาได้รับความทุกข์เราไม่ยักได้ ควรจะเสียใจนัก ถ้าจำเป็น เราจะต้องครองวิญญาณเราอยู่แต่ในสิ่งที่ชั่วแล้ว ทำ**

อย่างไรเราจึงจะล้างวิญญาณของเราให้มันสะอาดขึ้นสวรรค์ได้เล่า ถ้าให้มันสะอาดเสียก่อนจะไม่ดีหรือ ?

ในศาสนาสอนว่า โลกเรานี้ รวมทั้งของที่มีอยู่ในโลกทั้งสิ้นต้องสร้างขึ้นมาทีละอย่างไม่เกี่ยวข้องแก่กัน แต่ท่านหารู้ไม่ว่า สรรพสิ่งทั้งปวงต้องอาศัยซึ่งกันและกันที่จะไม่เกี่ยวข้องกันไม่ได้ และท่านหารู้ไม่ว่า **สิ่งทั้งปวงย่อมไม่ทรงอยู่ที่ ย่อมทำลายเปลี่ยนรูปกายได้ทีละเล็กละน้อย** ที่ท่านเข้าใจดูเหมือนว่า สร้างขึ้นมาอย่างไรก็คงทรงอยู่อย่างนั้น ไม่รู้ว่ามันค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงมาทีละเล็กละน้อย ตั้ง ๑๐,๐๐๐ ปีมาแล้ว

ต่างว่าเราไปพบชายผู้หนึ่งอยู่ในเกาะเกาะหนึ่ง มีอายุได้ ๑,๐๐๐,๐๐๐ ปี และต่างว่าเราเห็นชายผู้นั้นมีรถคันหนึ่งงดงามเรียบร้อย และเขาบอกกับเราว่ารถคันนี้เขาคิดมาได้หลายแสนปี จึงเป็นรถอย่างนี้ขึ้นได้ เขาบอกว่าเดิมเขาเอาไม้ขอนมาลากต่างรถได้หลายพันปี จึงได้คิดทำล้อมีซี่ และต่อมาอีกหลายพันปีจึงได้คิดเปลี่ยนแปลงดีขึ้นเสมอ จนเท่าทุกวันนี้จึงสำเร็จ เพราะฉะนั้น จะแล

เห็นได้ว่า สิ่งทั้งปวงย่อมค่อยเจริญค่อยดีขึ้นทีละน้อยเรียบร้อยเปนลำดับ ความรู้ของผู้ทำก็ต้องเจริญเปนลำดับมาเหมือนกัน ถ้าหากว่าพระเจ้ามีพระเดชอำนาจใหญ่หลวงก็เหตุใดจึงไม่สร้างให้มันเจริญมาเสียทีเดียว ที่ว่าประทานความรู้ให้แก่มนุษย์ ทำไมมันจึงช่างนานนัก บรรดาสิ่งของทั้งปวงมนุษย์จะคิดอะไรขึ้นให้ดีให้เรียบร้อย ก็ต้องกินเวลามาตั้งหลายร้อยพันปี ที่ท่านสร้างโลกมาเช่นนี้ จะนับว่าท่านมีปัญญาหรือ? ใช่แต่เท่านั้น ยังสร้างสัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ ที่ดุร้ายคอยขบกัด ใครเลยจะรู้สึกเห็นความดีงามของพระเจ้า มิใช่จะสร้างโลกมาเปล่า ๆ ท่านยังสร้างสัตว์มาสำหรับให้กินสัตว์ เพราะฉะนั้น ปากของสัตว์ทั้งหลายก็เปนเสมือนโรงสำหรับฆ่าสัตว์ ในกระเพาะก็เหมือนเปนป่าช้าไว้ศพ เมื่อเปนอย่างนี้จะให้เรารักท่านได้หรือ? เพราะท่านกลับเปนผู้ชอบให้มันเบียดเบียนกันอย่างขนานใหญ่เช่นนี้

ท่านจะนึกอย่างไรบ้าง ถ้าบิดาให้ที่นาท่านแห่งหนึ่ง แต่ก่อนที่จะให้ท่านอยู่ บิดาท่านเอาต้นไม้ที่มีพิษไปปลูกไว้ ไปเอาสัตว์ที่ดุร้ายและอสรพิษ สัตว์เลื้อยคลานมาไว้ในนา สำหรับขบกัดท่านให้ลำบากและตาย แล้วยังพยายามทำบึงไว้ใกล้ ๆ นา สำหรับให้มันเกิดยุงและเกิดสัตว์แมลงเชื้อโรค และจัดแจงให้แผ่นดินแยกแยะฮุบเอาพวกท่านเสียบ้าง และสร้างภูเขาไฟไว้สองสามลูก สำหรับให้ช้า ๆ นาน ๆ พ่นพิษคลอกพวกท่านบ้าง และต่างว่าเมื่อท่านมอบนาแก่เราแล้วก็ไม่บอกพวกเราว่า ต้นไม้อย่างนั้นมีพิษ สัตว์อย่างนั้นดุร้าย สัตว์อย่างนั้นกัดตาย และบึงบังถึงเรื่องแผ่นดินแยกแยะและภูเขาไฟจะฮุบเอาท่าน ทั้งหมดดังนี้ ท่านจะเรียกผู้ที่ให้นาเราเป็นเทวดาหรือว่าเป็นปีศาจ ท่านเอ๋ย พระเจ้าท่านทำแก่เราอย่างนี้แหละ

การที่พระเจ้าสร้างโลกมานี้ ท่านหมอสอนศาสนาอ้างว่า ท่านสร้างมาสำหรับให้บุตรที่รักของท่าน คือให้มนุษย์อาศัย แต่ทำไมท่านจึงสร้างสัตว์ดุร้ายให้มีเต็มไปทั้งป่าและให้เต็มไปด้วยภัยพิบัติต่าง ๆ และยังมิหนำซ้ำเอา

ภูเขาไฟมาประดับประดาโลก ด้วยเมื่อโลกเราเป็นถึงดังนี้ ยังแค่นมาบอกว่า ท่านสร้างมาเรียบร้อยบริบูรณ์ ครั้นพูดหนัก ๆ เข้า เขากลับพูดเสียว่า ที่โลกเราประกอบไปด้วยโรคร้ายไข้เจ็บต่าง ๆ ก็เพราะมนุษย์ถูกสาป โดยเหตุที่บุรพมารดาของมนุษย์ไปกินลูกไม้ที่พระเจ้าหวงห้าม มีผู้ที่มีศรัทธาผู้หนึ่งเมื่อได้ยินข้าพเจ้าพูดว่า โลกเรายังมีสิ่งบกพร่องอยู่มาก ได้ถามข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้าพูดนี้ยังจะจริงอยู่หรือ ครั้นบอกว่าอย่างนั้น เขาก็ตกใจ และแสดงความประหลาดใจว่าทำไมข้าพเจ้าจึงกล้าพูดดังนั้น เขาบอกว่า ตามความคิดของเขาเห็นว่า เราไม่สามารถจะชี้ตัวบกพร่องได้ และเขาพูดว่า ถ้าอย่างนั้นท่านจะบอกได้ไหมว่า ถ้าท่านมีฤทธิ์อำนาจแล้ว ท่านจะทำให้โลกดีไปกว่านี้ ข้าพเจ้าจึงตอบว่า ชั้นต้นจะทำให้มนุษย์และสิ่งทั้งปวงไม่มีโรคภัยต่าง ๆ เป็นการยากมากที่จะทำให้เห็นว่า ความเจ็บความทุกข์ทรมานเป็นสิ่งที่ยังบกพร่องอยู่ เพราะใจของท่านพวกนั้นมัวแต่เชื่อดิ่งลงไปถึงท่านผู้สร้างว่า มีพระทัยเมตตากรุณาจนมองไม่เห็นสิ่งชั่วร้ายที่บกพร่องอยู่

ท่านหมอสอนศาสนามักเอาทุกข์ลำบากในชาตินี้ไป เทียบกับความสุขที่ตนหมายว่าจะได้ในชาติหน้า เพราะเขาบอกว่า สิ่งทั้งปวงที่บนสวรรค์ล้วนแต่ทำให้เป็นบรมสุข อากาศก็ปราศจากเมฆมืดมน มีแต่ความสุขสนุกสบาย ถึงในมนุษย์โลกจะเกิดรบราฆ่าฟันกัน จนโลหิตไหลท่วมแผ่นดิน บ้างก็เป็นทาส บ้างก็เป็นเชลย ถูกเขาใช้กรากกรำทรมานเฆี่ยนตีแต่ในเมืองสวรรค์หามีอย่างนี้ไม่ ในเมืองมนุษย์จะเกิดไข้ห่าทำให้ชีวิตล้มตาย และได้รับทุกขเวทนาสักปานใดก็ตาม พระเจ้าท่านไม่รู้ไม่ชี้ เพราะท่านมัวสนุกทรงพระสรวลเสียแต่ในสวรรค์ในเมืองมนุษย์จะมีใครรับทุกข์ถูกข่มขี่ก็ดี เรือจะแตก คนในเรือจะได้รับทุกข์ทรมานจมน้ำตายก็ดี เทวดาบนสวรรค์ท่านไม่รู้ไม่ชี้ เพราะท่านมัวจับระบำร้องเพลง สนุกรื่นเริงกันอยู่บนสวรรค์ มีความสนุกจนไม่มีความสงสารเวทนาใคร เพราะเทวดาท่านตาบอดหูหนวก ท่านไม่เคยได้ยินใครร้องไห้โอดครวญคราง บนสวรรค์ไม่เคยเห็นว่าความโศก

สะอื้นปริเทวะเป็นอย่างไร ถึงจะยกมือสวดอ้อนวอนให้ช่วยไปละซิ อย่านึกเลยว่าท่านจะช่วย มนุษย์เราเองยังจะนึกคิดบ้าง เช่นคนที่เรือแตก เมื่อรอดพ้นขึ้นฝั่งได้ ก็ยังนึกถึงเพื่อนที่ร่วมเรือกันว่าจะเป็นหรือตาย ยังมีความวิตกเสียใจหรือสงสารเวทนากันบ้าง แต่ในสวรรค์สิ่งเหล่านี้บห่อนจะเคยเห็นหรือเคยได้ยิน เพราะฉะนั้นอย่ามัวงมเซอะต่อไปเลย

เมื่อได้อธิบายถึงเรื่องที่มนุษย์ได้สร้างพระเจ้าเป็นที่เคารพนับถือ และที่มนุษย์กลับกลัวเกรงบาปเป็นทาสแห่งสิ่งที่เขาเป็นผู้สร้างขึ้นเองเช่นนี้แล้ว จึงเกิดมีปัญหาขึ้นเป็นธรรมดาว่า*จะทำประการใดมนุษย์จึงจะหลุดพ้น จากการถือผู้ซึ่งเป็นใหญ่คือพระเจ้า กลับตนเป็นไทได้บ้าง ? ทำอย่างไรจึงจะทำความโง่เขลา ความตกใจกลัวของมนุษย์ที่นับถือผีสางเทวดาให้น้อยลงไปบ้าง*

บางทีในชั้นต้น มนุษย์จะเกิดความสงสัยในสิ่งทั้งปวงที่เขาเห็นว่าเหตุการณ์ย่อมเกิดขึ้นโดยธรรมดา หาได้

เกี่ยวข้องกับตัวเขาไม่ เขาคงรู้สึกว่าสุริยคราส จันทรคราสและดาวหาง ย่อมเกิดมีขึ้นตามกาลตามเวลาของมัน หามีใครใช้มาให้รู้ว่าจะเป็นเหตุดังนั้นดังนี้ เพื่อจะมาลงโทษมนุษย์ไม่ และเขาคงเห็นว่าการเกิดเหตุฝืดเคืองอาหารหาใช่เป็นด้วยพระเจ้าบันดาลไม่ เป็นเพราะมนุษย์ขาดความรู้หรือเลินเล่อเกียจคร้าน ส่วนโรคภัยไข้เจ็บที่บังเกิดหาใช่ผีสางเทวดาอาเพทไม่ เป็นเพราะเหตุธรรมดาอาจจะหาสิ่งธรรมดารักษาได้ เขาเกิดความคิดว่าการสวดอ้อนวอนภาวนาคาถาอาคมอะไรไม่ใช่เป็นยารักษาโรค เมื่อเขาเกิดความคิดดังนี้ขึ้น เขาก็เลิกถือลางถือสิ่งต่าง ๆ ที่อ้างว่าพระเจ้าจะบันดาล และความคิดเขาก็ค่อยกระเตื้องขึ้นทุกที่ และเขาจะมีความประหลาดใจไม่ใช่น้อย ที่เห็นคนประพฤติดีมีใจศรัทธากล้าหาญ ยังถูกฟ้าผ่าตายก็มี ส่วนคนที่เขาประพฤติชั่วก็กลับรอดพ้นไปก็มี ลงสุดท้ายจำเป็นเขาต้องคิดเห็นว่า ถ้าเป็นด้วยพระเจ้าแล้วท่านก็ไม่มีความยุติธรรมนั่นเอง เขาจะสังเกตเห็นได้ว่า ถ้าบุคคลใดมีกำลังน้อย พระเจ้าก็มิค่อยจะ

ช่วยเหลือเข้าด้วยผู้นั้น และเขาจะมีความประหลาดใจเมื่อเห็นคนที่ไม่ได้นับถือไม่เชื่อ เขาก็มีความสุขไม่มีโรคภัยเบียดเบียนก็มาก เขาจะแลเห็นได้ว่าการถือศาสนา ย่อมนำมาซึ่งความริษยาเป็นศัตรูกัน เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นให้เขาสงสัยว่าไม่มีพระเจ้า เพราะไม่ตรงกันกับความเป็นไปของโลก เมื่อเขาเห็นคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ไม่ถูกต้องตรงและซ้ำมีข้อเท็จอยู่ด้วยก็มาก เขาก็เกิดความสงสัยไม่เชื่อขึ้น **นี่แหละเป็นปฐมเหตุหลุดพ้นจากความเป็นทาสแห่งความเชื่อ**

ความศิวิลัยซ์ของมนุษย์เจริญทวีขึ้นฉันใด ความเสื่อมทรามของศาสนาก็ค่อยลดลงฉันนั้น ความรู้ของมนุษย์จะเจริญขึ้นได้ก็ต้องอาศัยที่เขาแลกเปลี่ยนความรู้และทิ้งของเก่าบางอย่างที่ไม่ดีเสีย ในศาสนาหายอมให้เราทำเช่นนี้ไม่ กลับซ้ำใช้อำนาจคอยป้องกันเสียซ้ำถึงจะป้องกันอย่างไรก็ยังมีคนที่ไม่เชื่ออยู่เสมอ **เมื่อเขาได้อ่านและพิจารณาดูคัมภีร์ไบเบิล เขาจะซึม**

ทราบได้ดีว่า ความประพฤติของพระเจ้าที่เขานับถือ ประกอบไปด้วย พระทัยดุร้ายเสียยิ่งกว่าคนป่า และเขาจะไม่เชื่อเอาข้อความที่มีอยู่ในคัมภีร์ไบเบิลที่ล้วนเป็นเครื่องสอนให้โง่ จะเชื่ออยู่แต่คนที่ขาดความรู้ ในเรื่องกฎธรรมดาของโลก โดยเหตุดังได้จาระไนมานี้ จึงได้เกิดมีผู้กล้าหาญออกความเห็นที่เขาคิดให้ชนทั้งปวงรู้ ไม่ว่าตั้งแต่ครั้งไหนมาแล้ว ย่อมมีบุคคลชนิดนี้กล้าผ่าอันตราย เพื่อประสงค์จะให้มนุษย์มีความรู้ความสว่างขึ้นบ้าง หาได้หวาดหวั่นกลัวพวกโกหกทำอันตรายไม่ ในครั้งโบราณท่านเหล่านี้ ถูกพวกเชื่อถือพระเจ้าเอาไปทำอันตรายเสียไม่รู้กี่คนแล้ว เช่นนักปราชญ์โซเกรตีส ซึ่งเป็นจอมปราชญ์ของกรีกในสมัยโบราณก็ต้องถึงสิ้นชีวิต พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขนเพราะใคร ไม่เพราะพวกที่ถือศาสนาในเวลานั้นหรือ และถูกพวกอินกวิซิเช่น (Inquisition) เอาไปประหารเสียก็มากน้อย อินกวิซิเช่นเป็นศาลศาสนาสำหรับชำระผู้ดูหมิ่นและปฏิเสธศาสนา ศาลอินกวิซิเช่นนี้โป๊ปเกรกโกรี่ได้ตั้งขึ้น เมื่อ

ปีค.ศ. ๑๒๓๓ และได้เจริญแพร่หลายไปในทวีปยุโรป เรื่องเดิมที่จะเกิดมีศาลอินกวิซิเช่น เพราะโป๊ปได้ทราบความว่าพวกคริสเตียนไม่สู้จะปฏิบัติในทางศาสนาแข็งแรงนัก กับมีพวกที่ขัดขึ้นไม่ยอมปฏิบัติตามโป๊ปก็มี ซึ่งโป๊ปเรียกว่า **เฮรติก** หรือ **มิจฉาทิฐิ** เพราะฉะนั้น ถ้ามีใครเป็นโจทก์มาฟ้องว่า ผู้นั้นผู้นี้เป็นเฮรติกแล้ว ศาลอินกวิซิเช่นก็มีหมายไปเกาะตัวผู้นั้นมาไต่สวน ถ้าให้การรับสมดังข้อฟ้อง ศาลก็ปรับโทษเฆี่ยน จำ เนรเทศ หรือประหารชีวิต ถ้าไม่รับ ศาลก็ทรมานต่าง ๆ เพื่อให้รับ มีตัดลิ้นตัดแขนขา เอาหัวห้อยหรือเอาไฟนาบฝ่าเท้าเป็นต้น แต่ถึงที่สุดมักจะเอาไฟเผาเสียทั้งเป็น และการที่ชำระนี้ก็หาใช้ความยุติธรรมไม่ สุดแล้วแต่ใครเกลียดใครก็ไปฟ้องศาลอินกวิซิเช่น ศาลก็เกาะตัวมาไต่สวนทรมาน ตามทางพงศาวดารปรากฏว่า ที่ในประเทศสเปญประเทศเดียวผู้ที่ถูกศาลอินกวิซิเช่น เอาไปประหารชีวิตเสียสาม-หมื่นคน พระเจ้านโปเลียนเมื่อมีอำนาจ เห็นว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย จึงได้ทำลายศาลนี้เสีย จึงได้สาปสูญมาจนทุกวันนี้

ในทางพงศาวดาร เราจะแลเห็นได้ว่า สงครามศาสนาได้ทำให้โลหิตไหลนองไปทั้งแผ่นดิน เท่านี้ก็จะแลเห็นได้ว่า ศาสนาได้นำมาซึ่งความน่าขายหน้าและเป็นศัตรูกัน ได้เคยมีผู้เอาศาสนาคริส-เตียนไปเทียบกับศาสนาอื่นว่าใครจะมีภาษีกว่ากันลงท้ายก็เห็นว่าไม่ผิดแปลกกัน บางคนที่เขาไม่ถือ เขาก็มีความสุขสบาย เพราะฉะนั้นเขาจึงได้เกิดสงสัยขึ้นว่า บางทีศาสนาของเขาเห็นจะไม่มีราคาก็มากน้อย

พวกคริสเตียนได้พยายามมาถึง ๓๐๐ ปี ที่จะชิงเอาเปลือกเมืองเยรูซาเล็ม (*เมืองที่พระเยซูประสูติ*) จากพวกที่คริสเตียนเรียกว่า พวกอินพิเดลนอกศาสนา (*คือพวกถือศาสนามะหะหมัด*) กองทัพไม้กางเขนที่ยกไปตีพวกที่คริสเตียนเรียกว่า พวกนอกศาสนา กลับถูกพวกนอกศาสนาตีเจ๊งกลับมาเป็นหลายหน ลงท้ายก็ไม่สำเร็จ โดยเหตุนี้จึงทำให้มหาชนโดยมากเกิดความสงสัยขึ้นว่า บางทีศาสนาคริสเตียนจะไม่จริงกระมัง จึงได้แพ้แก่พวกมะหะ-หมัด สงครามในระหว่างพวกคริสเตียนและพวกมะหะหมัด

ที่ได้กล่าวนี้ มีชื่อว่า **สงครามครูเสด** หรือสงคราม **ไม้กางเขน** เพราะทหารที่ยกไปมีรูปไม้กางเขนติดที่หน้าอก เดิมเมื่อจะเกิดสงคราม ยังมีบาดหลวงคนหนึ่งชื่อ **ปีเตอร์ เฮอร์มิต**ได้ไปนมัสการที่ระลึกต่าง ๆ ของพระเยซูยังเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเวลานั้นตกเป็นเมืองของพวกมะหะหมัดแล้ว ครั้นเมื่อบาดหลวงองค์นั้นกลับมาจากเมืองเยรูซาเล็ม จึงนำความทุกข์ยากต่าง ๆ ที่พวกมะหะหมัดได้ทำแก่คนที่ได้ถือศาสนาคริสเตียนในเมืองนั้น และทำการทุราจารในสิ่งที่เป็นเครื่องเคารพของศาสนาคริสเตียน ฝ่าย**โป๊ปเออแบน** จึงคิดเห็นว่า ถ้าเรายกไปตีเมืองเยรูซาเล็มได้ ก็จะมีเกียรติปรากฏไปในเบื้องหน้า และจะได้ปลดเปลื้องความทุกข์ของพวกคริสเตียนในเมืองนั้นด้วย โป๊ปเออแบนที่ ๓ จึงได้ชุมนุมพวกบาดหลวงและราษฎรทั้งปวงชักนำเหตุผลต่าง ๆ มาพูดให้คนเหล่านั้นฟังว่า เดี๋ยวนี้เมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นที่ตรึงพระเยซูตกอยู่ในอำนาจของคนนอกศาสนา ซึ่งเป็นข้าศึกต่อศาสนาพระเยซู เป็นการขายหน้าไม่สมควรเลย ควรเราท่านทั้งหลายจะมีใจเจ็บแค้น ช่วย

กันขวนขวายคิดอ่านฉลองพระเดชพระคุณ ตีเอาเมืองเยรูซาเล็มของเรากลับคืนมาจึงชอบ ถ้าผู้ใดไปสงครามคราวนี้มีความชอบมาก ถึงจะตายไปในที่รบก็ดี จะเกิดโรคภัยไข้เจ็บตายก็ดี พระเจ้าจะโปรดให้ไปสวรรค์ได้บรมสุข เมื่อจะไป อย่าได้เป็นห่วงใยถึงทรัพย์สมบัติ เราจะรับรักษาไว้ให้พวกท่าน เมื่อพวกที่ประชุมเห็นดีพร้อมกัน จึงพากันกลับไปบ้าน ต่างป่าวร้องชักชวนกัน นัดราษฎรเด็กผู้ใหญ่ชายหญิงได้สามแสนคน ยกไปเมืองเยรูซาเล็ม ขอเล่าตัดตอน เพราะเรื่องไม่ใช่เล็กน้อยว่าตั้งแต่ไปตีเมืองเยรูซาเล็ม หลายครั้งหลายคราวล้วนแต่มีพระมหากษัตริย์คุมทัพไปแทบทุกครั้ง เป็นเวลาได้ ๑๗๔ ปี ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ กลับพ่ายแพ้กลับมา เสียชีวิตมนุษย์นับตั้งแสน ทรัพย์สมบัติก็ล้มละลายไปมาก ถึงที่สุดก็ไม่เป็นผลสำเร็จอะไร เมืองเยรูซาเล็มก็ยังเป็นของพวกนอกศาสนา มาจนเท่าทุกวันนี้

คนโดยมากคงจะรู้สึกอยู่แล้วว่า ศาสนาย่อมนำมาซึ่งความเป็นศัตรูกัน การค้าขายย่อมนำมาซึ่งความ

เป็นมิตรไมตรีกัน ศาสนาย่อมไม่ทำความสงบให้แก่ประเทศหรือบุคคลใด เมื่อมาประชันกันเข้า

ประเทศก็ย่อมเหมือนกับบุคคล ย่อมมีเกิดแก่และทำลาย ศาสนาก็เช่นเดียวกัน ความทำลายย่อมคอยท่าเป็นเที่ยงอยู่ทุกยาม พระเจ้าที่ประเทศใดสร้างขึ้น ก็ย่อมทำลายตามประเทศนั้นไป พระ-เจ้าเหล่านี้มนุษย์เป็นผู้สร้าง เพราะฉะนั้น จะต้องแตกทำลายไปอย่างมนุษย์ที่สร้างท่านมา พระเจ้าสมัยใหม่ก็ต้องเป็นพระเจ้าแทนสมัยเก่า ศาสนาในปัจจุบันนี้จะยกเว้นไม่ให้ศาสนาในอนาคตหัว-เราะเยาะไม่ได้ อย่างที่เราในสมัยนี้หัวเราะศาสนาในสมัยเก่า สมัยเมื่อครั้งอินเดียมีอำนาจ พระพรหมก็เป็นเจ้าโลกเลื่องลือปรากฏ ครั้นต่อมาประเทศอียิปต์มีอำนาจ พระโอร์ซิสและพระโอล์ซิริสก็เป็นพระเจ้าแทน ต่อมาก็พระยูปิตาซึ่งเป็นพระเจ้าของกรีกเป็นใหญ่ สมัยเมื่อโรมันมีอำนาจ พระเจ้าลิอัสส์ของโรมันก็เป็นใหญ่ตาม ครั้นโรมันทำลาย

สูญไปได้แล้ว พระเยซูก็ขึ้นเป็นพระเจ้าแทน เพราะฉะนั้น ใครหนอจะเป็นพระเจ้าแทนพระเยซู ต่อไปในอนาคต

เมื่อ ข้าพเจ้า ได้ สาธกยก เหตุ ผล ข้อ เท็จจริง ของ ศาสนาขึ้นกล่าวนี้ ข้าพเจ้าหาได้มีจิตที่จะหัวเราะเยาะเย้ย ผู้ซึ่งมีใจเป็นกลยาณชนไม่ ข้าพเจ้าคัดค้านแต่บุคคลที่ใช้ อำนาจขู่เข็ญล่อลวง เอานรกขึ้น ตั้งหน้าขู่ด่าแช่งผู้ที่ไม่เชื่อ ไม่ถืออย่างตน และมีใจริษยา ไม่มีความกรุณาต่อเพื่อน มนุษย์

ความหาเหตุผล ความสังเกต ความทดลอง สามอย่างนี้ เป็นไตรยางค์แห่งความรู้ เกี่ยวกับความ เจริญของโลก ไม่ใช่ตรีเอกานุภาพของพวกคริส-เตียน ที่ว่าพระบิดา พระบุตรและพระจิตเป็นหลัก แห่งความสุข (*ตรีเอกานุภาพจะได้อธิบายโดยละเอียด ในเรื่องหลัง*) ไตรยางค์ของวิทยาดังได้กล่าวไว้ข้าง ต้น เป็นหลักพอให้รู้ว่าความดีความสุข เวลาที่จะ หาความสุขได้ก็ในขณะนี้ **และทางที่จะหาความสุข**

ได้ **คือเราต้องทำให้ผู้อื่นเขาได้รับสุขด้วย** เมื่อเราทำได้เท่านี้ เมื่อตายไปก็เป็นสุข และหากว่ามีท่านที่เป็นใหญ่ เป็นประธานของ โลกต่อไปภายหน้าแล้ว เราก็ควรคุกเข่าเคารพ แต่ในขณะนี้ขอให้พวกเรายืนตัวตรงอย่าคุกเข่าย่อตัวเลย

พวกเราไม่ได้อ้างว่า เป็นผู้ที่พบของจริงทั่วไปหมดหรือคิดถูกหมด เพราะเราไม่อาจรู้ได้ว่า ความรู้ของมนุษย์จะไปที่สุดเพียงไหน แต่เราไม่ได้ตั้งใจจะผูกรัดความดี ความคิดของมนุษย์ในอนาคต เว้นแต่เราพยายามแก้โซ่ซึ่งผูกรัดความคิดมนุษย์ในสมัยนี้ เราไม่ได้อ้างว่าเป็นศาสดารู้ทั่วไป **แต่เชื่อว่าการเมตตาต่อสัตว์ทั้งปวงเป็นกิจที่ดีกว่ากลัวพระเจ้า และสอนให้มนุษย์ใช้ความคิดตรวจค้นหาของจริง ย่อมมีเกียรติคุณความดี มากกว่า ที่จะ ไป เชื่อถือ ตาม ๆ กันไปตะพึดตะพือ เพราะเรารู้สึกว่า ถ้าตราบใดมนุษย์ยังถือพระเจ้าอยู่ ความอิสรภาพแห่งกาย วาจา ใจ ก็ไม่เจริญได้** แต่ เราไม่ได้ตั้งใจว่าผลแห่งการที่เราทำนี้จะเป็นผล

สำเร็จได้ในขณะนี้ แต่ถึงอย่างไรก็ดี จะตั้งความเพียรพยายามเพื่อนำมาซึ่งความเจริญต่อไปในอนาคต เราจะเป็นผู้ก่อรากของวิหาร ไม่ใช่วิหารสำหรับพระเจ้าหรือเทวดา สำหรับมนุษย์อาศัยกระทำความเคารพนับถือต่อศาสนาที่มีความเมตตากรุณาต่อ สัตว์ทั่วไป

เราหวังใจว่าตัวรีเซน (reason) คือตัวปัญญาหาเหตุผล จะเป็นองค์พระเจ้าแห่งสมองมนุษย์ จะเป็นพระเจ้าของพระเจ้าปกครองโลกทั่วไปในอนาคตกาล

หลักความเชื่อของศาสนาคริสเตียน

ตอนที่ ๑

ว่าด้วยคัมภีร์เก่าหรือโอลด์เตสตาเมนต์

หัวใจของศาสนาเรา (คริสเตียน) ที่สำคัญก็คือคัมภีร์เก่า (คัมภีร์ที่กล่าวถึงพระเจ้าสร้างโลกและทรงบัญญัติวินัยต่าง ๆ จนถึงพระเยซูเกิด) ถ้าคัมภีร์เก่ามีเรื่องราวไม่จริง มีข้อพิรุธมีข้อเท็จแกมจริงแล้ว หลักของศาสนาคริสเตียนก็เป็นอันใช้ไม่ได้

บรรดา นักปราชญ์ ตรวจ ภูมิโลก (Geography) ต่างลงความเห็นว่า **ผู้แต่งคัมภีร์เก่าเข้าใจผิดที่กล่าวถึงอายุโลกว่า พระเจ้าได้สร้างขึ้น ๖ วัน เมื่อหกพันปีล่วงมาแล้ว ข้อนี้เป็นจริงไป ไม่ได้**

ก็เมื่อ ท่าน หมอ สอน ศาสนาถูก คัดค้าน ข้อนี้เข้าก็ไถลไถเถคิดหาอุบายแก้ว่า ที่ในคัมภีร์กล่าวว่า ๖ วัน ไม่ใช่วันอย่างที่เราเข้าใจดอก คือท่านหมายความว่า

ปางหรือสมัย ๖ วันก็คือ ๖ ปาง หรือ ๖ สมัย เพราะฉะนั้น โลกเราอาจจะสร้างมานานตั้งหลายโกฏิปีก็เป็นได้

ข้อแก้ตัวที่เปลี่ยนวันกลายเป็นปาง พวกที่ถือศาสนาคริสเตียนฮึกเหิมกระหยิ่มใจว่า ตนได้มีชัยชนะต่อพวกนอกศาสนา ความจริงเขาลืมนึกไปถึงเรื่องพระยะโฮวาได้บัญญัติให้ชาติยิวถือวันสบาโตเป็นวันหยุดพัก โดยอ้างเหตุผลว่า พระเจ้าได้สร้างดินฟ้าอากาศแล้วใน ๖ วัน และวันรุ่งขึ้นเป็นวันที่ ๗ พระองค์ได้หยุดพัก เพราะฉะนั้นวันที่ ๗ เป็นวัน ๒๔ ชั่วโมงหรือเป็นปาง

ยังมีปัญหาอยู่ข้อหนึ่ง คือมนุษย์คนแรกที่พระเจ้าสร้างเป็นเวลาช้านานเท่าไร และมีอายุเท่าไร

ในคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่า **มนุษย์คนแรกที่พระเจ้าสร้างคืออาดัม นับตั้งแต่วันสร้างอาดัมมาจนถึงวันสมภพของพระเยซู เป็นเวลา ๔๐๐๔ ปี** เพราะฉะนั้น ตั้งแต่มีมนุษย์ครั้งแรกมาจนเท่าบัดนี้ (พ.ศ. ๒๔๕๖) คิดเป็นเวลาได้ ๕๙๘๑ ปี ถ้าหากว่าไม่ใช่ปี

ก็แล้วเป็นอะไรเล่า ? มิเป็น ๕๙๑๘ ปางอย่างนั้นหรือ ? ตรงนี้น่าเชื่อไหม ?

นักปราชญ์เขาแบ่งอายุโลกเป็นปางหรือเป็นสมัยในสมัยหนึ่งก็มีสิ่งที่มีชีวิต และสรรพสิ่งทั้งปวงไปอย่างหนึ่งผิด ๆ กันไปทุกสมัย เช่นในเกาะประเทศอังกฤษเคยมีสัตว์ใหญ่เช่น ช้าง แรด แต่มาบัดนี้สูญหายไปหมด (*ที่อ้างนี้เพราะเขาขุดได้ซากสัตว์เหล่านี้ในประเทศนั้น*) นักปราชญ์เขาได้คำนวณดูว่า สัตว์สูญหายไปตั้งหลายพันปีแล้วบางทีในถ้ำต่าง ๆ เขาเคยพบเครื่องใช้ไม้สอยของมนุษย์เป็นต้นว่า เครื่องอาวุธที่ทำด้วยหินเหล็กไฟ พร้อมกับกระดูกของสัตว์ที่สาปสูญไปหลายพันปี จึงเป็นที่เข้าใจว่าโลกได้เกิดมีมนุษย์มีสัตว์ดังได้กล่าวมาแล้ว เพราะฉะนั้นอาดัม ซึ่ง เป็น มนุษย์ คน แรก ที่ พระ เจ้า ได้ สร้าง มาต้องเกิดทีหลังมนุษย์ที่ได้กล่าวมาแล้วหลายพันปี จึงเป็นที่เชื่อแน่ว่า เรื่องราวสร้างโลกในคัมภีร์ไบเบิลเป็นเรื่องเหลวไหลไม่จริง เชื่อได้แน่ว่า ผู้ที่ถูก

พระเจ้าดลใจให้เขียนคัมภีร์ ขาดความรู้ถึงต้นเหตุกำเนิดของมนุษย์

ยังมีข้อสำคัญอีกข้อ ๑

ในคัมภีร์ไบเบิลอ้างว่า พระเจ้าได้สร้างโลกก่อน แล้วจึงได้สร้างพระอาทิตย์ นักปราชญ์ทุกวันนี้เชื่อตรงกันข้ามกับข้อความที่ได้กล่าวไว้ เขาเชื่อว่าโลกเราต้องออกมาจากพระอาทิตย์ บรรดาดวงดาวทั้งปวงก็ออกมาจากพระอาทิตย์เป็นปฐม เพราะฉะนั้นผู้เขียนคัมภีร์ไบเบิลจึงเหลวอีก

ในคัมภีร์ไบเบิลอ้างว่า พระยะโฮวาได้สร้างโลกเสร็จใน ๖ วัน และจาระไนถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พระ-เจ้าได้สร้างทุกวัน ๆ ในวันที่ ๒ กล่าวว่า พระเจ้าได้ตรัสให้มีพื้นอากาศท่ามกลางน้ำทั้งหลาย ให้เป็นที่แยกน้ำออกจากน้ำ และพระเจ้าได้ทรงสร้างพื้นอากาศ และได้แยกน้ำที่อยู่ใต้ฟ้าออกจากน้ำที่อยู่เหนือฟ้าอากาศนั้น และพระเจ้าได้ตรัสเรียกพื้นอากาศนั้นว่าท้องฟ้า และมีเวลาเย็น

เวลาเช้าเป็นวันที่สอง (*คัดมาจากหนังสือเยเนซิสภาษาไทย*) ผู้แต่งคัมภีร์นี้ มิเข้าใจว่าท้องฟ้ามันเป็นพื้นแข็ง เป็นที่อยู่ของพระยะโฮวาหรือจึงอุตริแยกน้ำ และกล่าวว่า น้ำฝนนั้นเนื่องมาจากน้ำที่พระเจ้าได้แยกเอาไว้บนสวรรค์ ในครั้งสร้างโลกผู้แต่งคัมภีร์หาทราบไม่ว่า พระอาทิตย์ดูดเอาไอน้ำขึ้นไป ยังไม่รู้ว่า ฝนมาจากน้ำของโลกเรานี้เอง หาใช่เป็นน้ำที่พระเจ้าแยกไว้เมื่อครั้งกระโน้นไม่ ทุกวันนี้เรารู้อยู่ว่า ยนอากาศไม่มีพื้นอะไร และน้ำไม่ได้แยกออกสองภาคดังที่เราเข้าใจกัน

ในคัมภีร์ไบเบิลจะหาชิ้นเป็นหลักฐานสำหรับการศึกษาพงศาวดารที่เชื่อได้แน่แท้มีบ้างไหม เช่นในคัมภีร์ตอนหนึ่งมีความว่า มีชนชาติยิวครัวหนึ่งทั้งหญิงชายรวมกัน ๗๐ คน ได้พากันเข้าไปอาศัยยังประเทศอียิปต์ ครั้นต่อมากำหนดกาลล่วงมาได้ ๒๑๕ ปี ครอบครัว ๗๐ คนนี้ได้เกิดลูกหลานขึ้นเป็นจำนวน ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ คน ตามธรรมดาในร้อยปี มนุษย์เราจะทวีขึ้นได้อย่างมากไม่เกินสี่เท่าของจำนวนเดิม ดี

เสียว่าใน ๒๑๕ ปี ทวีขึ้น ๘ เท่า เพราะฉะนั้นใน จำนวน ๗๐ คน จะต้องทวีขึ้นเป็นจำนวน ๓๕,๘๔๐ คนเท่านั้น จะเป็นสิบสามล้านคนไม่ได้

เรื่องราวสงครามต่าง ๆ ที่มีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ก็ล้วนไม่น่าเชื่อ เป็นต้นว่า ครั้งหนึ่ง **ยะโรโบม** ได้กรีธาทัพเป็นจำนวนทหาร ๘๐๐,๐๐๐ คน ไปกระทำสงครามกับ **อบีญา** ซึ่งมีกำลังทหาร ๔๐,๐๐๐ คน ทั้งสองฝ่ายได้กระทำยุทธสงครามกันอย่างขนานใหญ่ แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาเข้าข้างพวกอบีญา เพราะฉะนั้นทหารของอบีญาจึงได้ฆ่าทหารของยะโรโบมตายถึง ๕๐๐,๐๐๐ คน จำนวนพลทหารที่รบกันนี้ ทั้งสองฝ่ายล้วนเป็นคนชาติยิวทั้งสิ้น และทั้งอาศัยอยู่ใน **ประเทศปาเลสไตน์** ทั้งนั้น เมืองปาเลสไตน์เป็นเมืองเล็กน้อยอัตคัดฝืดเคือง มีอาณาเขตกว้างใหญ่ ราว ⅙ ของมณฑลนิวยอร์คในประเทศอเมริกาเท่านั้น แต่มีทหารเข้ากระทำสงครามทั้งสองฝ่ายด้วยกันถึง ๑,๒๐๐,๐๐๐ เพราะฉะนั้น พลเมืองในประเทศปาเลสไตน์ต้องมีพลเมืองได้ถึง ๑,๒๐๐,๐๐๐ คน จึงจะมีทหาร

๑,๒๐๐,๐๐๐ คนได้ เรื่องอย่างนี้มันเหลวมิใช่หรือ ถึงหากว่าเมืองปาเลสไตน์จะถึงความเจริญสมบูรณ์ที่สุดอย่างไรก็ดี ก็ยังจะมีพลเมืองถึงสองล้านคนแทบจะไม่ได้อยู่แล้ว พื้นภูมิประเทศของเมืองปาเลสไตน์ ก็ไม่ค่อยมีผลประโยชน์อะไร แต่ถึงอย่างนั้น ในคัมภีร์ยังกล่าวว่า **กษัตริย์เดวิด** ได้สะสมเงินทองสร้างวิหารองค์หนึ่ง ซึ่งต่อมาจนถึงแผ่นดิน **กษัตริย์โซโลมอน** จึงได้สร้างสำเร็จ จำนวนเงินและทองที่พระเจ้าเดวิดได้รวบรวมสำหรับสร้างวิหาร ถ้าจะคิดเป็นราคาทุกวันนี้ คือสิ้นเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญทอง จำนวนทอง ๕,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ รวมเป็นจำนวนเงินและทอง เป็นเงิน ๗๐๐ โกฏิเหรียญทอง เรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องจริงไหม?

ตามที่ปรากฏทุกวันนี้ (ปี ๑๘๙๕) ว่า แบงค์ที่มีชื่อแห่งฝรั่งเศสแห่งเดียวเท่านั้น ที่มีจำนวนเงินและทองรวมกันได้ถึง ๖๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญ จำนวนเท่านี้ก็เป็นจำนวนมากที่สุดที่เคยมี ถึงจะเอาเงินทองทั้งโลกที่มนุษย์ใช้สอยกันมารวม ก็ยังไม่ได้มากเท่าจำนวนเงินและทอง

ของพระเจ้าเดวิด นี่อะไรมันถึง ๗,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญทอง พระเจ้าเดวิดไปเอามาแต่ไหน พวกยิวก็ไม่ได้ค้าขายอะไรในเวลานั้น เรือสำหรับเดินทะเลก็ไม่มี โรงงานก็ไม่มี ในพื้นเมืองก็ไม่เกิดผลอะไร สำหรับจะได้ส่งไปแลกเปลี่ยนยังนานาประเทศ บ่อแร่ทองและเงินก็ไม่มี เพราะฉะนั้นไปเอาเงินและทองมาจากไหน ถ้าไม่รู้จะบอกให้ คือผู้แต่งคัมภีร์ยกเอาความรักชาติ เพื่อจะอวดอภินิหารความมั่งมีเป็นใหญ่ของชาติยิวขึ้นตั้งหน้า เพื่อให้เขาเลื่อมใส หาใช้ปัญญาไตร่ตรองดูว่า เขาจะจับเท็จได้หรือไม่ประการหนึ่ง จำนวนเงินและทองของพระเจ้าเดวิดนี้ ถ้าจะรวมน้ำหนักจะต้องหนักถึงหกหมื่นแปดพันตัน รถไฟสำหรับบรรทุกสินค้าคันหนึ่ง บรรทุกได้อย่างมากประมาณ ๑๕ ตัน ถ้าหกหมื่นแปดพันตัน จะต้องกินตัวรถถึง ๔,๕๓๓ คัน ถ้าพ่วงเป็นแถวยาวถึง ๓๒ ไมล์ จำนวนเงินและทองเป็นก่ายกองนี่แหละ เอามาสร้างวิหารซึ่งยาว ๙๐ ฟีต สูง ๔๕ ฟีต กว้าง ๓๐ ฟีต มีมุขยื่นออกมากว้าง ๓๐ ฟีต ยาว ๙๐ ฟีต และสูง ๑๘๐ ฟีต บางทีผู้ที่เป็นนายช่างก่อสร้างก็คงถูก

พระเจ้าดลใจ อย่างผู้ที่เขียนคัมภีร์ด้วยก็ไม่รู้ ใครในโลกที่เขามีสติและความคิดเขาจะเชื่อถือหรือว่า พระเจ้าเดวิดได้สะสมเงินทองได้ถึง ๗๐๐ โกฏิเหรียญทอง เงินและทองที่ใช้กันอยู่ในโลก ก็มีเกือบไม่ถึง ๕๐๐ โกฏิเหรียญทอง บางทีผู้แต่งคัมภีร์เข้าใจผิด ถ้าตัดออกเสียสี่ศูนย์ให้คงอยู่เพียง ๕๐๐,๐๐๐ ก็ดูมันเข้าทีพอเชื่อได้บ้าง เพราะฉะนั้นคัมภีร์โอลด์ เตสตาเมนต์ หรือ คัมภีร์เก่า ของ ศาสนา คริสเตียนเอาไปโยนทิ้งเสียดีกว่า เพราะมันไม่เป็นหลักฐานทำให้เกิดสติปัญญาเลย

ตอนที่ ๒

ว่าด้วยคัมภีร์ใหม่หรือนิวเตสตาเมนต์

บัดนี้ข้าพเจ้า จะได้กล่าวถึง คัมภีร์ของศาสนา คริสเตียนอันมีชื่อว่า คัมภีร์ใหม่ เป็นคัมภีร์ต่อจากคัมภีร์เก่าเป็นคัมภีร์ยืนยันข้อเท็จจริงของคัมภีร์เก่าด้วย เพราะฉะนั้นถ้าคัมภีร์เก่าเหลวไม่จริง คัมภีร์ใหม่ก็เป็นจริงด้วยไม่ได้

ในคัมภีร์ใหม่ เราจะได้พบ เรื่องราว ประวัติ และกิจการคำสั่งสอนของพระเยซูคริสโตครบบริบูรณ์ พวกคริสเตียนอ้างว่า ท่านที่แต่งคัมภีร์ล้วนเป็นผู้ที่พระเจ้าดลใจให้แต่งทุกคน เพราะฉะนั้น ข้อความที่เขาแต่งที่มีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ล้วนเป็นเรื่องจริงทุกข้อ

คราวนี้เราจะได้ตรวจดูคัมภีร์เหล่านี้ว่า ผู้แต่งตรงกันทุกคนไหม ถ้าพระเจ้าดลใจแล้ว เรื่องราวกล่าวตอนพระเยซูเกิดจะต้องถูกกันตรงกันทุกคัมภีร์ เพราะเป็นเรื่องสำคัญ

ในคัมภีร์ซึ่งมีชื่อว่า **มัทธาย** ซึ่งนักบุญมัทธายแต่งมีความว่าด้วยเรื่องพระเยซูเกิดในขณะนั้น พระเยซูก็ได้ประสูติเองออกจากครรภ์พระมารดา ยังละแวกบ้าน **เบต-เลเฮม** ในแขวง **เมืองยูเดีย** เป็นสมัยกาลเมื่อครั้ง **พระ-เจ้าเฮโรด** เป็นกษัตริย์แห่งประเทศนั้น จึงมีนักปราชญ์ ๓ นาย เดินทางสู่เบื้องบูรพาทิศและกล่าวว่า ท่านซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งชาติยิว (*พระเยซู*) ได้ประสูติ ณ ตำบลไหนหนอ เพราะเราได้เห็นดาวประจำตัวพระองค์ขึ้นทิศตะวันออก

เราจึ่งได้ตามมาทางทิศที่ดาวขึ้น เพื่อจะมานมัสการต่อพระองค์

ตรงนี้ผู้แต่งหาได้บอกว่า นักปราชญ์ ๓ คนนี้คือใคร? มาจากเมืองอะไร? เป็นชาติอะไร? มาเคารพพระเยซูทำไมกัน?

ในคัมภีร์กล่าวต่อไปว่า เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ทราบเหตุว่า มีผู้ที่อ้างตนว่าเป็นกษัตริย์ของชาติมาบังเกิด ก็ให้หวาดหวั่นไม่สบายพระทัย บรรดาฝูงชนในเมืองเยรูซาเล็มก็ต่างวิตกทั่วไป แล้วกษัตริย์เฮโรดจึงได้ประชุมนักพรตทั้งปวง และรับสั่งถามว่า พระเยซูได้ประสูติที่ไหน บรรดานักพรตทั้งหลายจึงทูลว่า พระเยซูได้ประสูติยังตำบลบ้านเบตเลเฮม

ลำดับนั้น พระเจ้าเฮโรดมีรับสั่งให้หาตัวนักปราชญ์ทั้ง ๓ คนเข้ามาเฝ้า และตรัสถามถึงความประหลาดซึ่งได้อุบัติขึ้น ณ เบื้องทิศบูรพา และรับสั่งแก่นักปราชญ์ทั้ง ๓ คนว่า ถ้าไปที่บ้านเบตเลเฮมกลับมาเมื่อใดแล้วจงเล่าเรื่องที่ได้เห็นมาให้พระองค์ทราบ

ครั้นเมื่อนักปราชญ์ ๓ คนออกจากเฝ้าพระเจ้าเฮโรดแล้ว ดาวประหลาดดวงนั้นก็ฉายรัศมีรุ่งโรจน์ โชตนาการเดินขึ้นหน้านำนักปราชญ์ทั้ง ๓ คนมาจนถึงที่กุมารประสูติแล้วดาวนั้นก็หยุดนิ่งไม่เคลื่อนที่ต่อไปอีก นักปราชญ์ทั้ง ๓ คนจึงเข้าไปในบ้านและกระทำนมัสการต่อกุมาร และถวายเครื่องสักการอันมีค่าต่าง ๆ ในขณะนั้นพระเป็นเจ้าจึงดลบันดาลมาเข้าฝัน บอกให้นักปราชญ์ทั้ง ๓ คนรีบกลับไปโดยเร็ว นักปราชญ์ทั้ง ๓ คนจึงได้ถวายนมัสการลากุมาร รีบกลับไปยังประเทศตนโดยด่วนหาได้มาเฝ้า กษัตริย์เฮโรดไม่ ครั้นแล้วพระเจ้าจึงมีเทวโองการให้ทูตสวรรค์ (*เทวดา*) ลงมาเข้าฝัน **โยเซฟ** (*บิดาเลี้ยงพระเยซู*) ว่าให้พา **นาง-มาเรีย** หนีกษัตริย์เฮโรดไปยังเมืองอียิปต์ ครั้นโยเซฟได้ทราบความตามที่ทูตสวรรค์บอก จึงจัดแจงรีบพานางมาเรียและกุมารไปยังเมืองอียิปต์ และอยู่ในประเทศนั้นต่อไป จนถึงเมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงทราบว่า นักปราชญ์ทั้ง ๓ คนกลับหนีไป หากลับมาเฝ้าพระองค์ไม่ ก็ทรงพระพิโรธเป็น

อันยิ่ง จึงรับสั่งให้จับเอาบรรดาเด็กที่มีอยู่ในละแวกบ้านเบตเลเฮมตลอดจนถึงชายทะเลแถบนั้น ตั้งแต่อายุ ๒ ขวบลงมาเอาไปประหารชีวิตเสียจนสิ้นเชิง

ครั้นเมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์ไปแล้วทูตสวรรค์จึงไปเข้าฝันโยเซฟว่า ให้นำนางมาเรียกับกุมารคือพระเยซูคริสโตมาอยู่ยังเมืองเยรูซาเล็ม โยเซฟจึงได้กลับมาและได้ไปอาศัยอยู่ตำบลบ้านนาซาเรส

เรื่องนี้จริงไหม? เรื่องดาว เรื่องนักปราชญ์ เราจะต้องเชื่อด้วยไหม? นักปราชญ์ ๓ คนคือใครกัน? มาจากประเทศบ้านเมืองไหน? มีอะไรเกี่ยวข้องกับพระเยซูซึ่งอ้างว่าเป็นกษัตริย์ของชาติยิว? แล้วต่อมานักปราชญ์ทั้ง ๓ คนและดาวเป็นอย่างไรต่อไป?

จริงอยู่ที่ในวัดที่ชื่อว่า **แคธอลิค เช็ต** เขารักษาหัวกระโหลกศีรษะนักปราชญ์ทั้ง ๓ แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าวัดไปเอามาจากไหน จะใช่หรือไม่ใช่ก็ไม่มีหลักฐานแสดงให้ปรากฏเห็นจริง

เรื่องที่กษัตริย์เฮโรด ก็ต้องให้เราเชื่อไหม เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ แต่เซนต์โยฮันและลูกาผู้แต่งคัมภีร์โยฮันและลูกาหากล่าวถึงเรื่องฆ่าเด็กไม่

เรื่องพระเยซูประสูติ ในคัมภีร์ **ลูกา** กล่าวว่า เมื่อในสมัยนั้น **พระเจ้าซีซาร์ออกุสตุส** (*เอมเปอเรอโรมัน*) ประกาศเก็บส่วย (*ในหนังสือลูกา ที่หมออเมริกันพิมพ์ แปลว่าจดสำมะโนครัว*) พลเมืองทั่วไปในราชอาณาจักรเมืองขึ้นของโรมันในเวลานั้น **กิเรนิอัส** เป็นเจ้าเมืองซีเรีย (*คือประเทศที่พระเยซูประสูติ ซึ่งในเวลานั้นเป็นเมืองของโรมัน*) ฝ่ายโยเซฟเมื่อได้ทราบความตามประกาศจึงได้พานางมาเรียผู้ภรรยา มาเสียส่วย ยังตำบล บ้านเบต-เลเฮม ครั้นมาถึงตำบลนั้น นางมาเรียก็คลอดพระเยซู ณ รางหญ้า และในคัมภีร์ลูกากล่าวต่อไปว่า ทูตสวรรค์จึงสำแดงการณ์มหัศจรรย์ ให้คนเลี้ยงแกะในแถบนั้นรู้ว่าผู้มีบุญมาเกิดในละแวกบ้านตน เขาทั้งปวงจึงพากันมาเยี่ยมนางมาเรียและกุมาร และนำความที่เทพเจ้ามาสำ-แดงบอกให้รู้เล่าต่อ ๆ กันไป ครั้นกุมาร (*พระเยซู*) มีพระ

ชนมายุได้ ๘ วัน เขาจึงตั้งนาม พระเยซู และเมื่อมีอายุได้ ๔๐ วัน โยเซฟและนางมาเรียจึงพาพระเยซูไปเมืองเยรูซาเล็ม ไปกระทำพิธีการตามมงคลจารีตธรรมเนียมของเพศบ้านเพศเมือง (*มีตัดองคชาติอย่างแขก เป็นต้น*) แล้วจึงได้กลับมาอยู่ ณ ตำบลบ้านนาซาเรส

เรื่องคัมภีร์มัทธายและคัมภีร์ลูกา กล่าวถูกต้องกันไหม? อาจจะเป็นจริงทั้งสองเรื่องได้ไหม? ในคัมภีร์ลูกาไม่ได้กล่าวถึงเรื่องดาว เรื่องนักปราชญ์ ๓ คน เรื่องกษัตริย์เฮโรดฆ่าเด็ก เรื่องโยเซฟพานางมาเรียหนีไปเมืองอิยิปต์เลย ส่วนในคัมภีร์มัทธายก็ไม่ได้กล่าวว่า โยเซฟพานางมาเรียและพระเยซูหนีไปเมืองอิยิปต์ เพราะทูตสวรรค์มาบอก ครั้นภายหลังจึงได้กลับมายังตำบลบ้านนาซาเรส ส่วนคัมภีร์ลูกากล่าวว่า โยเซฟพานางมาเรียและพระเยซูไปยังเมืองเยรูซาเล็มด้วยตามใจตนเอง แล้วจึงกลับมาอยู่ ณ ตำบลนาซาเรส เพราะฉะนั้นเรื่องทั้งสองนี้จะเป็นจริง

ไม่ได้ ท่านหมอสอนศาสนาจะบอกได้ไหมว่า จะให้เชื่อเรื่องไหน? พระเยซูประสูติเมื่อไร ?

ในคัมภีร์ลูกากล่าวว่า พระเยซูประสูติเมื่อกิเรนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย ตรงนี้ก็ผิดอีก เพราะเมื่อกษัตริย์เฮโรดตายไปแล้ว ๑๐ ปี กิเรนิอัสจึงได้เป็นเจ้าเมือง เพราะฉะนั้นเรื่องประกาศเก็บส่วยราษฎรในสมัยกาลของกิเรนิอัสก็ต้องเป็นเวลาที่พระเยซูเกิด ๑๐ ปี

ในคัมภีร์ มัทธาย ไม่ได้ กล่าว ถึงวัน ปี ประสูติ ของพระเยซู เป็นแต่กล่าวว่า พระเยซูประสูติเมื่อเฮโรดเป็นกษัตริย์ เป็นที่รู้แน่กันว่าพระเยซูประสูติเมื่อเฮโรดเป็นกษัตริย์ เมื่อกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์ไปได้ ๑๐ ปีแล้วจึงได้ประกาศเก็บส่วย เพราะฉะนั้น ถ้าเรื่องในคัมภีร์ลูกาเป็นเรื่องจริงแล้ว โยเซฟจะต้องหนีกษัตริย์เฮโรดไปเมืองอิยิปต์ เมื่อกษัตริย์เฮโรดตายไปแล้ว ๑๐ ปี **ต่างว่าเรื่องใน คัมภีร์ มัทธาย และ คัมภีร์ลูกา เป็นเรื่อง จริงทั้งคู่ เมื่อโยเซฟพาพระเยซูหนีไปเมืองอิยิปต์จะต้องก่อนพระเยซูประสูติ ๑๐ ปี และเรื่องกษัตริย์**

เฮโรด ฆ่าเด็ก จะต้อง ฆ่ากันเมื่อกษัตริย์เฮโรดตายไป แล้ว ๑๐ ปี เพราะฉะนั้น ท่านหมอสอนศาสนาจะทำประการใดเรื่องถึงจะไม่เลอะเทอะขัดกัน และขอให้เข้าใจว่า คัมภีร์ทั้งคู่นี้เป็นคัมภีร์ที่พระเจ้าดลใจให้เขียนทั้งคู่

ยังมีอีกข้อหนึ่ง ที่ในคัมภีร์มัทธายและในคัมภีร์ลูกาต่างอ้างว่าพระเยซูสืบเชื้อสายมาจากพระเจ้าเดวิด เป็นกษัตริย์ทางธรรมอันประเสริฐ ถ้าหากผู้แต่งคัมภีร์ทั้งสองคัมภีร์นี้ได้แต่งตามที่พระเจ้าดลใจดังเช่นผู้ที่พวกคริสเตียนได้กล่าวอ้างดังนั้น จะต้องตรงกันทั้งสองเรื่อง ในคัมภีร์มัทธายอ้างว่า ตั้งแต่พระเจ้าเดวิดมาจนถึงพระเยซูเป็นยี่สิบเจ็ดชั่วและบอกชื่อด้วยทุก ๆ ชั่ว ฝ่ายคัมภีร์ลูกาว่า ๔๒ ชั่ว กับบอกชื่อได้ทุก ๆ ชั่ว ถ้าคัมภีร์ทั้งคู่เป็นคัมภีร์ที่พระเจ้าดลใจบอกให้รู้ ทำไมเรื่องจึงผิดกันไปถึง ๑๖ – ๑๗ ชั่วคน อีกประการหนึ่งชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูก็ไม่ตรงกัน ไปตรงกันสองชื่อเท่านั้น เช่น ในคัมภีร์มัทธายอ้างว่าบิดาของโยเซฟชื่อยาโคบ ในคัมภีร์ลูกาว่าชื่อฮาลี เพราะ

ฉะนั้น เรื่องทั้งสองจะเป็นเรื่องจริงทั้งคู่ไม่ได้ ท่านหมอสอนศาสนาจะอธิบายโง่ ๆ นี้ได้บ้างไหม?

ยังมีข้อผิดแปลกที่อ้างว่า ออกมาจากโอษฐ์ของพระเยซูก็หลายแห่ง เช่นในคัมภีร์มัทธายบทที่ ๒๓ ท่อน ๓๕ มีความว่า "*พระเยซูได้ตรัสว่า; เราขอให้สูเจ้าจงสืบเชื้อสายมาจาก โลหิตแห่งผู้ซึ่งประพฤติสุจริตธรรม เช่นอำเบนที่ซักกาเรีย ที่เป็นบุตรบาราจีด ที่พวกเจ้าได้ประหารเขาตายที่วิหาร*" ฉะนั้น เป็นที่เชื่อแน่ว่า ถ้อยคำดังที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะออกมาจากโอษฐ์ของพระเยซู ไม่ได้ เพราะพระเยซู จะรู้ เรื่องที่ ซักกาเรีย ถูกฆ่าตายไม่ได้ โดยเหตุ ที่ ซักกาเรีย ถูกพวกยิว ชาติเดียวกัน ฆ่าตายเสียเมื่อแม่ทัพโตตัสยกมาตีเมืองเยรูซาเล็ม เมื่อคริสตศักราชล่วงไปได้ ๗๒ ปี เป็นเวลาที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ไปแล้ว ๓๘ ปี อีกประการหนึ่ง ซักกาเรียหาใช่เป็นบุตรของบาราจีดไม่ เป็นบุตรของบารุสต่างหาก แต่อย่างไรก็ดีเราไม่ควรจะยึดถือว่าคัมภีร์ของพระเจ้าถูกไปทั้งนั้น

ตามคัมภีร์มัทธายกล่าวว่า เมื่อเขาเอาพระเยซูไปตรึงไม้กางเขน บรรดาหลุมศพซึ่งฝังนักบุญ (ผู้สำเร็จ) ทั้งปวง ก็แยก แยะออก ครั้งเมื่อ พระเยซู กลับเป็น ขึ้นมา บรรดาศพทั้งปวงก็ลุกขึ้นออกจากหลุม กระทำปาฏิหาริย์ให้มหาชนในวิหารเห็นกันทั่ว เรื่องนี้ต้องเข้าใจว่าหลุมศพของพวกนักบุญได้ระเบิดออกเมื่อเขาตรึงพระเยซู ต่อเมื่อพระเยซูเป็นขึ้นมาแล้ว พวกนักบุญจึงได้ลุกขึ้นจากหลุม เออแน่ะ! ท่านพวกนักบุญเหล่านี้ช่างมีกิริยาสุภาพจริง เมื่อเวลาหลุมแยกออกแล้ว ยังนิ่งทนอยู่ในหลุมได้ รอจนกว่าพระเยซูกลับเป็นขึ้นมาจึงกระโดดขึ้นจากหลุม ที่นักบุญกระทำปาฏิหาริย์ให้ใครๆ เห็นเป็นอันมาก ก็ใครบ้างเหล่านี้ที่ได้เห็น ครั้นเมื่อกระทำปาฏิหาริย์เสร็จแล้ว เป็นอย่างไรต่อไป กลับไปลงหลุมอีกหรือว่าไปไหน เพราะคัมภีร์ไม่ได้กล่าว

เป็นการแปลกไหม ในคัมภีร์ลูกา คัมภีร์มาร์โก คัมภีร์โยฮัน หาได้กล่าวเรื่องนี้ไม่ บางทีท่านผู้แต่งคัมภีร์เหล่านี้จะไม่ได้แลเห็น และพวก

นักบุญ ที่กลับเป็นขึ้นมา เป็นนักบุญ ของ ศาสนาไหน จะเป็นนักบุญของศาสนาคริสเตียนไม่ได้ เพราะท่านเหล่านี้ ตายมาก่อนที่พระเยซู มาประกาศศาสนาคริสเตียน คงจะไปเป็นนักบุญในศาสนายิว ศาสนายิวไม่นับถือพระเยซู เขาถือว่าจะมี Messiah **เมสสิอา** (*พระศรีอาริย์หรือไม่ใช่*) ลงมาตรัส เขาปฏิเสธว่าพระเยซูไม่ใช่เมสสิอา กลับเห็นว่าเป็นผู้ล่อลวงให้เขานับถือ เขานับถือแต่พระคัมภีร์เก่าว่าด้วยประวัติของพระเยซู เขาไม่นับถือและไม่เชื่อที่พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน ก็เพราะพระพวกนี้

ตอนที่ ๓

ว่าด้วยพระยะโฮวา

พระยะโฮวา คือพระเจ้าศาสนาคริสเตียน ท่านองค์นี้ที่เป็นผู้สร้างโลก และสรรพสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตทั้งปวง คือ ท่านเอาอ้ายไม่มีอะไร คือว่างเปล่ามาสร้างเป็นตัวขึ้นมีขึ้น และท่านเป็นผู้พิทักษ์รักษาโลกมาจนทุก

วันนี้ ท่านเป็นผู้ได้ตั้งอาณาจักรและทำลายอาณาจักรของโลกตามพระทัยท่าน บางทีท่านก็ปล่อยให้มนุษย์ของท่านเป็นทาสเป็นเชลย บางทีก็ส่งความดีความชั่วมาให้ สิ่งเหล่านี้แหละ เป็น เครื่องให้ รู้ ถึง พระมหากรุณา ของพระ-ยะโฮวา

ท่านได้สร้างภูเขาไฟไว้สำหรับระเบิด และคลอกคนที่ประพฤติดีและประพฤติชั่ว บางทีท่านก็ทำให้มีน้ำท่วมมาผลาญชีวิตมนุษย์และสัตว์ สร้างสายอสุนีบาตมาผ่าคนดีคนชั่ว ส่งโรคเปลกมาทำลายมนุษย์ ทำให้ข้าวยากหมากแพง เพื่อให้มนุษย์และสัตว์ได้รับความอดอยากลำบาก ท่านยอมปล่อยพวกทุจริตให้ทำร้ายพวกประพฤติดี ปล่อยให้มันเอาไปทรมานประหัตประหารต่าง ๆ นานา นี่ก็เป็นเพราะมหากรุณาเมตตาของท่านอีก

ท่านหมอสอนศาสนาอ้างว่า พระเจ้าอาจจะยกโทษผิดของมนุษย์ได้ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่า เราได้รับความลำบากเดือดร้อนมานานไม่รู้ว่าเท่าไรแล้ว ควรจะยกโทษที่พระเจ้าทำแก่เราบ้างไม่ได้หรือ?

พวกคริสเตียนจะพิสูจน์ได้ไหมว่า พระเจ้ามีรูปร่างเป็นอย่างไร จะหมายความว่า สิ่งที่เราเคยรู้เคยเห็น หรือสิ่งที่เราไม่เคยรู้เคยเห็น หรือใช้วิธีเดาคาดคะเนว่ามีพระเจ้าดังนั้น เราจะนึกอย่างไร เมื่อพระเจ้าไม่มีตัวตนรูปร่างอย่างไร และไม่มีตัณหา ไม่มีเพศเป็นหญิงเป็นชาย แต่เหตุใดในคัมภีร์ไบเบิลจึงกล่าวว่า พระเจ้าเป็นเพศบุรุษ ว่าเดินอยู่ในสวนอุทยานเวลาเย็น ๆ พูดได้ ฟังได้ ดมได้ โกรธได้ รักได้ ถ้าไม่มีตัณหาทำไมจึงรู้สึกริษยาพยาบาท ฯลฯ

ในโลกนี้ ย่อมมีสิ่งที่ประหลาดพิศวงจะนับคณนามิได้ เมื่อมีใครมาถามผู้ที่มีปัญญา คือนักปราชญ์ว่า ต้นเหตุของโลก ปลายเหตุของโลกมันเป็นขึ้นมาและต่อไปจะเป็นอย่างไร เขาก็คงตอบว่า เขาไม่สามารถจะยืนยันว่ารู้ได้ เขาไม่คุยโตอวดอ้างกล่าวข้อเท็จ ที่เขาคิดไม่ได้หรือไม่มีพยานหลักฐานพอ และไม่ต้องการกล่าวหลอกลวงโกหกใคร

ท่านพวกสอนศาสนาเมื่อคิด ๆ ไป มาถึงสิ่งที่คิดไม่ออกลึกซึ้ง ก็เอาคำว่า **พระเจ้า** ขึ้นเป็นคำตอบ ส่วนพวกนักปราชญ์ เมื่อเขาคิดมาถึงสิ่งที่เขาไม่สามารถจะรู้ได้ เขาก็บอกแต่ว่าเขาไม่รู้ เขาไม่อวดอ้างอะไร

ท่านพวกสอนศาสนาอธิบายว่า ท่านหรือสิ่งที่เขาคิดไม่ออกนี้ คือเป็นผู้ปกครองบำรุงโลก ถ้าจะงอนง้อขอโทษท่าน ก็ให้สวดอ้อนวอนหรือกระทำพิธีก็สมประสงค์ ท่านเป็นผู้ให้ดี ให้ชั่ว ให้โทษได้ เอเย่นต์และที่ทำการของพระเจ้า ก็คือพวกพระและวิหารนั่นเอง ส่วนพวกนักปราชญ์ว่าสิ่งที่เขาไม่รู้นี้ ตามที่เขาได้สังเกตมา เห็นว่าจะขอความสำเร็จจากสิ่งที่เขาไม่รู้โดยใช้สวดอ้อนวอนภาวนา หรือใช้พวกพระก็ไม่สำเร็จ เขายอมรับว่าสิ่งที่เขาไม่รู้นี้จะดีชั่วประการใดเขาไม่รู้ได้ จะต้องให้มนุษย์ทำอย่างโน้นอย่างนี้ได้หรือไม่ได้ เขารู้ไม่ได้ เราจะสมควรนบนอบนับถือหรือไม่ เขาก็ไม่พูด และเขาก็ไม่ได้อ้างว่าสิ่งที่เขาไม่รู้นี้ คือเป็นองค์พระเจ้าที่สร้างโลกและสรรพสิ่งทั้งปวง เป็นแต่เขาพูดว่าสิ่งที่เขาไม่รู้ เขาอธิบายไม่ได้เลย

ทำไมพวกคริสเตียนจึงยืนยันแข็งแรงนักว่า พระเจ้ามีปัญญาสุขุม มีพระหฤทัยกรุณาเมตตา มีพระเดชานุภาพปกครองโลกได้ ก็แต่ทำไมจึงปล่อยให้สับเย็กต์ (Subject) ของท่านต้องเป็นทาสเป็นเชลย ทำไมปล่อยให้อยุติธรรมชนะต่อยุติธรรม ทำไมปล่อยให้คนดีไม่มีโทษผิดต้องได้รับความทรมานก็มี ถูกเผาไฟเสียทั้งเป็นก็มี? ทำไมบางทีทำไม่ให้ฝนตก ให้เกิดอาหารฝืดเคือง ทำให้พวกคนที่ประพฤติดีและลูกเล็ก เด็กน้อย ที่ไม่รู้เรื่อง รู้เดียงสา ต้องได้รับ ความ ยากแค้นตายไปด้วย ? ทำไมจึงไม่ห้ามปล่อย ให้ภูเขาไฟระเบิดคลอกคน? ทำไมจึงไม่ห้ามพายุและแผ่นดินไหว ซึ่งทำความพินาศแก่มนุษย์และสัตว์ทั้งปวง ?

ตอนที่ ๔

ว่าด้วยเรื่องตรีเอกานุภาพ

ใน คัมภีร์ ใหม่ของ ศาสนา คริสเตียนอ้างว่าพระเยซูคริสโตเป็นบุตรของโยเซฟและเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นองค์พระเจ้า และนางมาเรียเป็นมารดา

จะมีหลักฐานอะไรบ้าง ที่อ้างว่าพระเยซูเป็นบุตรพระเจ้า เป็นแต่กล่าวว่าทูตสวรรค์มาเข้าฝันบอกกับโยเซฟว่าดังนั้น แต่โยเซฟหาได้เขียนเรื่องที่ทูตสวรรค์มาเข้าฝันตนไว้เป็นพยานหลักฐานไม่ ตามที่ปรากฏ ดูเหมือนโยเซฟไม่ได้พูดเรื่องนี้เลย ทั้งนางมาเรียก็ไม่ได้พูดหรือเล่าให้ใครฟังและไม่ได้เขียนเรื่องราวอะไรด้วย ในคัมภีร์ก็เป็นแต่กล่าวว่าทูตสวรรค์มาเข้าฝันโยเซฟแต่โยเซฟก็ไม่ได้บอกให้ใครรู้สักนิดเดียว ถึงพระจิตซึ่งอ้างกันว่าเป็นบิดาของพระเยซู ก็ไม่ได้เขียนอะไรไว้ **ที่เราได้รู้เรื่องมา ก็หาได้รู้มาจากผู้ที่รู้เรื่องนี้ไม่ เราได้มาจากพวกที่ไม่รู้เหมือนพวกเราเหมือนกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ จะเอาอะไรมาเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระจิตเป็นพระบิดาของพระเยซู และใครรู้บ้างว่าพระจิตมีรูปร่างอย่างไร และทำไมนางมาเรียจึงจะรู้ว่า พระจิตคือใคร และโยเซฟรู้ได้อย่างไรว่าเทวดามาเข้าฝันตน โยเซฟเคยพบเคยรู้จักหรือว่าผู้ที่มาเข้าฝันเป็นเทวดา เรื่องราวทั้งปวงมันก็เนื่อง**

มาจากผึ้นเมื่อเวลาโยเซฟหลับ เพราะฉะนั้น หลัก ฐานของผู้ที่ผึ้นจะมีราคามากน้อยเท่าไร

ข้อพยานหลักฐานทั้งสิ้นที่เรารู้ ก็ได้มาจากผู้ที่แต่ง คัมภีร์ว่า พระจิตเป็นบิดาพระเยซู ส่วนคัมภีร์หนึ่งบอกว่า พระเยซูเป็นบุตรโยเซฟและคัมภีร์มัทธายและในคัมภีร์ลูกาก็ ได้บอกว่า บรรพบุรุษของพระเยซูเป็นโยเซฟ เพราะฉะนั้น การที่ พระเยซู อวตารลงมาจากสวรรค์ ก็ต้องเชื่อกันไปตาม แกน ๆ ไม่มีหลักฐานอะไร เพราะไม่มีทางจะหาพยานพิสูจน์ ได้ หรือไม่มีเหตุผลในเรื่องเพียงพอ และในคัมภีร์ยังกล่าว ต่อไปว่า ใช่แต่พระเยซูจะเป็นบุตรพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็น องค์พระเจ้าด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยซูไม่ยังเกิดในมนุษ โลก ก็ยังเป็นพระเจ้าด้วยหรือเปล่า ? ร่างกายครรภ์ของนา มาเรียเมื่อก่อนนี้เป็นที่อยู่ของพระเจ้าด้วยหรือเปล่า ? พยานหลักฐานอะไรว่า พระเยซูเป็นพระเจ้าด้วย ? พวกคริส เตียนอ้างว่า **พระเจ้าเป็นพระบิดาพระเยซู พระเจ้า และพระเยซูก็คือองค์เดียวกันนั้นเอง** เรื่องนี้ไม่รู้

ใครเป็นใครกัน เพราะกลับกลายเป็นองค์เดียวกัน และทั้งเราก็ไม่รู้ว่าผู้ที่มาบอกแก่เราได้หลักฐานมาแต่ไหน เป็นแต่ผู้แต่งคัมภีร์อ้างว่าพระเจ้าดลใจ และไพล่กล่าวว่าพระเยซูสืบตระกูลมาแต่พระเจ้าดาวิดตกลงก็ได้เคามาแต่เท่านี้

เราจะเชื่อได้ไหมว่า พระเจ้าสร้างโลกลงมาเป็นช่างไม้ (*ในคัมภีร์กล่าวว่าเมื่อพระเยซูยังเยาว์อยู่ได้ฝึกหัดเป็นช่างไม้ เป็นวิชาหาเลี้ยงชีพตามที่โยเซฟผู้บิดาเคยทำมา*) ครั้นภายหลัง รวบรวม ศิษย์ได้สองสามคน และเที่ยวสอน อยู่ได้ประมาณ ๓ ปี ก็ถูกชาติยิวมีความเลื่อมใสแก่กล้า จนถึงเอาพระเยซูไปทรมานตรึงไม้กางเขนเสีย

ตามความเชื่อนับถือของพวกคริสเตียนว่า พระเยซูเป็นองค์ที่สองของตรีเอกานุภาพ พระบิดาเป็นที่ ๑ พระจิตเป็นที่ ๓ รวมสามองค์ด้วยกันเรียกว่า **ตรีเอกานุภาพ** คือพระเจ้านี่เอง เพราะฉะนั้น พระเยซูก็คือพระเจ้าเป็นทั้งพ่อทั้งลูกด้วย และพระจิตก็ไม่ใช่พ่อไม่ใช่ลูก แต่เป็นตัวพ่อ ตัวลูกด้วย บุตรเกิดมาจาก

พระบิดา แต่ว่าบุตรมีอยู่ก่อนที่พระบิดาทำให้เกิดพระบุตรก็มีอายุแก่เท่าพระบิดา และพระบิดาก็มีอายุอ่อนเท่าพระบุตร ส่วนพระจิตเนื่องมาจากพระบิดาและพระบุตรแต่ว่ามีอายุและสภาพทั้งปวงก็เท่ากับพระบิดาและพระบุตรและมีขึ้นก่อน เพราะฉะนั้นตามที่เขาอ้างว่าพระบิดาก็คือพระเจ้า พระบุตรก็คือพระเจ้า พระจิตก็คือพระเจ้า และ ๓ พระเจ้าก็คือพระเจ้าเดียว หรือ ๑ หน ๑ เป็น ๓ และ ๓ หน ๑ เป็น ๑ นี่วิธสูตรคูณเมืองสวรรค์และถ้าเราชัก ๒ ออกจาก ๓ ก็เหลือ ๓ นี่ วิธีลบเมืองสวรรค์ วิธีบวกก็แปลก ถ้าเราเอา ๒ บวกกับ ๑ ก็ได้ ๑ ๑ องค์เท่ากับ ๒ องค์ จะหาอะไรที่เป็นเรื่องเซอะเท่าเรื่องความเป็นตรีเอกานุภาพเป็นไม่มีเลย ทำอย่างไรจึงจะพิสูจน์เรื่องตรีเอกานุภาพนี้ได้

ขอให้คิดดูซิ เกิดมาคนเดียว ครั้งเดียวกลับกลายเป็น ๓ คนเท่า ๆ กันด้วย องค์ ๑ เป็นพ่อ องค์ ๑ เป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งพระเจ้า แต่เป็นพระเจ้าทั้ง ๒ องค์ และอีกองค์หนึ่ง เนื่องมาจากสององค์ และก็กลับเป็นองค์เดียว

เมื่อพระบิดาให้เกิดพระบุตรขึ้นมาก็ยังเป็น ๑ องค์อยู่อีก เพราะเขาอ้างว่า จะมีพระเจ้ามากกว่า ๑ องค์ไม่ได้ โดยเหตุนี้จึงเลอะใหญ่ เลอะไปเลอะมาจนเขาอธิบายไม่ได้ เลยไม่รู้ว่าจะทำเป็นประการใด เป็นแต่ยกคำว่า ภาวนาอ้อนวอนเข้าซิ ท่านจะช่วย ไม่ควรคิดนอกคอกนอกครูจะเสียความเชื่อ

ตอนที่ ๕

ว่าด้วยพระคริสโตในคัมภีร์ใหม่

ในคำสอนของศาสนาคริสเตียน เราจะได้พบคำสั่งสอนของพระเยซู ถ้าคัมภีร์นั้นเป็นคัมภีร์ที่พระเจ้าดลใจ คำสั่งสอนของพระเยซูทั้งปวงเราจะต้องเชื่อให้หมด เราไม่มีกรรมสิทธิ์ที่จะตัดทิ้งหรือคัดค้านข้อหนึ่งข้อใด

ตามความคิดพิจารณาของข้าพเจ้าเห็นว่า มนุษย์เราถ้ามีความประพฤติเป็นอย่างไร คำสั่งสอนของมนุษย์ผู้นั้นก็ย่อมต้องเหมือนกับความประพฤติของผู้นั้น โดยเหตุนี้ คำสั่งสอนที่ออกมาจากโอษฐ์ของพระเยซู จะต้องเป็น

ถ้อยคำที่ตรงกับความตั้งใจของพระเยซู แต่นี่ข้าพเจ้าเห็นคำสั่งสอนของพระเยซูที่มีปรากฏอยู่ในคัมภีร์ ที่ขัดกันและตรงกันข้ามก็มี ทำให้ข้าพเจ้านึกสงสัยว่า คำสั่งสอนบางข้อคงจะไม่ใช่ของพระเยซู และพระเยซูคงจะไม่ได้ตรัสเทศนาอย่างนั้น

เมื่อพิจารณาคำสั่งสอนของพระเยซูจะเห็นได้ว่าคำสั่งสอนบางข้อปรากฏว่า พระเยซูถือศาสนายิวอย่างเคร่งครัด บางข้อก็บ่งตรงว่า พระเยซูพยายามจะทำลายศาสนายิวให้สิ้นเชิง บางข้อก็แสดงว่าท่านรักและโปรดแต่ชาติยิว ส่วนชาติอื่นท่านเกลียดหมด บางข้อก็ดูเป็นท่านโปรดปรานคนทั้งโลก บางข้อก็แสดงให้เห็นว่า ท่านเป็นคนมักน้อย มีความเมตตาอารี และไม่คิดพยาบาทอาฆาตใคร บางข้อก็แสดงว่าท่านเป็นผู้ริษยาพยาบาท และมีใจดุร้าย บางข้อก็ดูเหมือนท่านเป็นนักบวชแท้ มีความเกลียดชั่วเบื่อหน่ายโลก

บัดนี้จะได้สาธกยกตัวอย่างคำสอนของพระเยซู ที่ผิด ๆ กัน เช่นคำสอนที่ได้กล่าวต่อไปนี้ แสดงให้เห็นว่าพระเยซูถือศาสนายิวอย่างเคร่งครัด

จง อย่ากล่าว สบถ สาบาน อ้าง อำนาจนาม แห่งสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นท้องพระโรงของพระเจ้า อย่าอ้างเอาแผ่นดิน เพราะแผ่นดินเป็นพื้นรองพระบาทของพระเจ้า อย่าอ้างเอาชื่อเมืองเยรูซาเล็ม เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

ท่านทั้งหลายอย่าเข้าใจว่า ข้าพเจ้าจะมาทำลายกฎวินัยของท่านศาสดาจารย์ (ชาติยิว) ข้าพเจ้ามาเพื่อจะให้ถูกตามคำทำนายของท่านศาสดาจารย์

บรรดาของเหล่านี้ (เสื้อผ้าอาหารเครื่องใช้ต่าง ๆ) มีแต่พวกเยนต์ดินส์ (เป็นคำของชาติยิวเรียกพวกที่ไม่ถือศาสนาของประเทศยิว) จึงขวนขวายหาเท่านั้น

ครั้งหนึ่งเมื่อพระเยซูรักษาโรคเรื้อน ได้ตรัสว่า "*เจ้าจงไปตามทางของเจ้า จงไปหาพวกนักพรตและถวายทานต่าง ๆ ตามที่ท่านโมเสส ได้บัญญัติไว้*"

ครั้งหนึ่งเมื่อพระเยซูได้สั่งสอนศิษย์คนหนึ่ง เมื่อเวลาจะจากท่านไปว่า "เจ้าจงอย่าไปเข้าพวกเยนต์ตินส์ว่าเขาจะกรุณารับรองเลี้ยงดูเจ้า ให้ได้รับความสุขประการใดก็ดี เจ้าจงไปพักบ้านของยิวที่จนดีกว่า

ถ้อยคำที่กล่าวนี้ปรากฏชัดว่า ผู้แต่งคัมภีร์เป็นผู้ถือศาสนายิวเคร่งครัด และเข้าใจว่า พระเยซูคือเป็นองค์เมสสิอา (ในศาสนายิวกล่าวว่า จะมีพระเจ้ามาโปรดสัตว์ในมนุษย์โลกอีกครั้งหนึ่ง มีพระนามว่าเมสสิอา แต่ในเวลานี้พวกยิวโดยมากไม่นับถือ และปฏิเสธว่า พระเยซูไม่ใช่องค์เมสสิอา องค์เมสสิอาแท้ยังไม่มา)

คำสั่งสอนเทศนาของพระเยซู บางข้อแสดงให้เห็นว่า พระเยซูเป็นผู้มักน้อย ไม่มีความอาลัยถึงบิดามารดาญาติพี่น้อง หรือรักความสนุกเช่นดังครั้งหนึ่ง พระเยซูได้ตรัสให้ชายผู้หนึ่งตามท่านมา แต่ชายนั้นทูลตอบว่า "ขอให้ข้าพเจ้าไปฝังศพบิดาก่อนเถิด" พระเยซูจึงตรัสว่า "ให้คนตายมันฝังกันเองเถิดไม่ต้องเป็นกังวลดอก" และ

ชายอีกคนหนึ่งทูลพระเยซูว่า ขอให้เขาไปลาบุตรก่อนแล้วจึงจะกลับมา พระเยซูจึงตรัสว่า "*อย่าไปเลย เมื่อบุคคลเอามือกุมไถและหันหลัง ก็เท่ากับได้เห็นสวรรค์แล้ว* (เห็นจะหมายความว่า *เมื่อบุคคลทำข้องมีห่วงใยไว้แล้ว แต่สละทิ้งได้ก็เป็นกุศลอันยิ่ง*) *ถ้าตาของเจ้าทำให้เจ้าเป็นห่วงใยก็จงควักมันทิ้งเสีย ถ้ามือของเจ้าทำให้โกรธเคือง ก็จงตัดมันทิ้งเสีย*" ยังมีชายคนหนึ่งได้เข้ามาทูลพระเยซูว่า บัดนี้บิดามารดาและญาติพี่น้องของพระองค์ คอยจะพูดกับพระองค์อยู่ข้างนอก พระเยซูจึงตรัสว่า ใครคือมารดาเรา ใครคือญาติพี่น้องเรา ตรัสแล้วพระองค์ก็กางพระหัตถ์ออกไปทางศิษยานุศิษย์ และเปล่งวาจาว่า นี่คือมารดาและญาติพี่น้องเรา บุคคลได้ละทิ้งบ้านช่อง บิดามารดา บุตรภรรยา ญาติพี่น้อง และทรัพย์สมบัติทั้งปวง เพื่อเห็นแก่ตัวเรา (พระเยซู) ก็จะได้รับผลตั้งร้อยเท่า และจะได้รับความสุขหาที่สุดมิได้ *บุคคลที่รักบิดามารดามากกว่าตัวเรา บุคคลผู้นั้นก็ไม่สมควรจะมาอยู่กับเรา บุคคลที่รักบุตรภรรยามากกว่าตัวเรา บุคคลผู้นั้นก็ไม่สมควรจะมาอยู่กับตัวเรา*

ถ้อยคำที่พระเยซูตรัสมานี้ เพราะพระเยซูเข้าพระทัยว่า พระองค์เป็นเหมือนหนึ่งบิดาอันโอบอ้อมอารีคอยระวังพิทักษ์บุตรทั้งปวง เพราะฉะนั้นบุตรทั้งปวงควรจะต้องตั้งใจไว้ในพระองค์ไม่ควรต้องเป็นห่วงเป็นใยอะไรอีก

" จงรักศัตรูของเจ้า " (*แต่พระเจ้าท่านไม่รักศัตรูของท่าน เพราะท่านสร้างนรกไว้สำหรับศัตรูของท่าน*) *จงให้พรแก่ผู้ที่บริภาษเรา จงกระทำดีต่อผู้ที่เกลียดชังเรา และจงสวดอ้อนวอนให้แก่ผู้ที่คิดร้ายเรา*

" อย่าได้คิดถึงวันหน้า " (*ว่าจะอดตายหรือกลัวว่าจะไม่มีอะไรจะกิน*) *เพราะพระเจ้าคอยประทานสิ่งที่เจ้าต้องการอยู่เสมอ*

ให้อ้อนวอนแล้วคงได้รับผล ถ้าเขาให้แก่เราประการใด ก็จงตอบแทนเขาโดยประการฉะนั้น ถ้าเจ้ายกโทษแก่ผู้ที่ทำร้ายเจ้าได้ พระเจ้าก็ยกโทษเจ้าฉะนั้น

คำสั่งสอนของพระเยซูเหล่านี้ ดูเหมือนพระเยซูมีความเชื่อมั่นในความพิทักษ์รักษาของพระเจ้า จนถึง

พระเยซูจวนจะสิ้นใจบนไม้กางเขน ก็ยังได้กล่าววาจาว่า โอ้พระผู้เป็นเจ้า ไฉนพระองค์จึงละทิ้งข้าพเจ้าเสียดังนี้

ถึงแม้ว่าในคำภีร์ใหม่ จะมีคำสั่งสอนของพระเยซูที่ปรากฏว่า พระองค์มีความเมตตาอารี ไม่มีความพยาบาทใครก็ดี แต่ก็ยังมีคำสั่งสอนของท่านตรงกันข้าม ถ้าบุคคลได้กล่าวคำสั่งสอนดังที่จะได้กล่าวต่อไปนี้ ใจของผู้ที่สอนจะเป็นประการใด เช่นตรัสว่า ตัวเราเป็นผู้นำเพลิงมาสำหรับเผาผลาญโลก อย่าเข้าใจว่าเราจะมาให้ความสงบแก่โลก หามิได้เลย เป็นแต่จะมาให้สงบบางแห่งเท่านั้น ถ้าใครไม่เกลียดพ่อแม่และลูกเมียของตนจะมาเป็นศิษย์ของเราไม่ได้เลย ถ้าใครเป็นศัตรูเรา (*พระเยซู*) สูเจ้าจงฉุดคร่ามันมาประหารให้ตายต่อหน้าเราเสีย จงออกไปเดี๋ยวนี้ เราสาปให้เจ้าต้องตกนรก ถูกไฟเผาทรมานอยู่ชั่วนิรันดรดังที่เราได้ชังพวกปีศาจแล้วฉะนั้น

ถ้อยคำเหล่านี้จะว่าคนๆ เดียวพูดอย่างไรได้ เพราะมันตรงกันข้าม ที่บางข้อสอนให้มีเมตตาอารี ส่วนบางข้อ

สอนให้มีจิตอิจฉาหรือริษยา ผู้ที่มีจิตเมตตากรุณาจะสั่งสอนดังข้างต้นนี้ได้หรือ? นี่ก็เห็นชัดได้ว่า คัมภีร์ใหม่มีข้อเท็จจริง ดีชั่ว ปนคละกันอยู่จนเราไม่รู้ได้ว่า พระเยซูเป็นบุคคลมีใจเป็นอย่างไร

บรรพบุรุษของเราท่านปิดตาปิดหูเสียทีเดียว ไม่เปิดตาดูว่า มันจะผิดกันตรงไหน เท็จจริงตรงไหนถึงว่าท่านเห็น ท่านก็จัดแจงแก้ไขให้กลมเกลียวกันไปหมด เรื่องชำระพระเยซู เรื่องตรึงไม้กางเขน และเรื่องเมื่อกลับเป็นขึ้นมาก็ไม่ตรงกัน มีข้อผิดและขัดกันก็มาก

ตามคัมภีร์ฉบับหนึ่งกล่าวว่า เมื่อพระเยซูกลับเป็นขึ้นมา ก็เหาะขึ้นไปสู่สวรรค์ทันที อีกคัมภีร์หนึ่งบอกว่าเมื่อกลับเป็นขึ้นมายังได้อยู่ในโลกนี้อีก ๔๐ วัน จึงได้เสด็จเหาะขึ้นไปสู่สวรรค์ อีกคัมภีร์หนึ่งบอกว่า เมื่อกลับเป็นขึ้นมา มีศิษย์และผู้หญิง ๒–๓ คนเท่านั้นที่เห็นพระเยซู อีกคัมภีร์หนึ่งกล่าวว่าเห็นกันหลายสิบคน ตามคัมภีร์ของมัทธาย ลูกา และมารโกกล่าวว่า พระเยซูไม่สู้จะได้เสด็จไปเมืองเยรูซาเล็ม เป็นแต่ประทับตามนิคม

ชนบทเสียโดยมาก ส่วนคัมภีร์ของยอนหรือโยฮันว่า พระเยซูไม่สู้จะได้เสด็จไปไหน นอกจากเมืองเยรูซาเล็ม จะเสด็จไปยังนิคมชนบทบ้าง ก็แต่นาน ๆ ครั้งหนึ่ง เพื่อหลบหลีกศัตรูของพระองค์

ตามคัมภีร์ของมัทธายและมารโกกล่าวว่า พระเยซูได้สั่งสอนแก่ศิษย์ว่า ถ้าจะให้พระเจ้ายกโทษผู้ที่กระทำผิดแล้วเราจะต้องยกโทษผิดของผู้ที่ได้ทำแก่เรา ส่วนคัมภีร์โยฮันว่า พระเยซูสอนให้เชื่อถือแต่พระองค์ ๆ เดียวเท่านั้นจึงจะพ้นบาป นี่ก็เห็นได้ชัดว่าคัมภีร์ขัดกันอย่างบรมเลอะจะว่าคัมภีร์เหล่านี้พระเจ้าดลใจให้เขียนได้อย่างไร **ถ้าอยากจะป้องกันเกียรติคุณของพระเยซูแล้ว เราจะต้องโยนทิ้งข้อความบางข้อในคัมภีร์เหล่านี้เสียบ้าง จะต้องตัดเจ้าเรื่องปาฏิหาริย์อัศจรรย์ออกให้หมด ถ้าไม่อยากเอาออกก็จงยอมรับเสียโดยดีว่า พระเยซูเป็นคนเสียจริตหรือคนล่อลวงโลก จะต้องตัดข้อ ความที่สั่งสอนให้ดุร้ายออกเสีย ถ้าไม่เอาข้อนี้ออก ก็จงบอกเสียตรงๆว่า พระเยซูเป็นคนชั่วใจร้ายอำมหิต**

ถ้าจะเล่าประวัติของพระเยซูให้เป็นที่พอเชื่อพอฟังได้ ก็ควรจะต้องเล่าดังนี้ มีประมาณนับแต่กาลล่วงมาแล้วได้ ๑๙๐๐ ปีกว่าๆ ยังมีท่านผู้หนึ่งชื่อพระเยซู ได้ประสูติ ณ ประเทศปาเลสไตน์ ซึ่งเป็นประเทศอัตคัดฝืดเคืองไม่มีการค้าขายอะไร พลเมืองของประเทศนั้นก็โง่เขลาไม่รู้จักอะไร เป็นเมืองเชลยขึ้นอยู่กับชาติโรมัน และพระเยซูได้เกิดมาในเวลาขัดสน และเจริญวัยขึ้นโดยไม่ได้รับการศึกษาศิลป-วิทยาอย่างไร เมื่อมีอายุได้ ๓๐ ปี ก็ท่องเที่ยวไปในประเทศที่ตนเกิด ได้ไปถามและไปโต้ตอบกับพวกนักพรตบ้าง คน-จนบ้าง แต่หาได้เขียนหรือแต่งอะไรไว้ไม่ ทั้งถ้อยคำที่ได้พูดไว้กับผู้ฟัง และเป็นผู้ติเตียนเป็นศัตรูต่อศาสนาซึ่งเขานับถือกันในเวลานั้นทำให้ผู้มีอำนาจเกลียดชัง จนภายหลังพวกนี้จึงจับเอาตัวไปชำระและทำโทษตรึงไม้กางเขนเสีย

ชาวชนทั้งปวงได้นับถือชาวบ้านคนนี้มาได้หลายร้อยปีแล้ว ถือว่าเป็นองค์พระเจ้า มีคนสู้สละชีวิตเข้าเป็นสาวกของผู้นี้เป็นอันมาก ทรัพย์สมบัติของโลกก็ตกเป็น

เครื่องสักการบูชา ถวายให้แก่วัดวาอารามซึ่งเป็นอนุสาวรีย์ของท่านผู้นี้ พระนามของท่านผู้นี้เมื่อเอ่ยขึ้น กระทำให้มหาชนผู้กำลังเจ็บป่วยหรือมีทุกข์ ได้รับความปลาบปลื้มบันเทาความทุกข์ คำสั่งสอนของท่านก็มีมนุษย์ถือกันตั้งหลายล้านคน บ้างก็ได้รับความสุขในคำสั่งสอนของท่านสู้สละชีวิตยอมตายแทนศาสนา และคำสั่งสอนของท่านก็ประกอบด้วยเรื่องที่จะให้ตัดตัวโลภ ตัวโกรธพยาบาท และให้มีความเมตตากรุณาทั่วไป

ถ้าเรื่องนี้เป็นดังที่ได้กล่าวไว้ทั้งหมด ก็น่าจะเลื่อมใสนับถือได้ และจะลือชาปรากฏเกียรติคุณความดีของพระเยซู แต่นี่หาเป็นเช่นที่กล่าวไปทั้งหมดไม่ เพราะยังมีข้อที่ตรงกันข้ามกับที่กล่าวไว้แล้วก็มี เช่นมนุษย์และเด็กหญิงชายนับด้วยจำนวนล้าน ๆ ต้องถูกติดคุกจองจำพันธนาการ และได้รับความทรมานต่าง ๆ โดยพระนามของท่านผู้นี้ที่เป็นทาสเป็นเชลยก็มาก ก็เพราะในนามของท่านผู้นี้ที่เป็นคนค้นคว้าหาความจริง เพื่อทำความเจริญ

ให้แก่โลก ต้องถูกรับโทษโดยหาว่าเป็นผู้ทำชั่วร้าย ก็เพราะในนามของท่านผู้นี้ ในคำสั่งสอนของท่านที่สอนให้พยาบาท ให้มีใจประพฤติชั่วร้ายก็มีมาก ยังมิหนำซ้ำอาฆาตขู่เข็ญจะลงโทษด้วย ทำให้ความสุขในชาตินี้กลายเป็นนรกไปก็มี ทำให้มนุษย์หมดอิสระภาพก็มี

ถ้าหากว่าคัมภีร์ที่มีชื่อว่าคัมภีร์ใหม่ ไม่ได้เกิดมีขึ้นในโลกหรือพระเยซูไม่มี โลกจะได้รับความดีความเจริญมากกว่านี้ หรือถ้าไม่คิดว่าผู้แต่งคัมภีร์แต่งโดยพระเจ้าดลใจ หรือไม่คิดว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าเป็นแต่มนุษย์ธรรมดา และตัดทิ้งเจ้าเรื่องอัศจรรย์ต่าง ๆ ออกเสียให้หมด มนุษย์ก็จะไม่ได้รับความทุกข์ทรมานลำบาก อย่างที่เคยได้เป็นมาแล้วมากมาย

ตอนที่ ๖

ว่าด้วยไถ่โทษบาป

ในศาสนาคริสเตียนยังมีวิธียกบาปได้อีก ต้นเหตุของการไถ่บาปนี้ เป็นเพราะอาดัมและนางเอวาผู้เป็นบุรพ-

ชนของมนุษย์ได้ทำผิด ขัดคำสั่งของพระเจ้ามีโทษผิดเป็นบาป เมื่อครั้งยังอาศัยอยู่ในสวนอุทยานสวรรค์ โดยเหตุนี้จึงมีบาปเป็นกรรมพันธุ์ติดเนื่องสืบมาถึงมนุษย์ทั่วโลกซึ่งเป็นบุตรหลานเหลนของอาดัมและนางเอวา และมนุษย์ได้ทำบาปชั่วร้ายทวีขึ้น จนถึงบรรดามนุษย์จะประพฤติดีให้ถูกต้องตามบัญญัติของพระเจ้าไม่ได้ แต่ถึงว่ามนุษย์ได้กระทำความชั่วร้ายมากมาย ถึงอย่างนั้นก็ดี พระเจ้าก็ยังทรงพระมหากรุณาปล่อยไว้ หาได้ทำโทษไม่ จนมนุษย์ชาติเกิดทวีขึ้นทุกที่ กาลล่วงมาได้ ๑๕๐๐ ปี ตั้งแต่พระองค์ได้สร้างโลกมา แต่ความประพฤติของมนุษย์ก็ยิ่งทวีบาปมากขึ้น พระเจ้าจึงบันดาลให้น้ำวินาศ ท่วมมนุษย์ตายหมดเหลืออยู่แต่ ๘ คน

แต่นิสัยบาปก็ยังติดเป็นกรรมพันธุ์มากับคนที่รอดตาย ๘ คนนี้ เพราะฉะนั้น บุตรหลานเหลนของคน ๘ คนจึงยังมีความชั่วติดตัวอยู่ในสันดาน แต่ถึงอย่างนั้นก็ดี พระเจ้ายังปล่อยให้แก้ตัว เมื่อพระเจ้ารู้ตัวอยู่แล้วว่า ต่อไปมนุษย์

จะยังไม่หายความชั่วแล้ว พระเจ้าก็เลือกสรรเอามนุษย์ที่เชื่อใจสองสามคน (*คือ ชาติยิว*) มาเป็นที่รักใคร่และอยู่ในความอุปการะรักษาของพระองค์ มนุษย์นอกนั้นท่านละทิ้งปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม ฝ่ายพระเจ้ามีความประสงค์จะให้มนุษย์ที่ท่านเลือกสรร มีความเจริญสีวิลัยซึ้ขึ้น พระองค์จึ่งช่วยพวกนี้ในการไปตีชิงรบราฆ่าฟันคนชาติอื่น ท่านประทานโอวาทสั่งสอนให้มีพระและศาสดาจารย์สำหรับเป็นที่ปรึกษา และเพื่อจะรักษาความจิรถาวรของพวกเหล่านี้มิให้ประพฤติชั่ว พระองค์จึ่งแสดงการอัศจรรย์ต่างๆ และประทานกฎวินัยอีกมากมาย พระองค์สอนให้พวกนี้รู้จักฆ่าโคแกะ และนกพิราบ บูชายัญเพื่อล้างโทษบาป ถ้าบาปมากก็ทำบูชายัญทวีมากขึ้นตามส่วนของบาป กับสอนให้มีใจดุร้ายว่า ถ้าไม่เอาโลหิตบูชาแล้ว โทษบาปก็ไม่หลุด ถึงแม้ว่าพระองค์จะมี ความเมตตา กรุณาเอาพระทัยใส่ถึงอย่างนี้ก็ดีมนุษย์เหล่านั้นกลับยิ่งทำความชั่วทำบาปทวีมากขึ้น เพราะพวกเหล่านี้ขัดขืน ไม่ประพฤตินับถือตาม โอวาทของพระองค์ เพราะฉะนั้น พระองค์จึ่ง ต้องจำเป็น ไถ่โทษบาป มนุษย์แทน

และโทษบาปครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะเอาโลหิตของสัตว์หรือมนุษย์มาบูชาไถ่โทษไม่หลุด จึงจำเป็นพระองค์เองต้องไถ่โทษบาป เพราะถ้าพระองค์จะไม่กระทำการนี้ โลกก็จะฉิบหายคือหมายความว่า หมดความสามารถของพระเจ้า จึงมีหนทางเดียวที่จะให้มนุษย์พ้นโทษได้ โดยเอาผู้ที่ไม่มีความผิด ไม่ได้กระทำบาป มาประหารบูชายัญเสีย และผู้ที่จะรับนี้ จะต้องเป็นผู้ที่เป็นใหญ่กว่ามนุษย์ จึงจะพอรับการไถ่โทษบาปได้ทั้งโลก เมื่อเช่นนี้ ก็จะมีใครเล่าที่เป็นใหญ่นอกจากพระเจ้า เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงอวตารลงมาเกิดในมนุษย์โลก ที่มีชื่อว่า พระเยซูคริสโต และให้พวกยิวจับพระองค์ไปตรึงไม้กางเขนบูชายัญเสีย เพื่อเป็นการใช้โทษบาปที่มนุษย์ได้ทำไว้ นี่คือต้นเหตุของการไถ่โทษบาปของศาสนาคริสเตียน

เรื่องอะไร ที่มันจะเหลวเท่าเรื่องไถ่โทษบาปเป็นไม่มีแล้ว ต่างว่าชายคนหนึ่งไปขโมยของเขาแล้วก็เอานกพิลาป หรือแกะมาบูชายัญไถ่โทษบาปที่ตนได้กระทำให้แก่พระไว้ โทษที่ตนทำทุจริตไว้มัน

ก็คงอย่างเดิม ถ้าจะให้โทษของตนลดน้อยเบาบางลง ไม่ต้องไปฆ่าสัตว์อีกดอก ควรคืนของที่ตนลักมาให้แก่เจ้าของเสีย และต่อไปอย่าได้ประพฤติทุจริตอีก

ต่างว่าชายคนหนึ่งใส่ความเขา ให้เขาเสื่อมเสียเกียรติคุณ แล้วก็ไปฆ่าวัวบูชายัญไถ่โทษบาปที่ตนได้ใส่ความเขา ก็การฆ่าวัวไปเกี่ยวข้องอะไรด้วยกับเรื่องที่ไปใส่ความเขาเล่า ควรจะถอนคำที่ตนใส่ความเขาเสีย และตั้งใจว่าจะไม่ประพฤติดังนั้นอีก ปล่อยมิให้เจ้าวัวมันต้องมาเกี่ยวข้องต้องตายด้วย จะมิดีกว่าหรือ

การบูชายัญฆ่ามนุษย์ และสัตว์อื่นไถ่โทษบาป ไม่มีคุณประโยชน์อะไรเลยสักนิดเดียว ถ้าจะไถ่โทษที่ตนได้ทำไปก็คืนสิ่งของที่เราได้ทำให้เขาได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และตั้งใจจะไม่ประพฤติดังนั้นอีก นี่จึงจะสมควรกันบ้าง

กฎหมายที่ดีแท้ ซึ่งอุบัติเนื่องมาจากธรรมดาโลกจะร้องขอหรือยอมรับเอาผู้ที่ไม่มีความผิดมาทำโทษแทนผู้ที่มี

ความผิดไม่ได้ ถึงมาตรว่าพระเจ้าเองจะยอมพระองค์มาทรมานไถ่โทษผู้อื่นก็ไม่ได้ เพราะเป็นการผิดธรรมดาของโลก ผิดหลักยุติธรรมและหลักจรรยา พระเจ้าจะตั้งกฎรักษาโลกดังนี้ไม่ได้ และจะมายอมรับโทษแทนผู้ที่ประพฤติผิดต่อกฎที่ท่านตั้งไว้ก็ไม่ได้ เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งที่ฆ่าเขาตาย ชำระได้ความจริงดังข้อหา และถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต ยังมีชายอีกคนหนึ่งกรากเข้ามาหาเจ้าเมืองและบอกว่าเขาเต็มใจตายแทนผู้ร้ายคนนั้น ฝ่ายเจ้าเมืองว่าดีแล้ว เพราะเกิดฆ่ากันตายฉันจะต้องเอาใครมาประหารชีวิตแทนจึงจะถูกด้วยตัวบทกฎหมาย ดังนี้ มันจะเป็นกฎหมายยุติธรรมอย่างไร ถึงหากว่าเจ้าเมืองจะยอมตายแทนคนร้ายเอง ก็ไม่ได้ผลดีอะไร กลับซ้ำฆ่าคนที่ไม่มีความผิดเพิ่มเข้าอีกคนหนึ่ง ส่วนผู้ร้ายที่ฆ่าเขาตายหาเป็นอะไรไม่ กฎหมายอย่างนี้แหละที่พวกคริสเตียนถือว่าเป็นกฎหมายยุติธรรมถูกแน่แท้

ตอนที่ ๗
ว่าด้วยความเชื่อ

เขาบอกว่า ถ้าใครเชื่อเรื่องไถ่โทษบาปนี้แล้วและมีความเชื่อมั่นในท่านที่ยอมเป็น องค์ไถ่โทษมนุษย์ (พระเยซู) ก็จะได้รับรางวัลตอบแทน มีความสุขอยู่ชั่วกัลป์ บางคนคิดเห็นว่า ไม่ต้องประพฤติอะไร เป็นแต่มีความเชื่อเท่านั้นก็พ้นบาป บางพวกว่าต้องประพฤติและมีความเชื่อจึงพ้นบาปได้ แต่รวมใจความทั้งหมดก็คือจะขาดความเชื่อไม่ได้ ถ้าไม่เชื่อถึงจะประพฤติดีอย่างไรก็ไม่หลุดพ้นโทษบาป ถ้าท่านกลับใจเสียใหม่ และมีความเชื่อมั่นอยู่ในพระเยซูแล้ว ความดีของพระองค์ท่านก็จะได้รับส่วนแบ่งปัน และที่ท่านทำผิดอะไรไว้ในตัวท่าน พระเยซูก็จะยอมรับความทรมานไถ่โทษท่าน

สวรรค์อยู่ที่ไหน พวกคริสเตียนก็ไม่รู้ พวกคริสเตียนเมื่อตายไปแล้วก็ขึ้นไปสวรรค์ทีเดียว หรือว่าต้องคอยจนถึงวันสิ้นโลก เมื่อมนุษย์ทั้งปวงจะได้กลับเป็นขึ้นมา เขาก็ไม่รู้เหมือนกัน

ในคัมภีร์สอนว่า ร่างกายที่ตายไปแล้วจะกลับเป็นขึ้นมา ก็เมื่อยังไม่ถึงกำหนดที่จะกลับเป็นขึ้นมาวิญญาณมันไปไหนเขาก็รู้ไม่ได้อีก

ร่างกายที่เน่าเปื่อยสูญหายไปแล้ว จะกลับขึ้นมาอย่างเดิมได้หรือ ร่างกายของสัตว์ทั้งปวงเมื่อเน่าเปื่อยไปแล้ว ธาตุก็กระจัดกระจายไปสู่สิ่งอื่น ๆ กลายเป็นต้นไม้ผักหญ้า เป็นดิน ฯลฯ เข้าไปปนอยู่ในเนื้อสัตว์ก็มี เข้าไปอยู่ในมนุษย์ก็มี แล้วคนนั้นตายไป ภาคและธาตุของร่างกายมนุษย์ที่มีส่วนธาตุของเราก็ไปสู่สิ่งอื่นอีกต่อไป เพราะฉะนั้น เมื่อถึงวันสิ้นโลก มนุษย์กลับเป็นขึ้นมา ธาตุปนกันยุ่งไม่รู้ว่าเป็นของใคร

ถ้าศาสนาคริสเตียน จะไม่คุยโต อวดอ้างว่าข้ามีปัญญา เป็นแต่สัญญาแก่ผู้ที่มีความเชื่อว่าจะได้ไปสวรรค์เท่านี้ ข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้านดอก แต่นี่หาเป็นเช่นนั้นไม่ มิใช่แต่จะโง่แกมหยิ่ง ยังแสดงเจ้าตัวริษยา มิใช่แต่จะไม่รู้ทางวิทยาศาสตร์ ยังมีใจดุร้ายด้วย มิใช่แต่จะสัญญาให้แก่ผู้มีศรัทธาความเชื่อ ยังขู่ผู้ที่ไม่เชื่อทั้งหมดว่า จะต้องติดคุกของ

พระเจ้า (*นรก*) และจะได้รับทุกข์ทรมานอยู่ชั่วนิรันดร สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ความดุร้ายอย่างป่าเถื่อนของคริสเตียน มันเป็นดังนี้แหละท่านทั้งหลายเอ๋ย ที่ข้าพเจ้าทำไมจึงมีความเกลียดพระเจ้าที่ไม่มีใครเห็นตัว เกลียดพระคริสโต ผู้ไถ่โทษบาปของมนุษย์ที่เป็นการที่เป็นไปไม่ได้ เกลียดคัมภีร์โกหกที่อ้างว่าพระเจ้าดลใจ และเกลียดวิธีสวรรค์ที่ไม่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น พวกคริส-เตียนมีความเชื่อถือพระเจ้า คำขู่ว่าพระเจ้าจะทรมาน คำนี้รวมใจความก็คือนรก เป็นเครื่องที่แสดงให้เห็นตัวริษยาพยาบาท ขาดความเมตตากรุณา มีใจดุร้ายกาจ ทำให้เสื่อมทรามเกียรติยศความดีของพระเจ้า ให้มนุษย์หมดความหวังความเจริญ ความเป็นอิสรภาพ ความฉลาด ความเพียรทั้งหมด

คงเป็นการดีมิใช่น้อย ถ้าหากหนังสือคัมภีร์ใหม่นี้ไม่มี ถ้ายิ่งไม่มีพระเยซูคริสโตด้วยก็ยิ่งดี ถ้าผู้แต่งคัมภีร์

จะไม่อ้างว่า พระเจ้าดลใจ และคิดเสียว่าพระเยซูก็เป็นแต่มนุษย์และยอมรับความดีของมนุษย์ทั่วไป ไม่ว่าเขาจะถือศาสนาไหน และตัดทิ้งเจ้าตัววิริยาพยาบาทออกเสีย มนุษย์ชาติก็จะไม่เกิดสู้สงครามรับความทรมานต่างๆ เพราะศาสนาดังที่เคยเป็นมาแล้ว

ตอนที่ ๘

บัญฉิมเทศนา

คัมภีร์เก่าของ ศาสนาคริสเตียนเหลวไหลเลอะเทอะทำให้ โง่เขลาและมีใจดุร้ายมากกว่าทำให้ฉลาด ส่วนคัมภีร์ใหม่เป็น คัมภีร์ประกอบ ไปด้วยความเท็จ แกมจริงปนคละกันไป คือมีทั้งดีและชั่ว

พระยะโฮวาของชาติยิว เป็นสิ่งที่มีเป็นไปไม่ได้ เรื่องตรีเอกานุภาพว่าด้วยพระเจ้า ๓ องค์รวมเป็นองค์เดียว เป็นเรื่องเลอะ องค์พระเยซูถ้าไม่เป็นตัวนายโรงในเรื่องมิทโธโรยี (นิยายเรื่องใหญ่

เช่นเรื่องรามเกียรต์ ห้องสิน) แล้ว ก็เป็นคน ๆ เรานี่เอง

เรื่องมนุษย์ที่ต้องตกต่ำ เพราะโทษของบรรพบุรุษของมนุษย์ไปกินลูก ไม้ที่พระเจ้าหวงห้าม เป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามต่อความจริงของพงศาวดารมนุษย์ เรื่องไถ่โทษบาปเป็นเรื่องที่ไม่มีจรรยา และไม่มีเหตุผลทำให้เกิดสติปัญญา เรื่องนรกที่ทำขึ้นก็เพราะจะแก้แค้นด้วยความพยาบาท เรื่องสวรรค์ก็มีไว้ไม่เผื่อแผ่ให้ผู้อื่น แสดงให้เห็นชัดว่า ข้าไม่อยากให้ใครได้ดีถ้าเจ้าไม่มาเข้ารีตข้า เพราะฉะนั้นต่อไปหลักศาสนาก็จะพังลง และค่อย ๆ เลือนสูญหายไปเอง เพราะเป็นเรื่องนิทานโกหกเลอะเทอะหมิ่นเหม่ ไม่อาจจะเป็นจริง ผิดธรรมดาโลก ศาสนานี้เมื่อต้องแสงสว่างของวิทยาศาสตร์ขับ ก็มีรัศมีเลือนอ่อนลงไป เพราะทุกวันนี้เขาหาตัวจริงได้ขึ้นทุกที

มีบางคนถามว่า นี่มิมาทำลายศาสนาหรือ ? ข้าพเจ้าขอตอบว่า หาใช่เช่นนั้นไม่ การถือซุปเปอ-สติเช่น (Superstition ถือสิ่งที่ไม่มีหลักฐาน หรือไม่

เห็นตัวที่ไม่อาจมีเป็นไปได้) ไม่ใช่ศาสนา ความเชื่อโดยไม่มีพยานหลักฐานและมีเหตุผลพอ ไม่ใช่ถือศาสนา

ความรักความเป็นยุติธรรมต้องการแต่สิ่งที่ถูก รักความเมตตากรุณาแก่สัตว์ที่ได้ทุกข์ ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ ไม่มีความริษยาพยาบาทใคร ตั้งใจแต่จะทำประโยชน์ให้ทั่วไป รักความสัตย์จริง กล่าวคำที่สุจริต ไม่ให้ใครเดือดร้อน รักความเป็นไท พยายามทำลายความเป็นทาสแห่งกาย วาจา ใจ ให้รักวิชาความรู้ ปลุกใจให้ประพฤติดีมีความกล้าหาญ ตัดทิ้งตัวลำเอียง ตัวโทษะเสีย สอนดังนี้แหละคือองค์ศาสนาของรีเซ่น (reason) ปัญญา หลักศาสนาแห่งวิทยาศาสตร์ เป็นศาสนาที่พอแห่งความต้องการของสมองและใจ

แต่ที่ท่านอ้างนี้ ท่านหาได้กล่าวถึงชาติหน้าที่ตายไปแล้วไม่ นี่เป็นคำของท่านหมอสอนศาสนา ใจลำเอียงคัดค้าน

ข้าพเจ้าขอตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ได้อ้างว่าจะทำลายโลกหน้า เป็นแต่ข้าพเจ้าพยายามป้องกัน ท่านพวกนักพรตที่พยายามจะทำลายโลกนี้ ความหวังปรารถนาต่อโลกหน้าย่อมมีอยู่ในหัวใจมนุษย์มาแต่ก่อนมีคัมภีร์ แล้วและความปรารถนาอันนี้จะมีตราบเท่านิรันดร ถึงมาตรว่าคัมภีร์จะสูญหายไปก่อนก็ดี **ความหวังเป็นสิ่งซึ่งปลอบประโลมน้ำใจของโลก บุคคลที่ไปทางไกล ก็ยังมีความหวังที่จะได้กลับคืนมาสู่เคหะสถานของตนความหวังเป็นการทำให้เราสร้างเคหะสถานปลูกต้นไม้ให้มีดอกดวงพวงช่อ ทำให้อากาศรื่นรมย์**

คนป่วยเจ็บทุพพลภาพ ยังมีความหวังที่จะหายความหวังเป็นเครื่องทำให้มีความสุขแก่เรา ทำให้เลือดเดินดีบริบูรณ์ คนที่ใกล้จะตายก็หวังว่าจะได้เกิดใหม่เพราะฉะนั้น คำว่า "**หวัง**" (Hope) คำนี้ เป็นสิ่งสำหรับชลอหล่อเลี้ยงน้ำใจโลก เพราะฉะนั้น ขอให้เรามีความหวังว่า ถ้ามีพระเจ้าแล้ว ก็ขอให้ท่านมีความฉลาดยุติธรรมและดีก็แล้วกัน ขอให้เรามีความหวังว่า ถ้าแม้มี

โลกหน้า ก็ขอให้นำซึ่งความสงบกายใจแก่สรรพสัตว์ทั้งปวงทั่วไป และขอให้มีความหวังว่า โลกอันบกพร่องที่เราอาศัยอยู่นี้ จะได้เป็นโลกอันหายบกพร่องขึ้นคราวหนึ่ง ให้ล่วงพ้นจากทุกขเวทนาเทอญ ฯ

ยอดคำสั่งสอนในศาสนาคริสเตียน

"*จงมีความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว ท่านเป็นเหมือนพระบิดามีเดชานุภาพ ทรงสร้างฟ้าและแผ่นดินและสรรพสิ่งทั้งปวง*" นี่เป็นคำสั่งสอนขั้นแรกของศาสนาคริสเตียน คือเขาหมายความว่า มีแต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ท่านเป็นผู้สร้างโลกและปกครองมาจนตราบเท่าทุกวันนี้ ข้าพเจ้าจึงขอยกเอาปัญหาซ้ำซากขึ้นมาถามอีกว่า พระเจ้าเอาอะไรมาสร้าง ถ้าเดิมวัตถุธาตุทั้งปวงยังไม่มี ท่านก็ต้องสร้างให้เกิดมีขึ้น ขอถามว่า ท่านเอาอะไรมาสร้างเป็นวัตถุธาตุขึ้น ท่านใช้อะไรเป็นเครื่องมือสร้าง ในเวลาโน้นยังไม่มีอะไรหมด นอกจากองค์พระเจ้าเท่านั้น เมื่อยังไม่ได้สร้างโลกท่านมัวทำอะไรอยู่ตั้งกัลปกัปป์ ท่าน

จะคิดอะไรไม่ได้ เพราะมันว่างเปล่าไม่มีอะไรจะคิด ข้อความเหล่านี้ทำไมในศาสนาไม่อธิบาย ที่อ้างว่าพระเจ้ามีฤทธิ์อันยอดยิ่ง ทำไมจึงจะรู้ว่าท่านมีมากน้อยเท่าไร จะมีประโยชน์อะไร ที่จะเราต้องไปถือสิ่งที่เราไม่เคยเห็นเคยรู้จักไม่เคยเข้าใจ

พระเจ้าเป็นผู้ปกครองบำรุงโลก

เรามีความเชื่อมั่นในพระมหากรุณาของพระเจ้า โดยเหตุที่พระองค์เป็นผู้ปกครองบำรุงโลก

พระเจ้าเป็นผู้ปกครองบำรุงโลกแน่ละหรือ ? ในพงศาวดารของประเทศทั้งปวงได้กล่าวอ้างดังนั้นหรือไม่ ? ท่านได้พยานหลักฐานมาแต่ไหนว่า พระเจ้าเป็นผู้บำรุงรักษาโลก ? ขอตอบให้จริงทีเถิด อย่าตกใจกลัวไปนักเลย

โลกเรานี้มีพระเจ้าที่ทรงปัญญาอันล้ำเลิศ คอยระวังบำรุงอยู่หรือเปล่า ขอให้ดูในประเทศรัสเซียเป็นตัวอย่าง ที่มนุษย์ได้รับความกดขี่อยุติธรรม ต้องถูกเฆี่ยนตีและได้รับความทรมานต่าง ๆ ทำไมพระเจ้าจึงไม่ช่วยผู้ที่

ถูกเขาข่มเหงรังแกทำร้ายเล่า ผู้ที่ประพฤติดีงามได้รับความร่มเย็นจากพระเจ้าทุกคนไหม? ผู้ที่มีความสัตย์สุจริตได้รับความอุปการะเลี้ยงดูจากพระเจ้าไหม? ท่านได้อุดหนุนผู้ที่มีใจบุญไหม? ท่านช่วยป้องกันผู้ที่ไม่มีความผิดบ้างไหม? โลกเราเต็มไปด้วยเสียงโอดครวญครางด้วยความเจ็บปวดและนองไปด้วยน้ำตา นี่หมายความกระไร บางทีเกิดแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด เกิดพายุ เกิดไข้ห่า เกิดทุพภิกขภัย มนุษย์และสัตว์อื่นได้ถึงสิ้นชีวิต และได้รับทุกข์ทรมานด้วยมหาภัยเหล่านี้มากมาย นี่หมายความว่าอะไร? ใครเป็นผู้ทำ? ถ้าหากว่ามีพระเจ้าปกครองโลกแล้วจะยึดถือเอาพระองค์เป็นสรณะที่พึ่งและนับว่าท่านมีพระทัยเมตตากรุณาได้ไหม? **ข้าพเจ้าไม่ยืนยันว่าพระเจ้ามีหรือไม่ เพราะข้าพเจ้าไม่เห็นไม่รู้ข้าพเจ้าเคยพูดไว้แล้วว่าข้าพเจ้าเคยอยู่แต่โลกนี้โลกอื่นข้าพเจ้าขยายขี้เท่ออวดอ้างไปถึงสิ่งที่อยู่ไกล และไม่มีอยู่ในโลกนี้อย่างที่ท่านหมอสอนศาสนาอวดว่าข้ารู้อย่างนั้นไม่ได้**

สิ่งที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ดังได้กล่าวมานี้ ท่านหมอสอนศาสนาจะว่ากระไร คงจะตอบว่า พระเจ้าทรงปล่อยให้มันเป็นไปดังนั้น เมื่อท่านปล่อยให้มันเป็นไปดังนั้น ข้าพเจ้าขอถามหน่อยเถิดว่า ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้ายืนดูผู้ร้ายฆ่าเด็ก ข้าพเจ้าก็มีกำลัง และอำนาจ ป้องกันเด็กนั้น ให้พ้น อันตรายได้ แต่ข้าพเจ้าเฉยเสียดังนี้ ท่านจะว่าข้าพเจ้าเป็นคนชนิดใด ท่านคงจะพูดโดยน้ำใสใจจริงของท่านว่า ข้าพเจ้ามีใจชั่วช้าอย่างผู้ร้ายที่ฆ่าเด็กเหมือนกัน เพราะฉะนั้น เมื่อพระเจ้ามีอำนาจอาจจะป้องกันสิ่งที่เป็นอยุติธรรมได้ แต่ทำเฉยเสีย ท่านจะเป็นพระเจ้าที่ดีได้ไหม ? เขาตอบว่า พระเจ้าปล่อยให้มันเป็นไปดังนั้น ก็ทำไมพระเจ้าจึงปล่อยให้มันเป็นไปดังนั้น เพราะจะได้รู้ว่าใครดีใครชั่ว ก็เมื่อสร้างมาไม่รู้ดอกหรือว่าใครดีใครชั่ว เมื่อรู้อยู่ว่าสร้างขึ้นมาจะเป็นผู้ร้ายสร้างให้เป็นขึ้นมาทำไม ถ้าข้าพเจ้าสร้างเครื่องจักรเครื่องหนึ่งเดินและกินคนได้ แล้วข้าพเจ้าก็ปล่อยให้เครื่องจักรนั้นเดินไปตามถนนทำพิษต่าง ๆ ไม่ต้องสงสัยว่าท่านจะไม่

เอาโทษแก่ข้าพเจ้า ก็เมื่อพระเจ้ารู้อยู่แล้วว่า ถ้าสร้างคนร้ายขึ้นมาจะฆ่าเขาตาย และพระเจ้าก็ย่อมรู้เห็นเป็นใจด้วยดังนี้ พระเจ้าก็ต้องเป็นผิดฐานเป็นใจเท่ากับผู้ร้ายนั้นเหมือนกัน ถ้าพระเจ้าสร้างคนที่ท่านรู้อยู่แล้วว่า ถ้าสร้างขึ้นมาจะตีบุตรและภรรยา และปล่อยให้บุตรภรรยาอดอยาก และได้รับความทรมานต่าง ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าต้องรับผิดชอบโดยตรงเพราะท่านเป็นต้นเหตุ เป็นผู้สร้าง ตามที่ข้าพเจ้าได้เคยอ่านพงศาวดารของประเทศมาบ้างแล้ว ปรากฏเห็นได้ชัดว่า มนุษย์ได้รับความช่วยเหลือจากมนุษย์ด้วยกัน การที่มนุษย์ได้หลุดจากการถูกกดขี่และเป็นทาส ก็เพราะด้วยอำนาจมนุษย์ทำให้หลุดพ้นเอง สิ่งใดดีและไม่ดี และได้เกิดมีขึ้น เราอาจจะสาวไปถึงตัวต้นเหตุได้ว่า มนุษย์เรานี่เองเป็นต้นเหตุเป็นตัวรับผิดชอบ ท่านไม่ต้องแหงนหน้าไปพึ่งฟ้าดอก ท่านไม่ต้องไปสรรเสริญหรือสวดอ้อนวอนดอก เครื่องมือแก้ไขก็มีอยู่ใกล้ ๆ ตัวท่านนี่เอง

ความรักพระเจ้า

เรามีความเชื่อว่า พระเจ้าได้สร้างมนุษย์จากรูปของพระองค์ เพื่อประสงค์จะให้มนุษย์รู้จักรักใคร่และนบนอบกราบไหว้ด้วยความปีติเลื่อมใส ตราบเท่านิรันดร

ข้าพเจ้าไม่เชื่อเลยว่า มีใครรักพระเจ้าจริงๆ เพราะไม่มีใครเคยเห็นเคยรู้จักพระเจ้า เรารักซึ่งกันและกันได้ เรารักสิ่งที่เราเห็นสิ่งที่เรารู้จักได้ เรารักสิ่งที่เราเคยรู้สึกได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นอาจจะน้อมจิตให้เรารู้ได้ว่า อย่างนั้นงาม อย่างนั้นโตใหญ่ อย่างนั้นเล็กน่ารัก จะมาให้เรารักสิ่งที่เราไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จัก มันรักไปไม่ได้ เรารักความจริงได้ ก็เพราะเป็นสิ่งที่อาจจะเพิ่มความสุขให้แก่มนุษย์ เรารักความยุติธรรมได้ เพราะเป็นสิ่งที่รักษาความสุขของมนุษย์ให้คงอยู่ได้ เรารักความเมตตากรุณาและรักความดีทุก ๆ อย่างได้ เพราะสิ่งเหล่านี้เรารู้สึกได้ ก็เมื่อจะให้เราไปรักสิ่งที่เราไม่เคยรู้สึกเลยสักนิดเดียว จะรักลงไปได้อย่างไร

บาปของมนุษย์

บิดามารดาเดิมของมนุษย์ (*อาดัมกับนางเอวา*) ประพฤติฝ่าฝืนต่อคำสั่งของพระเจ้าจึงถูกสาป มีบาปเป็นกำเนิด ติดเนื่องมาในเหล่าเชื้อสายของมนุษย์ เพราะฉะนั้นความพัวพันในระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ จึงได้เหินห่างกันไป และบาปของมนุษย์นี้จะหลุดพ้นไปได้ ก็ต้องโดยพระมหากรุณาแห่งพระเจ้า

ใครบ้างที่มีความคิด ไม่ว่าชายหรือหญิงเชื่อเจ้าเรื่องกำเนิดบาปของมนุษย์ซึ่งบรรพบุรุษของเราขัดคำสั่งขอพระเจ้า เรื่องไปกินผลไม้ที่ทรงหวงห้ามบ้างหรือไม่ (*เรื่องกำเนิดบาปของมนุษย์ได้อธิบายไว้ ในหลักความเชื่อของศาสนาคริสเตียนแล้ว*) ถ้าท่านเห็นใครเชื่อเรื่องนี้ ท่านจงเคาะศีรษะดูเถอะ คงจะได้ยินเสียงก้องโปร่ง เพราะข้างในไม่มีมันสมอง ในสมัยนี้ คนที่มีความคิดเขาเชื่อบ้างไหมว่า พระเจ้าเอาดินมาสร้างเป็นมนุษย์ผู้ชาย เอาซี่โครงผู้ชายมาสร้างเป็นมนุษย์ผู้หญิง แล้วเอามนุษย์ชายหญิงคู่นี้ไว้ในสวน และสร้างต้นไม้ต้นหนึ่งไว้กลางสวนและ

ห้ามไม่ให้มนุษย์คู่นั้นกินผลไม้ที่เกิดจากต้นไม้นั้นเป็นอันขาด ถ้าพระเจ้าไม่ต้องการจะให้ใครกินผลไม้ของท่าน ทำไมจึงต้องดันเอาไปปลูกไว้กลางสวน ข้างนอกไม่มีที่ปลูกละหรือ ถ้าข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะให้ใครกินผลไม้ของข้าพเจ้า ข้าพ-เจ้าก็ไม่ต้องการจะเอาคนไว้ในสวนที่มีต้นไม้นั้น

เรื่องงูที่มาล่อลวงให้นางเอวากินผลไม้ที่พระเจ้าห้าม จะมีใครเชื่อบ้าง ถ้าข้าพเจ้าเห็นใครเกิดมาในสมัยแห่งความเจริญในเวลานี้ มีความเชื่อเรื่องนิยายครึ ๆ สำหรับโกหกให้เด็กฟังนี้แล้ว ข้าพเจ้าให้รู้สึกสงสารความโง่เซ่อะของผู้นั้นจริง ๆ *เหตุใดอาดัมและนางเอวาจึงได้ฝ่าฝืนคำสั่งของพระเจ้า ? ทำไมอาดัมและนางเอวาจึงถูกล่อลวง ? ปีศาจ ใครเป็นผู้สร้างปีศาจ ? พระเจ้า พระเจ้าทำไมจึงสร้างมันมา ? ทำไมพระเจ้าจึงไม่บอกให้อาดัมและนางเอวารู้ว่าปีศาจจะจำแลงตัวเป็นงูมาล่อลวง ? ทำไมพระเจ้าจึงไม่คอยระวังปีศาจ ? ทำไมจึงไพล่ไประวังเอาอาดัมและนางเอวาอยู่ ? ทำไมจึงไม่บันดาลให้เกิดน้ำวินาศท่วมปีศาจให้ตายเสียก่อน แล้วจึงค่อยสร้างมนุษย์ต่อภายหลัง ?* เมื่อเรื่องราวมัน

เกิดขึ้นเช่นนี้ ท่านพวกที่มีความรู้เป็นนักปราชญ์อยู่ตามวิทยาลัยต่าง ๆ ยังงมงายสั่งสอนเด็กและคนหนุ่ม ว่าเรื่องอาดัมกินผลไม้เป็นเรื่องจริงแท้ ถ้าใครยังเชื่อเรื่องนี้อยู่ข้าพเจ้าก็ออกดูถูกเสียด้วยซ้ำ พระเจ้าย่อมเข้าพระทัยอยู่แล้ว ถ้าสร้างมันขึ้นมา มันจะเป็นอย่างนั้น แล้วก็ยังขืนสร้างมันขึ้นมา ครั้นเมื่อเกิดเหตุขึ้นแล้วกลับมาเอาผิดแก่พวกเรา ธุระอะไรจึงมาเอาผิดกัน เมื่อเกิดเหตุพวกเราก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นไม่รู้ไม่เห็นด้วยสักนิด

ในคัมภีร์ไบเบิลกล่าวว่า เมื่ออาดัมและนางเอวามนุษย์คนแรกได้ทำผิดขึ้นแล้ว พระเจ้าจึงปรับให้มนุษย์ทั้งหลายได้รับโทษบาป ที่อาดัมและนางเอวาทำผิดด้วย และบันดาลให้มนุษย์ได้รับทุกข์ทรมานต่าง ๆ มีความตายเป็นอาทิ เกิดโผล่ขึ้นในโลก หมายความว่าจำเดิมแต่อาดัมและนางเอวาได้ฝ่าฝืนคำสั่งกินผลไม้ที่ท่านทรงห้ามไว้ ท่านจึงทำโทษ โดยคิด วิธีสำหรับ สังหารชีวิต มนุษย์ต่าง ๆ คือ ท่านได้สร้างตัวโรคต่าง ๆ ขึ้น มีโรคไอ โรคหืด

โรคเจ็บปวดต่าง ๆ ในอากาศท่านก็บันดาลให้มีตัวเยิมเชื้อโรค เมื่อมนุษย์หายใจจะได้สูดเอาเจ้าตัวศัตรูที่ไม่แลเห็นตัวเข้าไปทำพิษตามลำไส้กระเพาะและปอด เท่านี้ท่านยังไม่พอพระทัย กลัวว่ามนุษย์จะมีชีวิตรอดไปได้ ท่านจึงบันดาลให้ช้า ๆ นาน ๆ เกิดแผ่นดินไหวบ้าง เกิดเหตุใหญ่ ๆ บ้าง และสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ที่ท่านทำขึ้นดังนี้เพราะอะไร ? เพราะเหตุที่อาดัมและนางเอวาไปขัดขืนคำสั่งท่าน

โดยพระมหากรุณาอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า ท่านจึงได้สร้างตัวโรคขึ้นมาต่าง ๆ และยังสร้างตัวโรคใหม่ ๆ ขึ้นอีกไม่มีที่สิ้นสุด ถึงอย่างนั้น ท่านยังทรงพระวิตกว่า มนุษย์บางคนมันจะไม่ตาย ท่านจึงสร้างต้นไม้ต้นหญ้าที่มีพิษมีรูปและวรรณคล้ายอาหาร สำหรับให้มนุษย์หลงเสพเข้าไปจะได้รับความทรมานถึงแก่ความตาย ท่านบันดาลให้สัตว์บางพวกบางชนิดมีใจเหี้ยมโหดดุร้าย สำหรับจะได้ทำร้ายและเอาเนื้อมนุษย์มาเป็นอาหาร เหตุดังได้อธิบายมานี้ปรากฏชัดว่า *พระเจ้ามีความพยาบาทเป็นเบื้องต้น* มี

พระทัยพยายามจะต้องการเพิ่มความทุกข์ให้มากขึ้นทุกที ดังนั้น ยังไม่รู้สึกกันอีกยังดันเถียงว่าท่านมีพระมหากรุณาอยู่อีก

การไถ่โทษบาปของมนุษย์

เหตุที่มนุษย์ต้องเหินห่างจากพระเจ้า ก็เพราะโทษบาปเดิม การที่จะให้บาปหลุดพ้นโทษไปได้ ก็แต่พระมหา-กรุณาของพระเจ้าจะมาไถ่โทษบาป โดยเหตุนี้ พระเจ้าจึงได้เสด็จแบ่งภาคลงมาเกิดเป็นมนุษย์ที่เรียกว่า **พระบุตร** เพื่อประสงค์จะทำให้ภาคของพระองค์และมนุษย์ กลับใกล้ชิดกันเหมือนอย่างเดิม พระองค์ก็ได้ถูกล่อลวงเหมือนอย่างมนุษย์ และได้ทรงพระกายรับทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน แล้วกลับเป็นขึ้นมาดังนี้ เป็นการไถ่โทษบาปของมนุษย์ ซึ่งเป็นพระมหากรุณาในส่วนพระองค์เป็นอย่างยิ่ง

เจ้าเรื่องต้นเหตุ บาปของ มนุษย์มันก็เลอะอยู่แล้ว ยังกลับเกิดมีเจ้าวิธีไถ่โทษบาปขึ้นอีก เพราะ

ฉะนั้น ก็เท่ากับเรารับความผิด ในเรื่องที่ผู้อื่นเขาทำไว้ แล้วก็มีผู้มารับความผิด ซึ่งไม่ใช่ของเราอีกต่อหนึ่ง ดู ๆ ไปมันก็เลอะใหญ่

ที่กล่าวว่า มนุษย์ต้องห่างไกลจากพระเจ้า เพราะบาปของอาดัมและนางเอวานั้น มันเป็นเพราะเหตุใดกันจึงมามีผิดแก่เรา เพราะเรามีความชั่วบาปอันนั้นติดเป็นกรรมพันธ์มาในสันดานมนุษย์ เราจึงได้เห็นผิด ทำผิดอยู่เสมอ เรื่องนี้จะโทษเราไม่ได้ เพราะความโง่ของมนุษย์ มนุษย์จึงได้ผิด *เหตุใดจึงไม่สร้างมาให้ฉลาดเล่า ?*

การที่พระเจ้าดลใจ

เรามีความเชื่อว่า พระคัมภีร์เก่าและใหม่ เป็นข้อความที่พระเจ้าทรงเปิดเผยให้เรารู้ ในการที่จะทรงยกโทษบาปให้เรา และคัมภีร์ที่ได้เขียนขึ้นนี้ เขียนโดยเทวบัญชาของพระเจ้า คือทรงบันดาลให้เขียนคัมภีร์เป็นเหมือนหนึ่งหลักที่ทำให้เราพ้นจากบาป และเป็นหลักจรรยาสำหรับมนุษย์จะได้ประพฤติเป็นเครื่องเตือนสติ

ข้อความที่กล่าวมานี้ เป็นข้อความเชื่อในศาสนาอีกประการหนึ่ง หมายความว่าคัมภีร์ไบเบิลถึงมนุษย์จะเป็นผู้เขียนก็จริง แต่ว่าเขียนตามพระเจ้าดลใจ คัมภีร์ตอนไหนบ้างที่อ้างว่าพระเจ้าดลใจให้เขียน ? " ทั้งหมดน่าซิ" เขาตอบ ก็เมื่อพระเจ้าเป็นผู้ดลใจให้เขียนทั้งหมด เราจะแลเห็นได้ว่าพระเจ้าไม่รู้จักอะไร เพราะสัณฐานของโลกท่านก็ยังไม่รู้ คือท่านบังคับให้มนุษย์รักท่าน ดูเหมือนท่านอาจจะให้มนุษย์รักใคร่ท่านได้ โดยใช้อำนาจบังคับ ท่านเองเป็นผู้บำรุงการให้มีทาส เพราะฉะนั้นที่อ้างว่าคัมภีร์ไบเบิลพระเจ้าดลใจให้เขียน ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย ในคัมภีร์การสอนให้มีภรรยามากสอนให้ประหารเชลยศึกที่จับได้ทั้งหมด สอนให้ตีบ้านตีเมือง สอนให้ทำลายชีวิตภรรยา เมื่อภรรยาตนมีความเชื่อในศาสนาผิดกับตน สิ่งเหล่านี้มีแจ้งอยู่ในคัมภีร์ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นพ้องด้วยว่า พระเจ้าดลใจให้เขียนคัมภีร์นั้น

ถ้าหากว่าปีศาจมันจะสั่งสอนชนิดเดียวกันบ้างท่านจะเกลียดกลัวมันไหม? ท่านจะถือตามปีศาจไหม ? นี่ท่านจะแลเห็นได้ว่า ในคัมภีร์ไบเบิลเขียนดังนั้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามีพระเจ้าจริง ข้าพเจ้าเห็นว่า ข้อความที่มีปรากฏในคัมภีร์เหล่านี้ ย่อมเป็นการหมิ่นพระเดชานุภาพของพระเจ้า ต้องมีโทษผิดเป็นอันขาด

ท่านเคยนึกบ้างไหมว่า ที่พระเจ้าได้สั่งสอนพวกยิวไว้ในคัมภีร์ว่า ถ้าใครมีความเชื่อผิดกับชาติยิวแล้ว ก็ให้จับผู้นั้นไปตรึงหรือประหารผู้นั้นเสีย

ครั้นต่อมาภายหลัง ท่านแบ่งภาคลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ในประเทศเยรูซาเล็ม และสั่งสอนให้ถือลัทธิผิดกว่าที่ชาติยิวได้ถือมาแต่เดิม พวกยิวจึงได้จับเอาท่านไปตรึงไม้กางเขนเสีย เพราะฉะนั้น ดาบซึ่งท่านได้ประทานไว้กับชาติยิว สำหรับจะได้ประหารผู้ที่มีความผิด ก็กลับมาสนองประหารตัวท่านเอง ท่านทำแก่เขาอย่างไร กรรมอันนั้นก็ได้แก่ท่านฉันนั้น เมื่อพูดตามจริง ข้าพเจ้าไม่มีความเชื่อเลยว่า พระเจ้าดลใจให้เขียนคัมภีร์นี้ และ

ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่า พระเจ้าจริงจะมาถูกตรึงไม้กางเขน ไม่เชื่อว่าจะมาถูกฆ่าตาย และทั้งเป็นสิ่งเป็นไปไม่ได้ด้วย ถ้าท่านหยิบเอาคัมภีร์เก่าขึ้นมาอ่านดู ท่านจะพบแต่เรื่องราวฆ่ากัน คิดทำร้ายเบียดเบียนกัน เป็นเรื่องนิทานอย่างครึ ๆ มีวิธีขนบธรรมเนียมน่าเกลียดน่ากลัว สอนให้มีใจดุร้ายพยาบาทซึ่งกันและกัน เมื่อคัมภีร์เลอะเทอะถึงดังนี้ ยังกล้าอ้างว่าพระเจ้าดลใจให้เขียน แต่ถึงอย่างไรก็ดี ข้าพเจ้ายังเห็นว่า คัมภีร์เก่ายังค่อยยังชั่วกว่าคัมภีร์ใหม่ เพราะในคัมภีร์เก่า เมื่อมนุษย์ตายไปแล้วก็แล้วไป พระเจ้าไม่มารบกวนอีก ที่มันเกิดเดือดร้อนแก่ผู้ที่ตายไปแล้วก็คือเรื่องในคัมภีร์ใหม่ คือเกิดมามีเจ้านรกขึ้น สำหรับพระเจ้าจะได้มีโอกาสแก้แค้นผู้ที่ท่านเกลียดได้ไม่มีเขต ท่านซิสอนให้มนุษย์รักศัตรู แต่ส่วนท่าน ท่านไม่รัก เพราะฉะนั้น จะว่าคัมภีร์ใหม่สอนให้มนุษย์ มีความรักมีความสงบ ได้อย่างไร เพราะตายไปแล้วก็ยังไม่สงบ ที่อ้างว่าคัมภีร์ไบเบิล

เป็นหลักฐานของการสั่งสอน และเป็นข้อสำหรับให้มนุษย์รู้จักประพฤติสัมมาจารย์นั้น หมายความว่า ทั้งคัมภีร์ใหม่เก่าทั้งคู่หรือ ในคัมภีร์เก่ามีสอนให้ทำร้ายกัน ในคัมภีร์ใหม่สอนให้ยกโทษคนชั่วได้โดยอาศัย ความเชื่อมั่น ในพระเจ้าอย่างเดียวเท่านั้น ดังนี้จะว่าคัมภีร์ทั้งสองเป็นหลักฐานอย่างไร ?

สมัยแห่งความจริงและความรัก

"*เราเชื่อว่า พระเยซูคริสโตเสด็จแบ่งภาคลงมาในเมืองมนุษย์ เพื่อจะนำมาซึ่งความจริงความรักซึ่งกันและกัน และความยุติธรรมความสงบ*"

ข้าพเจ้าไม่คัดค้านว่า ความตั้งใจของพระเยซูไม่เป็นดังนั้น แต่เป็นผลสำเร็จประการไรบ้าง ข้าพเจ้าเห็นว่า ประเทศที่ถือคริสเตียนกลับทำลายความสงบ เกิดรบราฆ่าฟันกันมากกว่าประเทศอื่น เครื่องอาวุธยุทธภัณฑ์ อย่างวิเศษสำหรับ ประหารซึ่งกันและกัน ก็ล้วนพวกคริสเตียนสร้างขึ้นทั้งนั้น

เครื่องจักรยนต์กลไก สำหรับทำลายชีวิตมนุษย์ต่าง ๆ ก็เกิดจากสมองของพวกคริสเตียน อย่างนี้จะนับว่า มาสั่งสอนเพื่อความสงบอย่างไร ประเทศที่ถือศาสนาคริสเตียนในเวลานี้ทำอะไรกัน มีประเทศคริสเตียนประเทศไหนบ้างที่ไว้ใจกัน พวกคริสเตียนที่สวมยูนิฟอร์มเพื่อความสงบ ถืออาวุธเพื่อความรัก มีอยู่กี่ล้านคน

ท่านรู้ไหมว่า พวกถือศาสนาคริสเตียนที่สวมยูนิฟอร์ม มีเครื่อง ครบคอย ท่าจะประหารเพื่อนที่ถือศาสนาเดียวกันมีอยู่กี่ล้านคน ใครบ้างในยุโรปร้องขอให้เลิกประหัตประหารซึ่งกันและกันเสีย ท่านพวกนักบวชใช่ไหมที่เป็นผู้ร้องขอเปล่าทั้งสิ้น พวกที่ร้องขอก็พวกที่ไม่เชื่อศาสนา ที่เรียกว่าศาสนาสงบเสียโดยมาก ถ้าคราวใดเกิดสงคราม ซึ่ง ทำให้มนุษย์ ต้องเป็น หม้าย และกำพร้า ขึ้นมาก ๆ ทำให้สมรภูมิเต็มไปด้วยซากศพของผู้รักชาติแล้ว พวกคริสเตียนเป็นต้องชุมนุมสวด (Tedeum) ถวายพระพรต่อพระเจ้า ค่าที่อะไร ค่าที่คิดถึงคุณแห่งพระ

มหากรุณาของพระเจ้า ที่บันดาลให้มนุษย์ เปรียบเหมือนบุตรท่านฆ่ากันเล่น นี่คือศาสนาที่สอนให้สงบ และรักกันซึ่งกันและกันศาสนานี้ที่ให้คิดทำปืนกรุ๊ป ที่อาจจะนำลูกแตกหนักตั้ง ๒๐๐๐ ปอนด์ เข้าไปทำลายเหล็กที่หนาตั้ง ๒๔ นิ้วได้ นี่คือศาสนาที่ทำให้ท้องทะเลเต็มไปด้วยเรือรบหุ้มเกาะ สำหรับเป็นเครื่องไถ่โทษบาป นี่คือเป็นศาสนาที่ฝึกหัดให้มนุษย์เป็นทหารสำหรับจะได้ฆ่ากันเอง

สงครามเกิดขึ้นเพราะเหตุอะไร

ศาสนาได้ทำให้ประเทศเป็นอย่างไรบ้าง ที่เกิดรบกันขึ้นเพราะเหตุอะไร ? สงครามที่มีชื่อว่าสงคราม ๓๐ ปี ซึ่งเกิดขึ้นในยุโรปเพราะเรื่องอะไร ? สงครามในระหว่างอังกฤษกับสก๊อตแลนด์เกิดขึ้นเพราะเหตุอะไร ? ต้นเหตุก็ไม่เพราะศาสนาดอกหรือ ? ศาสนาของพระเยซูคริสโต ตามที่ท่านได้สั่งสอนมา กลับทำให้เกิดสงครามและมีความเกลียดชังกันมากขึ้น เพราะเหตุไร ? ก็เพราะสอนว่า ถ้ามีความ

เชื่ออย่างนั้นอย่างนี้จะรอดพ้นนรก เขาไม่ได้สอนว่า ถ้าประพฤติดีแล้วจะได้ขึ้นสวรรค์เป็นตัวประธาน

การที่มนุษย์กลับเป็นขึ้นมาเมื่อวันสิ้นโลก

ใครจะกล้าเชื่อเรื่องนี้บ้างเอ่ย เช่นชายคนหนึ่งมีน้ำหนัก ๒๐๐ ปอนด์ ป่วยลงแล้วก็ตาย เมื่อเวลาตายแล้วน้ำหนักตัวลดลงเหลืออยู่เพียง ๑๒๐ ปอนด์เมื่อถึงกำหนดวันที่กลับเป็นขึ้นมา ชายผู้นั้นจะมีน้ำกี่มากน้อย ต่างว่ามีเจ้าคนป่ากินคนเข้าไปคนหนึ่งแล้วคนป่านั้นก็ตายไป เมื่อถึงวันกลับเป็นขึ้นมา ภาคส่วนที่ปนกันอยู่จะเป็นของใคร ?

ตามวิทยาศาสตร์ก็ได้กล่าวไว้แล้วว่า ในสิ่งธรรมดา (Nature) *จะมีเกิดเพิ่มขึ้นหรือลดน้อยหายไปไม่ได้ ธาตุที่มีอยู่ในกายเรา อาจจะไปอยู่ที่คนอื่นก็ได้ คือเมื่อเราตายไป ธาตุที่ประกอบเป็นกายเราก็กลับไปเป็นเดิมและเป็นธาตุต่าง ๆ ไป แล้วก็ไปเกิดอยู่ในสิ่งต่าง ๆ ต่างธาตุก็ระคนปนกันยุ่งดังนี้ท่านจะอธิบายเรื่องกลับเป็นขึ้นมาเป็นประการไร ?*

วันพิพากษา

"เรามีความเชื่อถึงวันพิพากษาครั้งที่สุด ซึ่งจะได้ตัดสินทำโทษ และประทานความชอบ ให้เป็นที่สุดแห่งนิรันดรกาล"

เมื่อถึงวันพิพากษา พวกเราทั้งหมดต้องไปชุมนุมกันอยู่ที่นั้น ฝูงมนุษย์ตั้งลานตั้งโกฏิตั้งอสงไขย์ที่ตายไปแล้วก็จะต้องไปสู่ที่นั้น สมุดที่ตราความดี ความชั่วของบุคคลก็จะได้เปิดแฉขึ้น และจะได้ตัดสินไปทีละเรื่องพวกที่ไม่เชื่อถือพวกนอกศาสนาอยู่ข้างซ้าย พวกที่ไปตกนรกแหละแยะพวกที่ไปสวรรค์คงน้อย นี่แหละท่านเอ๋ยเป็นพระมหากรุณาของพระเจ้า

ไม่มีคัมภีร์ไบเบิลก็ไม่มีสิวิลัยซ์

เขาบอกแก่เราว่า ถ้าไม่มีคัมภีร์ไบเบิลมาเป็นหลักแล้ว โลกก็ไม่มีความเจริญเป็นสิวิลัยซ์ พวกยิวเป็นชาติที่มีคัมภีร์ไบเบิล พวกโรมันไม่มี ชาติไหนที่มีอำนาจและเป็นสิวิลัยซ์ ในสองประเทศที่กล่าวมานี้ประเทศไหนที่มีจินตกวี

มีท่านที่มีชื่อเสียง มีนักปราชญ์ที่เป็นบัณฑิต และมีความรู้วิชาช่าง มีการปกครองดีมากกว่ากัน พระเจ้าก็ไม่เอาเป็นธุระท่านปล่อยให้เขาเป็นไปตามเรื่อง เพราะท่านมัวเอาเวลาไปสั่งสอนพวกยิวอยู่ เหตุใดชาติโรมันที่พระเจ้าไม่เอาเป็นธุระ กลับเป็นประเทศที่มีอำนาจใหญ่โตปราบปราม มา จนเมือง ชาติยิว ที่ พระเจ้า เอาเป็น ภารธุระอย่างยิ่งก็ต้องตกไปเป็นเมืองขึ้นของอาณาจักรโรมัน ชาติที่มีคัมภีร์ ไบเบิลกลับพ่ายแพ้ แก่ชาติที่ ไม่มีคัมภีร์ไบเบิล ประเทศกรีกแต่ครั้งกระโน้นก็ ไม่มีไบเบิล ขอให้เทียบเมืองกรีกกับเมืองเยรูซาเล็มดูว่าเมืองใดจะมีนักปราชญ์และจินตกวีมากกว่ากัน ชาติฮินดูเขาก็ไม่มีคัมภีร์ไบเบิล ทั้งเป็นเป็นเมืองที่พระเจ้าละทิ้งเขาเสียด้วย แต่เหตุไรชาติฮินดูจึงมีนักปราชญ์วิจิตรมากเล่า ประเทศอิยิปต์เขาก็ไม่มีคัมภีร์ไบเบิล ให้เทียบประเทศอิยิปต์กับประเทศยิวดู เพราะฉะนั้น เรามีคัมภีร์ไว้ทำไม ชาติยิวที่มีคัมภีร์ไบเบิลเป็นอย่างไรบ้าง โบสถ์และวิหารของชาติยิว

ก็ถูกศัตรูทำลายและได้รับผาสุกเจริญขึ้นไม่ จนกระทั่งพระเจ้าได้ละทิ้งพวกเขาเสียแล้ว พวกเขาจึงได้มีความวัฒนาถาวรขึ้นบ้าง พวกแขกเขาก็ว่าการที่เขามีชัยชนะศัตรูก็เพราคัมภีร์โก้หร่านของเขา ที่เขาชนะพวกคริสเตียนที่มีความเชื่อถือในคัมภีร์ไบเบิล ก็เพราะด้วยคัมภีร์โก้หร่านของเขา เพราะฉะนั้น พวกนักปราชญ์ไม่ว่าประเทศไหน ก็อ้างเอาศาสนาของตน ขึ้นมาป่าวร้องว่า ประเทศเขามีความเจริญมั่งคั่งขึ้นก็เพราะศาสนาของเขาพวกคริสเตียนเขาใจผิดถนัดที่ว่าคัมภีร์ไบเบิลทำให้บ้านเมืองเจริญ เข้าใจผิดว่าเป็นหลักแห่งกฎหมายและความอิสรภาพของมนุษย์ในปัจจุบันนี้ **ที่จริงหลักความศิวิลัยซ์ ได้ก่อเป็นรากขึ้นมาก่อนที่มี ศาสนา คริสเตียน แล้ว ความ ศิวิลัยซ์ ของประเทศย่อม เป็นด้วย พลเมืองของ ประเทศนั้น มีความกล้าหาญอดทน และรู้จักร่วมความสามัคคีและรู้ จักค้าขาย** ท่านจะเห็นได้ว่า ประเทศเป็นศิวิลัยซ์หาได้อาศัยหลักหรือเดิน ตามแบบ วิธีของ ประเทศยิว ที่เป็นประเทศบ่อเกิดแห่งคัมภีร์ไบเบิลไม่

ความอัศจรรย์ในคัมภีร์ใหม่

ในคัมภีร์ของศาสนาคริสเตียน มีเรื่องบางแห่งที่ข้าพเจ้าไม่รับรองว่าจริง ข้าพเจ้าไม่เชื่อกำเนิดของพระเยซูที่พิลึกพิลั่นจนถึงเป็นลูกพระเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแต่ว่า พระเยซูเป็นบุตรของโยเซฟและนางมาเรีย และโยเซฟและนางมาเรียก็ได้เป็นสามีภริยาคู่นี้ ไม่มีใครเขาเชื่อว่าพระเยซูเป็นบุตรพระเจ้า จนเมื่อพระเยซูตายไปแล้วได้ตั้ง ๑๕๐ ปี ถึงนักบุญมัทธาย ลูกา และมารโก ผู้แต่งคัมภีร์ใหม่ทั้ง ๓ คน ก็ไม่ได้นึกฝันว่าพระเยซูกำเนิดมาแต่บนสวรรค์ พระเยซูก็ไม่ได้บอกผู้แต่งคัมภีร์หรือใคร ๆ ว่า ตัวท่านเป็นบุตรพระเจ้า ทูตสวรรค์ที่ว่าลงมาบอกข่าว ก็ไม่ได้เขียนอะไรไว้เป็นหลักฐาน บิดามารดาของพระเยซูก็เปล่า เพราะฉะนั้นพยานหลักฐานในเรื่องนี้บกพร่อง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะเชื่อเรื่องพระเยซูเป็นบุตรพระเจ้ายังไม่ได้ และข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเป็นจริง ถึงหากว่าพระเยซูจะได้เป็นญาติข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อ

ในเวลานั้น นักบุญมัทธายและลูกาผู้แต่งคัมภีร์ก็ยังเชื่อและเข้าใจอยู่ว่า พระเยซูเป็นบุตรโยเซฟและนางมาเรีย เพราะเหตุใด เพราะเหตุที่นักบุญมัทธายและลูกายังอ้างไว้ในคัมภีร์ที่เขาเขียนว่า พระเยซูสืบสายโลหิตมาจากพระเจ้าดาวิด โดยที่โยเซฟเป็นหลานเหลนของท่านผู้นี้ ถ้าพระเยซูเป็นบุตรพระเจ้าไม่ใช่บุตรโยเซฟแล้ว เหตุใดจึงต้องลำดับตระกูลโยเซฟด้วยเล่า ถ้าท่านเปิดคัมภีร์ใหม่ดู จะแลเห็นข้อความที่ลำดับตระกูลและอ้างว่า "**พระเยซูเป็นบุตรโยเซฟ**" ครั้นแล้วพระอรรถกถาจารย์จึงมาแทรกคำว่า "**ต่างว่าพระเยซูเป็นบุตรโยเซฟ**" ก็เมื่อพระเยซูไม่ใช่บุตรของโยเซฟ ทำไมจึงต้องเอาข้อความลำดับตระกูลของโยเซฟมาลง ทำอย่างไรในเรื่องที่พระเยซูเป็นบุตรพระเจ้าจะไม่ยอมเชื่อเป็นอันขาด เพราะเป็นเรื่องที่ขาดพยานหลักฐาน ถ้าเห็นว่าจำเป็นจะต้องให้เขารู้ว่าเป็นพระบุตรพระเจ้า ก็ควรที่พระเจ้าจะแสดงหลักฐานมาให้เห็นเป็นพยาน ควรบันทึกจารึกเป็นอักษรภาษาทุก ๆ ชาติ ให้ปรากฏไว้ในท้องฟ้าจึงจะควร

ถ้าจำเป็นจะให้เขาเชื่อ ก็ควรนำพยานมาให้เขารู้ เมื่อมันไม่มีหลักฐานเช่นนี้ จะปรับโทษคนที่เขาสงสัยยังไม่เชื่อ จะเป็นยุติธรรมอยู่หรือ ยกตัวอย่างชายคนหนึ่งมาบอกแก่ข้าพเจ้าว่า พระเจ้าได้บอกเขาดังนั้นดังนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีหลักฐานอะไรนอกจากคำบอกเล่าของผู้นั้น ถ้าผู้บอกแก่ข้าพเจ้าเขาถูกหลอกมา หรือว่ามาบอกเท็จแก่ข้าพเจ้าดังนี้ จะเป็นได้บ้างไหม? ถ้าพระเจ้ามีพระประสงค์จะบอกแก่ข้าพเจ้า ท่านควรบอกแก่ข้าพเจ้าโดยตรง ไม่ใช่ไปบอกแก่คนที่ตายไปแล้วหลายพันปีและบอกเป็นภาษาหนึ่งด้วย

ยังมีเรื่องอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าไม่เชื่อ คือเรื่องตายแล้วกลับเป็นขึ้นมา ในขั้นต้นข้าพเจ้าก็ไม่เชื่อเสียแล้ว ถ้าพระเยซูได้กระทำปาฏิหาริย์จริง ท่านก็พิสูจน์ให้เห็นไม่ได้ เพราะเหตุใด เพราะเหตุที่มนุษย์มีความเชื่อง่ายหรือเข้าใจผิด เมื่อเราไม่แลเห็นด้วยนัยน์ตาเรา เราก็ต้องใช้ปัญญา เมื่อปัญญาเราบอกว่าเรื่องดังนั้นเป็นเรื่องจริงไปไม่ได้ เราจะเชื่อด้วยได้อย่างไร?

เขากล่าวว่ามีชายคนหนึ่ง (*พระเยซู*) เข้ามายังเมืองเยรูซาเล็ม ในชั้นแรกรักษาคนตาบอดให้แลเห็น รักษาคนโรคเรื้อนโดยเอามือแตะครั้งเดียวก็หายโรค ร่างกายสะอาดหมดจดอย่างเดิม คนที่มีร่างกายวิกลวิการ พระเยซูเอามือแตะต้องเข้าแล้วก็หายเป็นง่อย เดินได้ เรื่องการปา-ฏิหาริย์เหล่านี้ของพระเยซู เขาบอกว่าจริง แต่ข้าพเจ้าเองรู้ไม่ได้

ยังมีข้ออัศจรรย์อยู่อีก คือคนที่ตายไปแล้ว พระเยซูกลับทำให้เป็นขึ้นมาอีกได้ เพียงแต่กลับเป็นขึ้นมาได้ แล้วต่อไปจะอย่างไรเราก็ไม่ต้องได้รู้เรื่องอีก ถ้าหากว่าในเมืองเรามีคนที่ตายแล้วกลับเป็นขึ้นมาได้ โดยมีผู้วิเศษมาทำให้ฟื้นเป็นขึ้น เหตุการณ์เหล่านี้ก็คงจะลือลั่นกันใหญ่โต ข้าพเจ้าเป็นต้องไปหาคนที่เป็นขึ้นมาได้เป็นแน่ จะได้ไต่ถามเขาว่า เมื่อตายไปแล้วอยู่ที่ไหน มีความสุขสบายเป็นประการใด ได้พบผู้ที่ตายไปแล้วบ้างไหม ไปพบประเทศที่ไม่รู้เจ็บรู้ตาย ไม่รู้ทุกข์บ้างไหม

เมื่อพระเยซูบันดาลให้กลับเป็นขึ้นมา ก็ไม่เห็นมีใครตื่นเต้นหรือเอาใจใส่ในเรื่องนี้สักนิด เพราะฉะนั้น เรื่องอัศจรรย์เหล่านี้ ข้าพเจ้าไม่เชื่อ คงจะผิดที่ตรงไหนสักแห่งหนึ่ง เอาเถอะถึงแม้ข้าพเจ้าจะต้องได้รับโทษตั้งโกฏิปีก็ดี ก็ไม่ยอมเชื่อเรื่องนี้เลยเป็นอันขาด เพราะเชื่อไม่ลง นี่อะไร เมื่อเกิดมีผู้วิเศษทำคนตายให้กลับเป็นขึ้นได้ และทำอะไรต่าง ๆ ได้พลเมืองกลับจับเอาไปตรึงไม้กางเขนเสีย ขอท่านนึกโดยน้ำใสใจจริงที่เถิด ถ้าหากมีชายคนหนึ่งเข้ามาในเมืองเรา ครั้นผู้นั้นเห็นเขาหามศพไป จึงเข้าไปถามว่าใครตาย ได้รับตอบว่าผู้ที่ตายนี้เป็นบุตรคนเดียวของหญิงหม้ายคนหนึ่ง ซึ่งได้อาศัยบุตรชายที่ตายนี้เลี้ยงดู ถ้าผู้ชายนั้นจะสั่งให้เขาเอาศพออกจากโลงและพูดว่า "*สูเจ้า เราบังคับให้เจ้าจงมีชีวิตกลับเป็นขึ้นมาเดี๋ยวนี้*" ในทันใดคนที่ตายไปแล้วก็กลับเป็นขึ้นมาหญิงหม้ายมารดาจะรู้สึกปลาบปลื้มยินดีมิใช่น้อย ถ้าชายวิเศษผู้นี้จะเดินเข้าไปในป่าช้า ไปแลเห็นหญิงอุ้มเด็กร้องไห้ปริเวทนาการอยู่ข้างหลุมศพแห่งหนึ่ง ชายผู้นั้นจึง

ถามว่าร้องไห้ทำไม ได้รับตอบว่าสามีของหล่อนตายฝังอยู่ที่นั่น ถ้าหากชายผู้นั้นพูดว่า *"หลุมเอ๋ย เราบังคับให้เจ้าจงระเบิดออก และนำชายผู้นั้นให้กลับขึ้นมา"* ในบัดเดี๋ยวใจ ชายที่ตายไปแล้วก็กลับเป็นขึ้นมา ดังนี้ท่านจะเชื่อไหมว่า พลเมืองจะกำจัดผู้วิเศษนั้นเสีย ใครเลยอยากจะเอาคนชนิดนี้ไปตรึงไม้กางเขนให้ตาย ใครเลยจะไม่แห่ห้อมล้อมไปอ้อนวอน ขอให้ผู้นั้นทำให้ญาติพี่น้องที่ตายไปแล้วกลับเป็นขึ้นมา ใครเลยจะเชื่อว่า ผู้ที่อาจจะบังคับตัวมฤตยูได้จะกลับมาถูกตรึงไม้กางเขนฉะนี้

ข้าพเจ้าขอบอกท่านให้รู้ว่า ถ้าเกิดมีผู้ที่อยู่เหนือมฤตยูเกิดขึ้นในโลกเราแล้ว ไฉนหนอ มนุษย์จะคิดพยายามเอาผู้นั้นไปตรึงไม้กางเขนเสีย มนุษย์ทั้งหลายคงจะยึดเอาผู้นั้นไว้เป็นสรณะที่พึ่ง ที่นับถือ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ค่อยมีศรัทธาในการปาฏิหาริย์ของพระเยซู ซึ่งอ้างว่าเป็นบุตรพระเจ้า ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระเยซูกระทำคนตายให้กลับเป็นขึ้นมาได้ และข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระเยซูเป็นบุตร

พระเจ้า เรื่องเหล่านี้มาบอกเล่าให้รู้กันต่อเมื่อพระเยซูตายไปนานแล้ว การที่ต้องอวดอ้างข้ออัศจรรย์เหล่านี้ เพราะพลเมืองยังโง่เซอะ ต้องการแต่อัศจรรย์ **ความเชื่อของคนโง่ก็อยู่ที่ตัวอัศจรรย์ ใครที่หลอกคนโง่ได้ ก็เท่ากับทำลายเกียรติคุณของตนแก่คนฉลาด** เมื่อภายหลังการปาฏิหาริย์ต่าง ๆ อาจเป็นเท็จหลอกลวงเล่นกลกันได้ เช่นแกล้งให้พวกเดียวกันทำเป็นคนตาบอดหูหนวก ทำเป็นเจ็บ แขนขาพิการและตาย เป็นการไม่ยากที่จะงอมือแล้วบอกว่าพิการ และเป็นการไม่ยากนัก ถ้าจะบอกว่าบุตรชายของหญิงหม้ายคนหนึ่งตายแล้วทำให้กลับเป็นขึ้นมา ข้อสำคัญจะต้องไม่บอกว่าผู้ที่กลับเป็นขึ้นมาชื่ออะไร กลับเป็นขึ้นมาที่ตำบลไหน เวลาใด เพราะถ้าขืนอ้างขึ้นเขาก็จะจับตัวเท็จได้

เรื่องที่พระเยซูบันดาลให้ขนมปังกับปลา ๒-๓ ตัว กลับเกิดมีจำนวนมากขึ้นมาเอง และเลี้ยงคนได้ตั้ง ๕,๐๐๐

คน ถ้าพระเยซูจะบันดาลให้มีขนมปังและปลาขึ้นมาเอง จะไม่วิเศษดีไปกว่าไปทำของที่มีอยู่แล้วให้มีมากขึ้นหรือ

จะหาพยานมาพิสูจน์ได้ไหม ถึงเรื่องที่ชายคนหนึ่ง ถูกผีเข้าสิงอยู่ในกายตั้ง ๗ ตน เมื่อเวลาล่วงมาแล้วกว่า ๑๘๐๐ ปี เอาพยานมาแสดงได้ไหมว่าผีบางชนิดพูดไม่ได้ เพราะเป็นใบ้ และว่าผีชนิดนี้บังคับมันยาก ถ้าพระเยซูจะต้องการแสดงการอัศจรรย์ให้เขาเชื่อ ทำไมจึงไม่แสดงสิ่งที่ใครเลียนทำไม่ได้ เช่นรักษาคนแขนพิการให้หาย ถ้าทำคนแขนขาดให้มันมีแขนงอกออกมาใหม่ได้ จะไม่วิเศษหรือ ถ้าพระเยซูจะต้องการคนตายให้กลับเป็นขึ้นมา ทำไมจึงไม่ทำคนที่มีชื่อเสียงที่คนรู้จักกันทั่วบ้านทั่วเมือง ให้กลับเป็นขึ้นมา ? ทำไมจึงชอบไปแสดงปาฏิหาริย์ตามบ้านนอกคอกนา ? จำเป็นเราจะต้องเชื่อในสิ่งที่ไม่มีพยานด้วยไหม ? การแสดงอัศจรรย์ พระเยซูได้แสดงมาก็มาก เหตุใดจึงมีคนเชื่อน้อย ? ข้าพเจ้าจะบอกให้ คือ พระเยซูหาได้แสดงปาฏิหาริย์ตามที่กล่าวไม่

เป็นการเหลวมากที่บอกว่า ชายผู้หนึ่งรักษาคนใบ้ คนตาบอดหาย ทำคนตายให้กลับเป็นขึ้นมา บังคับผีสาง คลื่นลมได้ เนรมิตอาหารและอะไร ๆ ก็ได้ กลับถูกพวกที่ไม่รู้อิทธิฤทธิ์จับเอาไปตรึงไม้กางเขนเสียได้ ถ้าการตรึงไม้กางเขนเป็นการบับลิกเปิดเผยรู้ทั่วกัน ความอัศจรรย์ของพระเยซูก็ต้องเกิดมีขึ้นในที่ซึ่งไม่เปิดเผย ถ้าพระเยซูได้แสดงความอัศจรรย์ในที่เปิดเผยแล้ว การตรึงไม้ก็เป็นอันไม่ต้องมี ถ้าตัดเรื่องอัศจรรย์ออก อิทธิฤทธิ์ของพระเยซูก็ต้องล้มละลายกัน พระเยซูก็กลับเป็นคน ๆ เราธรรมดา ถ้าเป็นดังนี้เราก็จะได้ใช้ปัญญาพิจารณาดูบ้าง ไม่ต้องไปกลัวจนไม่ลืมตา

ตัวพระเยซูเองก็ เป็นศาสดาจารย์ ผู้หนึ่ง ในประวัติ จริยา ความ ประ พฤติ ของ ท่าน ก็ ควร จะ สรรเสริญ คือท่านเป็นผู้เกลียดความกดขี่ เกลียดการถือโชคลาง (Superstition) เลอะ ๆ เทอะ ๆ เป็นผู้ที่ติเตียนความชั่วของศาสนาในเวลานั้น จึงเป็นเหตุให้พวกนักบวชในสมัยท่านมีความเกลียดชัง พยาบาทคิดร้าย จับเอาท่านไปประหารเสีย

การที่พระเยซูกลับเป็นขึ้นมา

เรื่องอัศจรรย์ที่พระเยซูกลับเป็นขึ้นมา ข้าพเจ้าไม่เชื่อ และจะเชื่อไม่ได้ ถ้าพระเยซูกลับเป็นขึ้นมาจริง ทำไมจึงไม่ทำให้ศัตรูของท่านแลเห็นเล่า ทำไมจึงไม่ทำให้มหาชนทั่วไปแลเห็นเล่า และทำไมจึงไม่ประกาศให้มหาชนทั้งปวงรู้ว่า "*นี่แน่ะรอยแผลที่เจ้าพยายามตรึงข้า แต่ข้าหาตายไม่*" เหตุใดจึงไม่ทำอย่างนี้ ก็เพราะเรื่องกลับเป็นขึ้นมามันเป็นเรื่องนิยาย ถึงจะอ้างว่า พระเยซูได้กระทำปาฏิหาริย์อย่างไรก็ดี มันก็ไม่ทำให้คำสั่งสอนที่พระเยซูตรัสเทศนากลับกลายเป็นอื่น ถึงจะอ้างการปาฏิหาริย์หรือไม่อ้างก็เท่ากัน แต่ในสมัยนั้น มนุษย์ชอบเชื่อและนับถือสิ่งที่อัศจรรย์ ถ้าใครทำสิ่งที่อัศจรรย์ไม่ได้หรือไม่เป็น ก็ไม่มีใครนับถือ เพราะฉะนั้น ในโลกเราจึงเต็มไปด้วยลูกหญิงลูกชายของพระเจ้าและเทวดา

ในประเทศกรีก โรมัน อียิปต์ และอินเดีย เขาย่อมนับถือและเข้าใจว่าบุคคลที่พิเศษกว่าธรรมดา เป็นบุตรพระเจ้าหรือเทวดา เพราะในเวลานั้น จากสวรรค์ก้าวเดียว

ก็ถึงมนุษย์โลก ไม่ว่าหุบห้วยเหวธารของประเทศนั้นย่อมมีเรื่องราวเกี่ยวข้องถึงเทวดาลงมาช่วยเสพนางมนุษย์ หรือมีเรื่องเกี่ยว ด้วยนางฟ้าจุติ เปลี่ยนภาคลงมา เป็นเมียมนุษย์ เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดมามีศาสนาคริสเตียนโผล่ขึ้น ในสมัยที่มนุษย์เขาถือกันขึ้นอย่างนั้นทั้งบ้านทั้งเมือง ที่จะไปแนะนำให้พวกพลเมืองไปนับถือไหว้กราบบุคคล ที่เป็นแต่มนุษย์ที่ไหนจะได้ ทั้งบุคคลที่เกิดมานั้น (*พระเยซู*) ก็เกิดมาในจำพวกคนบาบาเรียนเข้ญใจ ในเมืองป่าเถื่อนไม่มีกำลังอำนาจหรือมั่งคั่งประการใด (*ทั้งเป็นเมืองออกของชาติโรมันด้วย*) เพราะฉะนั้นพวกคริสเตียนจำเป็นต้องอ้างว่าพระเยซูเป็นลูกพระเจ้า เพื่อให้คนทั้งหลายเชื่อถือ

การที่พระเยซูเสด็จเหาะขึ้นไป

เรื่อง อัศจรรย์ ที่ว่าพระ เยซูเสด็จ เหาะขึ้น ไปทั้งพระกาย ข้าพเจ้าไม่เชื่อ จะเหาะไปไหนกันเพราะสวรรค์มันไม่ได้อยู่บนฟ้า ท่านเหาะไปทางไหน ไปได้สูงกี่มากน้อย ทำไมท่านจะทนความหนาวจัดบนอากาศได้ และสถานีสำหรับ

พักอย่างใกล้ก็คือดวงจันทร์ ซึ่งเป็นหนทางห่างจากพิภพโลกถึง ๒๔๐,๐๐๐ ไมล์ เพราะฉะนั้น จึงขอยืนคำว่าพระเยซูเหาะไปไหนกัน ?

ใครเป็นผู้เห็นพระเยซูเหาะ เขาบอกว่าพวกศิษย์ของท่านแลเห็น เพราะฉะนั้นเราจะต้องลองไต่สวนดูว่าพวกศิษย์เหล่านั้นเห็นประการใดบ้าง ในคัมภีร์มัทธายไม่กล่าวเลย ถ้าจะนึกว่าไม่สำคัญ เป็นแต่กล่าวว่า คำสุดท้ายที่พระเยซูตรัสนั้น คือว่า "*เราจะอยู่กับพวกเจ้าเสมอไปจนกว่าโลกจะสิ้น*" เป็นการแปลกไหม ที่นักบุญมัทธาย ก็นับว่า ได้เห็นการ อัศจรรย์ อย่าง ใหญ่ของพระเยซูยังทำลืมเสีย หาได้จดเอาไว้ในคัมภีร์ไม่ ส่วนเจ้าเรื่องอัศจรรย์เล็ก ๆ น้อย ๆ ของพระเยซู นักบุญมัทธายกลับจดเอาไว้อย่างละเอียดละออ เพราะฉะนั้น ขอให้ท่านคิดเอาเองเถิดว่า นักบุญมัทธายได้เห็นพระเยซูเหาะหรือเปล่าในคัมภีร์ของมารโก กล่าวว่า ครั้นเมื่อพระองค์ได้ตรัสอยู่กับพวกศิษย์แล้ว ปัดนั้นก็เสด็จเหาะขึ้นไปบนสวรรค์ฉับพลันและประทับอยู่เบื้องขวาแห่งพระเจ้า เรื่องอัศจรรย์อย่างใหญ่

ของพระเยซู นักบุญมารโกเล่าแต่เท่านี้ ในคัมภีร์ ลูกา กล่าวว่า พระองค์ได้ทรงให้พรแก่พวกศิษย์แล้วก็เหาะลิ่วขึ้นสวรรค์

ในคัมภีร์ โยฮัน ไม่พูดถึงเรื่องเหาะเลย เป็นแต่ได้กล่าวว่า พระเยซูได้ตรัสครั้งสุดท้ายแก่ปีเตอร์ว่า "*เจ้าจงตามเรามา*"

ในคัมภีร์ แอ๊กท์ มีเรื่องกล่าวอยู่หน่อยว่า มีผู้สวมเสื้อขาว ๒ คน พูดกันว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวชนกาลิลี ทำไมท่านจึงมายืนแหงนหน้าขึ้นไปบนสวรรค์ พระเยซูท่านเสด็จขึ้นสวรรค์ไปแล้ว และจะได้เสด็จกลับมาอีก ดังเช่นท่านทั้งหลายได้เห็นเมื่อเวลาพระองค์ได้เสด็จเหาะขึ้นไปบนสวรรค์ฉะนั้น

รวมใจความปรากฏว่า ผู้สวมเสื้อขาว ๒ คน กับเวลาที่พระเยซูเหาะขึ้นไปนั้น นักบุญมัทธายไม่แลเห็น นักบุญมารโกก็ไม่กล่าวเลย ส่วนนักบุญลูกาก็ไม่กล่าวถึงคนนุ่งขาว ๒ คนเลย ถ้าจะนึกว่า

ไม่สำคัญ นักบุญโยฮันก็ไม่พูดถึงเลย ก็เมื่อพยานหลักฐานเป็นอย่างนี้ จะมาบังคับให้เชื่อเรื่องพระเยซูเหาะได้อย่างไร และขอพูดต่อไปอีกหน่อยว่าเหตุใดการที่พระเยซูกระทำการปาฏิหาริย์ เหาะขึ้นไปในอากาศ จึงไม่มีใครรู้เห็นมากคน และทำไมพระเยซูจึงไม่แสดงการอัศจรรย์ในที่อันเปิดเผย.

การขับไล่ปีศาจ

บรรดาความอัศจรรย์ของพระเยซูโดยมาก ก็เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า พระเยซูมีอำนาจเหนือพวกปีศาจ เพราะฉะนั้นจึงมักมีเรื่องพระเยซูขับไล่ปีศาจให้ออกจากร่างกายของมนุษย์และสัตว์อื่น

การเชื่อถือปีศาจในกาลปัจจุบันนี้ ก็ค่อยเสื่อมทรามลงไปบ้างแล้ว ก็เมื่อความเชื่อลดลง จึงจำเป็นให้ท่านหมอสอนศาสนาคิดอ่านแก้ไขแปลคำ **ปีศาจ ว่า โรค** และแก้ว่า ผู้มีอาการเพ้อเจ้อหรือวิกลจริต ดังที่ปรากฏในคัมภีร์นั้น หาหมายความว่าปีศาจไม่ คือเป็นโรคลมบ้าหมู

ที่พระเยซูรักษาหาย แต่เราจะต้องจำไว้ว่าในคัมภีร์ได้กล่าวว่า พระเยซูยังได้พูดกับปีศาจ เพราะฉะนั้น เจ้าโรคลมบ้าหมูพูดเป็นด้วยหรือ? ในคัมภีร์กล่าวว่า เจ้าพวกผีมันรับรองว่า พระเยซูเป็นพระเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าตัวโรคลมบ้าหมูมันรู้จักพระเจ้าด้วยหรือ? บางทีเจ้าตัวโรคนี้บอกชื่อมันก็ได้ และร้องว่าถ้าจะให้มันออกจากกายมนุษย์แล้วจะขอเขาไปสิงอยู่ในฝูงหมู อ้ายตัวโรคดอกหรือที่มันพาพระเยซูไปบนยอดวิหาร เพราะฉะนั้นในศาสนาคริสเตียนจะยกเลิกการเชื่อผีไม่ได้ ถ้ายกผีออกเสีย การปาฏิหาริย์ในคัมภีร์ใหม่เป็นต้องหมดเรื่อง ถ้าปฏิเสธว่าไม่มีปีศาจ ก็ใครเล่าที่ไปล่อลวงอาดัม และนางเอวา **อย่างไรก็ดีต่างว่านรกไม่มี การที่พระเยซูไถ่โทษบาปหรือช่วยมนุษย์ก็ไม่มีประโยชน์ คำตรงกันข้ามกับคำพระเจ้าในศาสนาคริสเตียน ก็คือคำว่าปีศาจ ถ้าไม่มีปีศาจก็ไม่มีนรก ถ้าไม่มีนรกก็ไม่มีการไถ่โทษบาป ถ้าไม่มีการไถ่โทษบาป ก็ไม่มีคนสั่งสอนและประวัติของพระเยซูก็คงจะไม่มีพิลึกพิลั่นเลย**

ความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นไหม ?

ความเชื่อจะต้องอาศัยพยานไหม ? เห็นว่าบางเรื่องควรต้องมีหลักฐานประกอบ ผู้พิพากษาที่นั่งชำระความเรื่องเดียวกัน ฟังพยานดูหลักฐานก็อย่างเดียวกัน เหตุใดบางทีจึงมีความเห็นแตกต่างกันไปได้ ก็เพราะพยานหลักฐานที่แสดง มันไม่ตรงกับความคิดของบุคคล เพราะเหตุใด ? เพราะมันสมองไม่เหมือนกัน รูปพรรณสัณฐานก็ไม่เหมือนกัน ความรู้สึก ความเคย ความคิดก็แตกต่างกัน เมื่อเป็นอย่างนี้จะบังคับให้มีความเชื่อเห็นพ้องกันทุกคนไม่ได้ จะต้องให้ข้าพเจ้าเชื่อเรื่อง **ตรีเอกานุภาพ** (*ได้อธิบายไว้ในเรื่องหลักความเชื่อของศาสนาคริสเตียนแล้ว*) ที่บอกว่า **๓ หน ๑ เป็น ๑ หรือ ๑ หน ๑ เป็น ๓ ถ้าไม่เชื่อคือหมายความว่าคิดเลขนี้ไม่ออก ก็ต้องมีโทษถึงตกนรก ข้อเสียของศาสนาคริสเตียนก็ตรงนี้ เพราะถ้าจะให้พ้นนรกก็ต้องมีความเชื่อ ใคร ๆ จะบังคับความเชื่อของตนไม่ได้** ถ้าข้าพเจ้าได้ยินได้เห็นไปอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าอาจจะเชื่อไปอย่างหนึ่งก็ได้ ถ้าข้าพเจ้าไม่

ได้ยินไม่ได้เห็นเรื่องนั้น ข้าพเจ้าไม่เชื่อก็ได้ ถ้าเรื่องไหนมันพ้องกับความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เชื่อได้ ถ้าเรื่องนั้นมันไม่พ้องกับความคิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็อาจจะไม่เชื่อได้ อะไรเล่าที่เป็นหลักใช้วิจารณ์ความเชื่อ คือมันสมองของข้าพเจ้าเอง มันสมองเป็นแก้วมีแสงสว่างอย่างเดียว ที่ข้าพเจ้าได้รับมาจากเนเช่อร์ (*ธรรมดา*) **และถ้ามีพระเจ้า มันสมองของข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนประทีปที่พระเจ้าประทานให้ไว้ สำหรับส่องนำวิถีทางเดินในที่อันมืด ข้าพเจ้าไม่ได้อาศัยความเชื่อจากการบอกเล่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการเชื่อจากปากคนหนึ่งคนใด หรือคุกเข่ากราบไหว้หนังสือ (*คัมภีร์*) ข้าพเจ้าอาศัยสมองสำหรับเป็นวิหารหารือ พระเจ้าของข้าพเจ้าคือบัญญา ความคิด ถ้าพระเจ้าของข้าพเจ้าสั่งอย่างไร ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตาม เพราะฉะนั้น ธุระอะไรข้าพเจ้าจะต้องไปปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้าอื่น จำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องยึดถือ**

เอาคำของคนอื่นที่บอกว่า พระเจ้าได้บอกแก่เขาดังนั้นดังนี้ด้วยหรือ?

ถ้าหากว่าข้าพเจ้าได้ไปพบพระเจ้าจริง ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จักว่าใครเป็นใคร ข้าพเจ้าได้พูดไว้แล้วว่าข้าพเจ้าไม่เป็นผู้รับผิดชอบในความผิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีอำนาจบังคับให้หัวใจหยุด หรือเดินได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นผู้รับผิดชอบในความเชื่อของข้าพเจ้า

ทำไม พระเจ้าจึงไม่แสดง หลักฐาน ให้รู้เห็น เล่า? ถ้าท่านได้แสดงไว้แล้ว มีที่ไหนเล่า? ก็ในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์อย่างไรเล่า ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ จะมาขืนให้มีความเชื่อตรงกันข้ามกับความคิดของข้าพเจ้าอย่างไร? เขากลับบอกว่า เมื่อตายไปแล้วท่านจะรู้สึกเสียใจ เพราะเป็นคนขาดความเชื่อไว้ใจในพระเจ้า ข้าพเจ้าขอพูดด้วยความสุจริตว่า ทำไมข้าพเจ้าจึงจะต้องรู้สึกเสียใจ จะต้องให้ข้าพเจ้าพูดเท็จว่าข้าพเจ้ามีความเชื่อ แต่ในใจไม่เชื่อจึงจะไม่ได้เสียใจ ดังนั้นหรือ? พระเจ้าท่านไม่ชอบคนพูดจริงดอกหรือ? พระเจ้ายกโทษแก่คนที่พูดจริงไม่ได้หรือ? เขา

บอกว่าเมื่อพระเจ้าอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ยังเคยยกโทษผู้ร้ายที่ฆ่าเขาตายได้ ก็คนที่พูดจริง มีแต่ความเห็นต่างกันในเรื่องความเชื่อเท่านั้น พระเจ้าจะยกโทษให้ไม่ได้หรือ ?

เขาบอกว่า พระเจ้าได้สั่งไว้ว่า จงรักศัตรูของเจ้า ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าปฏิบัติได้ แต่ส่วนพระเจ้ากลับทำโทษศัตรูของท่าน พระเจ้าไม่ควรจะเป็นสองใจ ศัตรูเราสิมันอาจทำร้ายเราได้ ส่วนของท่านไม่อาจทำร้ายท่านได้ เพราะฉะนั้นไม่ควรที่พระเจ้าจะทำใจแคบเช่นนี้ และข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการให้พระเจ้าองค์ใดมายกโทษข้าพเจ้า เว้นไว้แต่ข้าพเจ้าจะยกโทษคนอื่นได้ ถ้าพระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้ายกโทษแก่ศัตรู ข้าพเจ้าก็ต้องร้องขอให้พระเจ้ายกโทษแก่ศัตรูของท่านบ้าง ข้าพเจ้าไม่มีศรัทธาในศาสนาที่เอาความเชื่อขึ้นเป็นเกณฑ์ ข้าพเจ้าเชื่อในศาสนาที่เอาความประพฤติดีงามและประกอบด้วยเมตตากรุณาเป็นเกณฑ์ ข้าพเจ้าเห็นว่า ให้เรารักมนุษย์ด้วยกัน ยังดีกว่าไปรักพระเจ้า

เพราะเราอาจจะ ช่วยเหลือผู้ที่ เรารักได้ ส่วนพระเจ้า เราช่วยเหลือท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าให้เราช่วยเหลือผู้ที่เราช่วยได้ ดีกว่าทำท่าไปช่วยในสิ่งที่เราไม่สามารถจะช่วยได้ ความดีความบริสุทธิ์ ไม่มีจำกัดว่าจะมีอยู่ แต่คนจำพวกผิวขาว เนื้ออย่างโน้นอย่างนี้ ฯ

ต่อไปเป็นเรื่องไม่สู้จะมีอะไรที่น่าสนใจ ไม่มีความเพลิดเพลิน จึงยุติแต่เท่านี้. □

พิมพ์ที่โรงพิมพ์อักษรประเสริฐ ๕๖๓–๕๖๕ ถนนจักรพรรดิพงศ์ พระนคร
โทร. ๘๑๒๕๓๑ นายเชิด เอี่ยมประเสริฐ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๐๖